

Mireia C. Saladrigues:
Hola, bona nit, és vostè el senyor [...]]?

Sí. De part de qui?

Miri li truco perquè li vam enviar una carta certificada fa cosa de quatre setmanes, quatre o cinc setmanes, d'un projecte: EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA. Vaig parlar amb la seva dona fa un parell de dies.

De què? De què?

Li va arribar una carta convidant-lo a participar en un projecte artístic? De part de l'Ajuntament?...

Sí, sí, sí, sí, sí...

Amb una lletra envasada al buit?

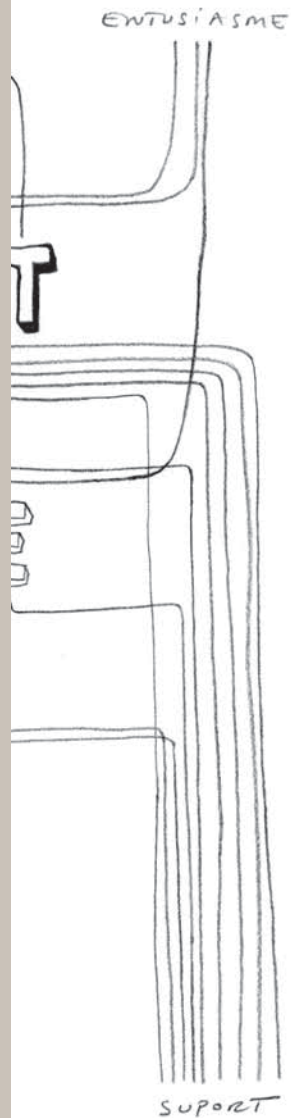
Sí.

El poder de la convocatòria investiga quina és la recepció d'una proposta artística que té la voluntat d'implicar els mateixos receptors de l'obra. I quins són els motius d'aquests per participar o no participar en unes dinàmiques d'interacció.

Per portar a terme aquesta recerca, les lletres que formen la frase «AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA DEL PROJECTE QUE ESTÀS VEIENT» van ser retallades en paper important que fos un material comú i no perdurable. Cada lletra va ser enviada a una persona escollida aleatòriament de la guia de telèfons, demanant-li que la portés a l'Espai Dos de la Sala Muncunill de Terrassa per poder reconstruir la frase. Del total de les seixanta-quatre cartes, una dotzena van ser retornades.

La intenció principal del projecte era entrevistar tant els vint-i-cinc participants que finalment van acudir a la sala d'exposicions per dipositar la seva lletra com els vint-i-set que no. I compilar les seves opinions, saber a què dediquen el temps lliure i altres detalls personals.

Aquesta publicació recull les converses que vam tenir, juntament amb uns mapes conceptuals que visualitzen com va ser la resposta del públic.

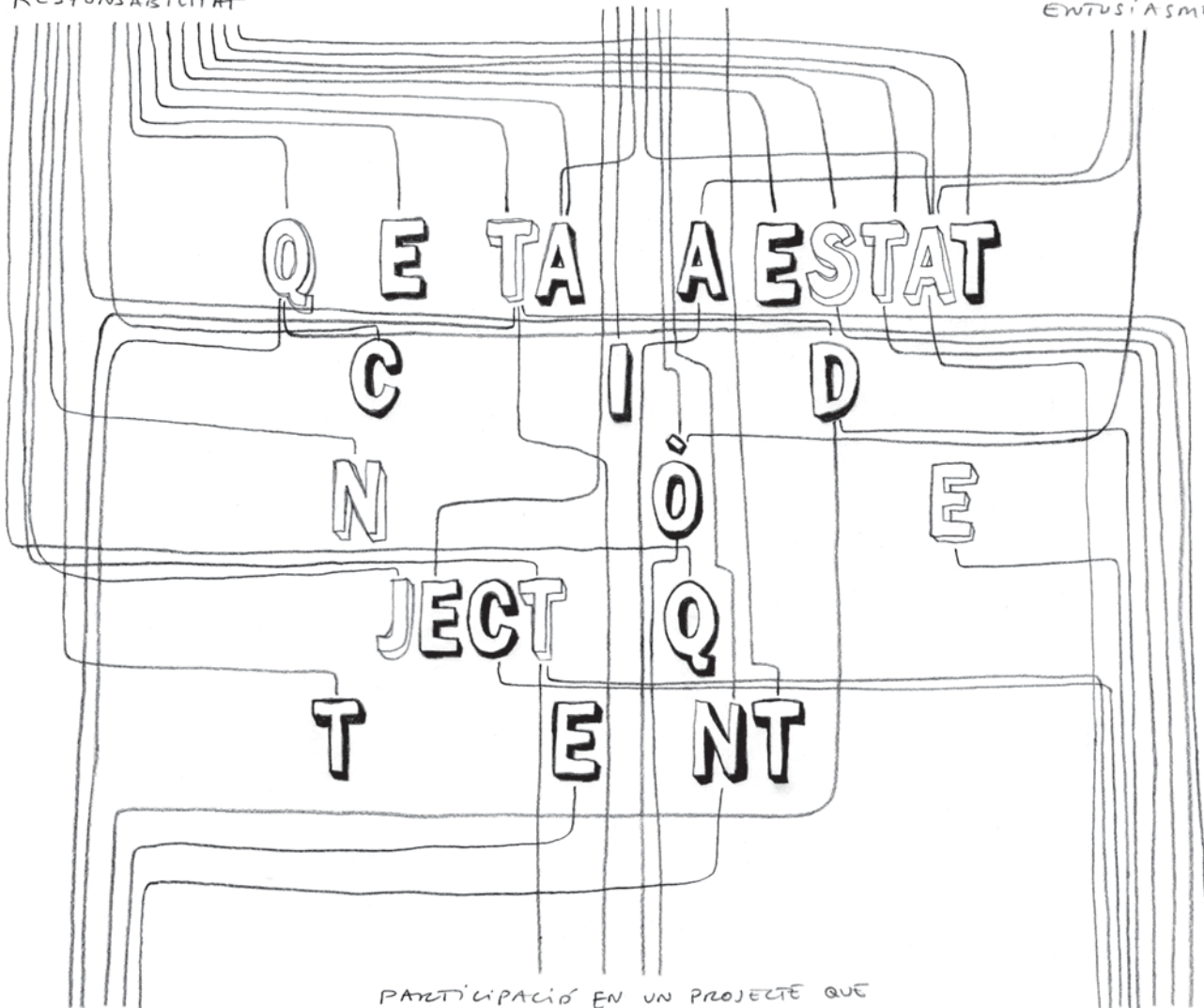
Mireia C. Saladrigues

EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA

RESPONSABILITAT

CURIOSITAT

ENTUSIASME

EMPATIA

PARTICIPACIÓ EN UN PROJECTE QUE
IMPLICA A PERSONES DE TERRASSA

SUPORT

MOTIUS PER A DIPOSITAR LA LLETRA

☐ NO RELACIONAT AMB L'ART

☒ RELACIONAT AMB L'ART

Hola, bona nit, és vostè el senyor [...]?

Sí. De part de qui?

Miri li truco perquè li vam enviar una carta certificada fa cosa de quatre setmanes, quatre o cinc setmanes, d'un projecte: EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA. Vaig parlar amb la seva dona fa un parell de dies.

De què? De què?

Li va arribar una carta convidant-lo a participar en un projecte artístic? De part de l'Ajuntament?...

Sí, sí, sí, sí, sí...

Amb una lletra envasada al buit?

Sí.

Sí. Val. És que aquest projecte convidava diferents persones de Terrassa...

Ja, però...

Mani?

...tenim uns problemes personals i de l'empresa i no puc estar per això, eh?

Sí, bueno. Jo en principi trucava per saber quins havien sigut els seus motius per no vindre a la convocatòria...

Sí, bueno... temes personals... i la feina que... que no va bé... i la veritat, que no estava per aquestes coses...

Clar, no...

Jo, és més, vaig anar a buscar-ho pensant que era una altra cosa més urgent... uns papers que estava esperant, després vaig veure que era això. I la veritat, vaig, vaig perdre una hora i algo per anar perquè per aparcar allà va molt

malament i aixins i, la veritat... no vaig poder.

Ja.

Si m'ho dieu més endavant, jo crec que... no sé, en tres setmanes o així ja ho tindrem solucionat.

Ja, bueno, nosaltres no... no volíem molestar. Em sap greu si vam causar alguna...

No, no.

...molèstia.

No, home, no... al revés... no, no.

Val.

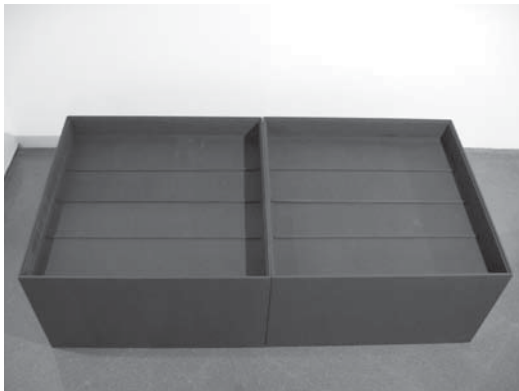
Vinga, d'acord.

Molt bé. Doncs perdoni, eh? I gràcies.

Vale, vale...

Passi-ho bé, bon dia.

Déu, déu.

Ara estem acabant d'editar les converses amb els assistents i de les persones que no van assistir.

Bueno...

Aleshores, també ja, si vas agafar el full de sala, hi ha una pàgina web, bueno, un blog on estic explicant... bueno, estic explicant tot això.

Mmm sí. No, al blog no he entrat, eh.. El full de sala sí que me'l vaig llegir, però al blog no he entrat.

Mmm. Per mi el blog és bastant significatiu perquè és una forma, també, de treure'l de... del context de Terrassa, no? Perquè crec que... bueno, aquests resultats es poden... potser hi ha gent de Barcelona que pot estar interessada en veure com ha reaccionat la gent de Terrassa o... o, o... gent d'altres llocs, no?

Mmm sí.

O sigui que també té aquesta vessant de que es pot trespolar aquesta situació a una altra ciutat, potser, no? O prendre com una referència, perquè també passa que les propostes artístiques les valors depenen de l'assistència de la gent. El Carles mateix, el conserge, ell compta quanta gent ve... I és moltes vegades...

Entra.

...a visitar una exposició. I és moltes vegades un dels motius per cancel·lar programació, no? Per assistència, no tant per qualitat... és, és problemàtic perquè sempre hi ha com aquesta qüestió més pública de l'art... però també és un context molt específic i no tothom el segueix, tot i que per

altra banda crec que està bé que hi hagi gent que se'l prengui a la seva manera i n'hi hagi que el tinguin com a hobby...

Mmm sí.

Vull dir, que és molt plural.

Però bueno, suposo que és això, no? Que una cosa és com a hobby i una altra que... que es faci una altra exposició, no? Que d'alguna manera s'ha de baremar, dic jo, l'interès que pot tenir, no?

Sí, sí, sí. I, clar, quin criteri fas servir per a baremar aquest interès.

Perquè a més a més, la programació d'aquí és pública, diguem-ne.

Sí.

Va amb subvenció pública, no? Encara més, perquè si fos una galeria teva, mira, com si no entra ningú, no?

Inverteixes tu en el teu projecte i ja està.

Clar. Exacte, però no sé si és aquesta la manera... I bueno, et va arribar bastant tard la carta, oi?

Mira, jo és que em vaig trobar l'avís de... jo no estic en tot el dia a casa, eh?

Clar, ja m'ho imagino.

Em vaig trobar l'avís de correus a la bústia, i era dissabte i vaig anar dilluns a recollir-la. I havia sigut aquell cap de setmana. I per això quan vaig obrir la carta vaig veure que havia un telèfon i vaig trucar i vaig deixar un missatge. I vaig parlar amb una companya teva...

Sí. Amb la Maria. És una noia que m'ajuda.

I aleshores em va explicar això, no? Que bueno, però que no passava res, que encara havia uns dies per portar-ho, que també ja us havíeu trobat poder amb més gent que li havia arribat tard i tot això, eh?

Sí, sí, sí.

I aleshores a partir d'aquí ja va ser quan vaig parlar amb

tu... bueno, vaig portar la lletra, vaig parlar amb tu i aquí estic.

La lletra ja la vem, vem posar... s'ha trencat un mica perquè ja començava a estar molt seca i a vegades és difícil de treure-la.

És com de pa Bimbo, no?

Sí, és de pa de motlle, sí (Riures). Per mi és un material molt quotidià. I m'agradava també el fet que s'acabessin trencant, destruint perquè lo important també és aquest FEEDBACK vostre.

Vull dir, la lletra és un ganxo, és un motiu per, per, per demanar-vos aquesta col·laboració, en realitat no té més importància. A mi m'agrada el fet de que acabi sent un material que acabi destruint-se, no? Acabi fent-se malbé. I en aquest cas no perquè està sec, no? Però a vegades agafen fongs, no? (Riures). Bueno, personalment treballo bastant amb el menjar en els altres projectes o sigui també és un tic que tinc, no?

Molt bé.

Pues això. No sé quina edat tens, Carme?

Jo tinc 39 anys.

39 anys.

Visc a Terrassa i sóc de Terrassa, perquè... I no sé, què més necessites?

A què et dediques?

Sóc administrativa, treballo al Centre de la Imatge i la Tecnologia Multimèdia, no sé si coneixes, és una escola de fotografia i multimèdia de la UPC.

Sí, conec.

Doncs treballo allà. He vist que ara fa una exposició el Sergi Botella, no? Que va ser alumne de l'escola.

Sí, tanca el cicle. El Sergi... bueno, som bons companys, va estar, no sé si ho saps, però va

estar treballant a Hangar fa anys... ho va deixar, va anar a Berlín...

Això no ho sabia.

...i ara fa relativament poc que ha tornat.

Molt bé.

I res, després hi ha el Juanjo, que no sé si el coneixes, entremig. I també fa una proposta, fa un manipulació de software en viu... i fa, és que no el veuré exactament, però sé que fa unes projeccions i té bona pinta. No t'ho sé descriure exactament perquè no conec molt el treball del Juanjo, però sé que està fent un treball molt interessant i que treballa amb software.

Mmm sí. Aleshores és una mica un projecte multimèdia, no?

Sí.

Molt bé.

Ell s'ha especialitzat molt en aquesta branca.

En temes de vídeo en temps real, no? Pel que m'estàs dient, una mica?

No és ben bé vídeo.

No és ben bé vídeo.

No, no, però no t'ho sé explicar tampoc.

Mm sí. Molt bé. Doncs treballo allà, fa molts anys que treballa a l'escola aquesta. I a part d'això, a les tardes estudio.

Què estàs estudiant?

Estic fent un màster a la Pompeu, que és d'Estudis Comparatius de Literatura, Art i Pensament.

Ah! El conec.

Sí, el coneixes?

Tinc una amiga, s'ho va estar mirant. Al final no sé si va fer el màster o el doctorat però el programa era molt similar.

Bueno, és el primer que han adaptat al tema de Bolonya i ara per accedir al doctorat primer has de fer el màster. Lo

que abans eren els cursos de doctorat ara es regulen a través del màster. I res, jo he començat aquest any i bueno, a veure què passa.

O sigui que ets bastant inquieta a nivell cultural, diguéssim?

Bueno, no... no et sabria dir. Suposo que sí però vaja, tampoc, crec que el normal o el que a mi em sembla el normal, però tampoc... això de la normalitat de vegades és una mica... Sempre he sigut així, vull dir que no és una cosa nova, no? Però sí. Sí que crec que si vosaltres feu un esforç per fer... en aquest cas és una exposició com interactiva, no?

Sí, sí, és així.

Doncs clar, també em sap greu que, si necessiteu que la gent s'impliqui, jo entenc que darrere d'això hi ha un treball teu personal, suposo: de planificació, de pensar com ho faràs... I crec que és una pena que no tinguis *feedback*. I això és el que em va fer, bueno, pues trucar quan vaig recollir la lletra, no? Perquè si fos jo la que estigués al teu lloc i no em truqués ningú o tothom passés pensaria: jolín. O sigui, crec que és una falta de respecte per tu i per la teva feina i... (silenci) per això, per això et vaig trucar, malgrat que estava fora de plaç y tot plegat.

Home! Heu sigut moltes persones que heu respost justament per aquest posar-se en el meu lloc, no? I per entendre que el FEEDBACK és important, no? I crec que en el fons... Bueno, jo estic molt agraïda, moltíssim. A més, tenia moltes ganes de portar a terme aquest projecte, perquè per mi era una preocupació real entendre com és un FEEDBACK en aquest cas. Clar! És un projecte molt concret, la col·laboració és molt puntual, no és una col·laboració molt llarga... però això em dóna peu a entendre que en altres projectes si la

col·laboració hagués de ser més dilatada, podria ser possible, no?

Mm sí.

I també et fa creure que no només aquest projecte, sinó molts d'altres projectes són un esforç col·lectiu, no? I el fet de que molta gent que no coneixen, que potser inclús altres no han vingut mai a la Sala Muncunill o no acostumen a tenir contacte amb l'art, perquè és molt específic, han respost, no?

Mm sí.

I només per això, clar, jo em sento molt agraïda.

Clar. Només per això val la pena suposo, no? Diguem l'esforç de...

Sí. Sí, ha sigut molt d'esforç, clar, evidentment. Però, però... sempre hi ha aquesta recompensa, no?

Ara recordo. Aquesta companya que et deia va fer el doctorat, va començar fa dos anys i sí que era de Literatura Comparada i... bueno...

I el que me comentaves abans del temps lliure, tenir temps lliure ara és, no O, -4 (riures) Perquè és que no...

Clar, deus d'estar molt ocupada. És que és molta feina.

Sí, la veritat és que més del que em pensava, saps? Un de vegades no calibra molt bé l'esforç que suposarà fer una cosa o el calibra en base a... No sé... jo no recordo aquesta sensació d'esforç quan estudiava la carrera, per exemple, i clar, això repercuteix en el meu temps lliure, no? Saps? Ara em dedico a llegir, a llegir, a llegir i de tant en tant a anar al cinema i el que sí que intento és, bueno, pues dissabtes anar a sopar amb els amics, no? Per no perdre una mica... bueno, el contacte perquè és que sinó seria tremendo, no? I bé. No, no, és un impàs d'un temps així i ja està. I bueno,

també té la seva recompensa, no? També té la seva recompensa. I també era el moment de fer-ho ara perquè, bueno, la vida va canviant i poder més endavant no podré i el volia fer i, vull dir, el meu temps lliure està sacrificat a això però per mi té la seva recompensa, no?

Home i crec que també és molt significatiu, no? Que potser trobes gent de vint llargs, trenta pocs que sí que estan fent màsters, però si comences a anar més enllà vas trobant menys gent de certa edat, no?

Sí, sí. La gent en general és... sí, pues, de vint-i-pico. Gent que ha acabat la carrera fa relativament poc i, mira, vol fer el doctorat o vol ampliar els seus coneixements i ja està, no? La gent més gran és més complicat, no hi ha tant de temps, no n'hi ha perquè la vida es complica d'alguna manera, no?

No hi ha tanta disponibilitat. Bueno, doncs crec que més o menys, potser l'última pregunta és... aviam com te la plantejo a tu: és que si creus què o quina estratègia, o com l'art creus que s'hauria d'acostar més a la gent; si és que ho hauria de fer. Hi ha persones que m'han dit que potser hauria de canviar o s'hauria d'afegir una educació artística en el sistema pedagògic; que la comunicació és clau en aquest aspecte... No sé, se t'acut alguna forma de que més gent s'acostés a l'art o de que l'art s'acostés a la gent i fomentés un interès? O despertés un interès?

Jo crec que la comunicació és important perquè de vegades es fan coses que ni te n'enteres o quan te n'enteres ja han passat. Aleshores és important publicitar-ho un munt, no? Crec jo. Això per una banda, no? Perquè si algú està interessat, com a mínim, que li arribi la informació, per dir-

ho d'alguna manera, no?

Mm sí.

I després per una altra banda, suposo que tot depèn del tipus d'art que es faci també, no? O sigui, el Museu Picasso sempre està súper pleníssim o... saps? Amb la gent més jove o un tipus d'art no tant acadèmic, i poder l'exemple de Picasso potser no sigui el més acadèmic, no?... però tan consagrat. Sí que és important, bueno... perquè a mi em passa eh, sapiguer què vas a veure en el sentit d'una mica de coneixement del que vas a veure, no? Perquè si no, si vas a veure una cosa i no li trobes el sentit, doncs probablement no t'interessa i la propera vegada no hi aniràs. Aleshores amb el tipus, pues això, d'art més d'instal·lacions o... no sé, l'art multimèdia que és més nou o aquests tipus de proposta que fas tu, no? Que, bueno, és un altre tipus d'art, no? No és el del quadre penjat a la paret. Sí que crec que és necessària una educació. No tinc ni idea de com es podria fer, saps? Això no ho sé perquè... sí, pues a través de l'escola suposo. Però tampoc tinc molt clar que amb això n'hi hagi prou o que a tothom li pugui interessar... No, no sé com, no sé com es podria fer, eh?

Clar, i no a tothom li ha d'interessar tampoc. Per això, per això.

Vull dir que en el fons...

Aleshores, clar, potser això planteja una paradoxa. En el sentit de que a qui li interessa ja s'espavila per veure què és això, i qui no, pues simplement no li interessa i ja està! Igual que a mi no m'interessa el futbol, per exemple, i m'és igual!

I d'informació n'hi ha a punta pala...

Saps! Ho veig... no ho sé, no se m'acut com. Jo crec que aquestes dues coses són importants, sobretot la difusió, sobretot la difusió. Perquè si algú sent algun mínim de curiositat, saps?, que sàpiga que hi ha pues a aquest lloc això,

a l'altre... Que no dic que no se'n faci, eh?... Però tampoc sé com es podria fer perquè arribés a més gent. Perquè clar, si a tu ja t'interessa, tu ja entres i t'inscrius i t'arriba la informació a tu personalment.

Clar. Ja estàs al tanto...

Clar. És complicat el tema eh? No sé... no, no veig molt com. I sobretot, ja et dic, amb aquest tipus d'art més contemporani, no?

Sí, que es fa estrany moltes vegades si no el segueixes.

Es fa estrany. Es fa molt estrany, no? Perquè clar, vas a un lloc i veus una instal·lació i dius: ostres és que jo no sé això...

Clar. No, no, no ho entens.

Clar. Aleshores si coneixes una mica, ni que sigui el concepte de què hi ha al darrere de tot això, com a mínim pots trobar una mica el què. O no trobar-li, però li veus més el sentit.

Clar, si aquest ajuda a vegades, no? De saber una mica el concepte, no? O de què parteix per...

Clar. Si no és que realment, bueno, suposo que per la capacitat crítica de l'art està... no?, està com desenganxat de la vida quotidiana. Lo qual dius: ostres! Porto mitja hora i no entenc res! Què estic veient? No ho sé, és una cosa rara... (Riures)

Sí. Té aquesta cosa. És una paradoxa, de fet, perquè es desenganxa però a la vegada s'hi vol enganxar altre cop.

Sí. Per això et dic, que... això és intrínsec, no?... al món de l'art, una mica...

(Riures)

...i aleshores és aquell lloc de, mmm, per on, no?

Sí, sí, sí.

Per on?

Mmm. Bueno, doncs ja està C. Mmm...

Molt bé!

Et donaré el diploma.

(Riures)

[...]

Però sí que m'agradaria... el llibret el dones als participants o es queda aquí?

Mmm, en principi els recollirem i farem com una edició especial, però te'n puc donar un exemplar.

Sí. És que em faria gràcia.

Em dones la teva adreça, me l'escrïus? És que mira: et diria de quedar, però si dissabte no vindràs, jo...

[...]

Tu ets estudiant de Belles Arts, oi?

Jo ara mateix vaig acabar el DEA a l'octubre. I vaig acabar... no sé si has sentit a parlar del Programa d'Estudis Independents del MACBA.

No.

Està molt be. Coneixes el Xavier Antich i el Manel Asensi?

De nom. De nom el Manel Asensi.

Doncs així explicat a lo bruto és un programa que, que es porta... Va començar la primera promoció al 2005, que és quan, mmm... vaig començar. I és això, es diu Programa d'Estudis Independents perquè vol ser una espècie de postgrau, que no vol estar vinculat al sistema universitari... ara potser sí, perquè potser estarà homologat per una universitat d'Estats Units, i vol ser com una branca alternativa per generar pensament crític.

[...]

Doncs molt bé. Que vagi molt bé el màster.

Això espero.

[...]

Hola, ¿está [...]?

¿Eh?

¿Me oye?

¿Eh?

¿Me oye?

Te oigo.

Hola, soy Mireia. No me conoce. ¿Me oye?

¿No sé quién eres?

Eh... ¿es la casa de [...]?

¿Qué?

¿Es la casa de [...]?

Aquí te has equivocado

Eh... es el 783.....

Sí.

¿Sí?

No. No, te has equivocado.

[Vuelvo a llamar]

¿Sí?

¿Hola? A ver, ¿es su teléfono el 783.....?

¿Qué?

¿Es su teléfono el 783.....?

Pues no lo sé.

¿Es la casa de [...]?

¿Qué?

¿Es la casa de [...]?

A ver, espera. (Manolo... Mira a ver quién es, a ver si lo entiendes tú. Yo no la entiendo)

Sí, ¿diga?

Hola, ¿me oye bien?

Diga.

¿Es la casa de [...]?

No.

¿Y el teléfono es el 783.....?

Sí.

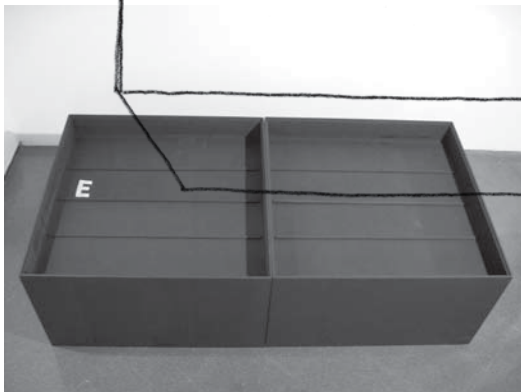
Bueno, pues lo debo tener mal. Perdona, ¿eh?

Gracias.

De nada.

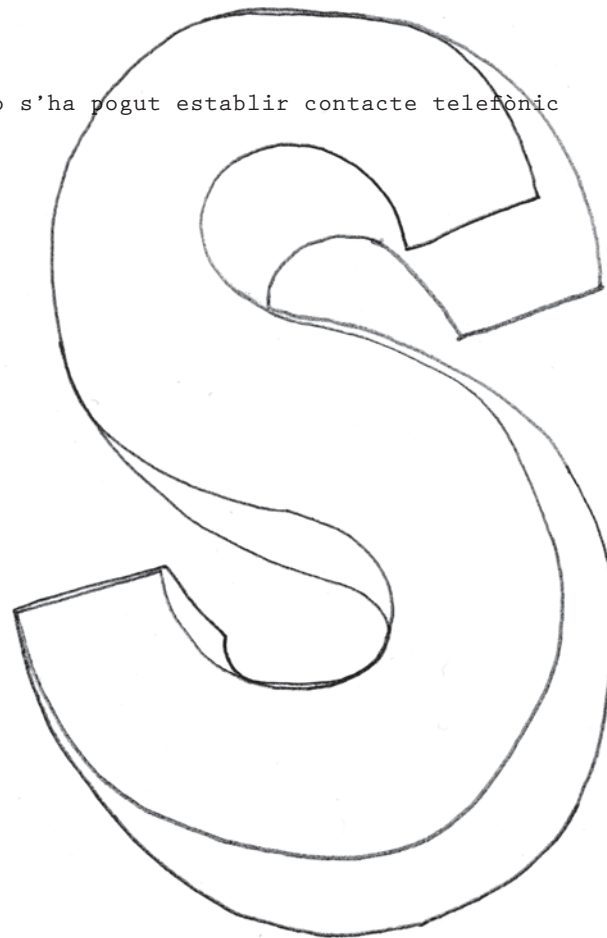
Adiós.

Entrevista no autoritzada per a ser transcrita

AQUE

No s'ha pogut establir contacte telefònic

AQUES

Bueno... Aviam... Aquest és... ehh... És com una espècie d'investigació o de recerca, val? Perquè... Avui en dia molts dels projectes artístics que s'estan portant a terme lo que fan és intentar implicar a gent. Gent que moltes vegades no tenen res a veure, no tenen cap vincle amb l'art.

Mmm sí.

O gent d'una comunitat específica, d'un sector. I... sempre amb aquest motor, no? Intentant motivar les persones, o fer un projecte que d'alguna forma els impliqui, però... per mi era molt important perquè en el meu cas els projectes els feia al carrer, intentant oferir-me a la gent o donant un servei... I era important saber fins a quin punt, doncs... convocant a la gent de forma aleatòria...

Estava disposada a col·laborar.

Estava disposada a col·laborar. Aleshores per això la carta que us enviava amb la lletra no explicava ben bé de què es tractava el projecte.

Mmm... Però és que després aquesta setmana he estat baixant al centre cívic que hi ha davant de casa...

Sí...

...que encara no hi havia posat res i ara aquesta setmana hi van enviar uns fulletons i allà ho explicaven...

Aleshores sí que sortia. Val, val, val...

Bueno, amb la carta més o menys ja... ja ho vaig imaginar que era això, no? Però després al llegir el fulletó aquest, doncs, ho vaig veure ben clar.

Sí...

Però vaja, amb la carta ja... sí, sí... ja es comprèn...

Ja s'entén una mica.

Vaja, jo ho vaig entendre.

Sí, d'acord. La idea una mica era aquesta. Saber si tots respondríeu, m'imagino que algú no ha farà, no ho sé...

Aquí ha vingut poca gent?

De moment ahir van vindre 12. Al matí va vindre força gent. La tarda va ser més tranquil·la. Suposo que és normal... no? A la tarda s'acostuma a fer recados o... sortir a passejar per fer altres coses, no? I... (tos) la idea era també, de les persones que vinguéssiu, fer una petita conversa i saber si teniu algun vincle amb l'art o no, si de cop i volta, així en principi, descartaríeu participar en un projecte artístic que... en principi, si veniu, vull dir, ja penso que no ho descartaríeu, no?

No. No, no... No, no. És que jo si he vingut, més que res, ha sigut per tu, perquè, ja dic, lo que és per l'Ajuntament...

Clar.

No sé si els altres Ajuntament són iguals, no? Però l'Ajuntament d'aquí Terrassa... Després quan tu necessites alguna cosa de l'Ajuntament o algo no... no es tracta per igual, m'entens? Aleshores, doncs mira, la meva dona tenia de vindre però no ha pogut vindre perquè tenim el fill... bueno... però ja et dic, no? Hi aniré per aquesta noia però si hagués sigut per l'Ajuntament...

Gràcies.

Si hagués sigut per l'Ajuntament, no. Perquè llavors quan necessites algo de l'Ajuntament no et tracten com... com verdaderament ens han de tractar ni...

Clar, bueno, està molt sistematitzat, no?

Ara per l'art, sí... I més per l'art d'aquí a Terrassa sí. Perquè, és clar, tot lo que es fa aquí de coses d'aquestes a

Terrassa sempre és important, perquè se'n parla, de Terrassa. La llàstima és que estem massa a la vora de Barcelona i per lo que són exposicions i coses d'aquestes tot, tot ho acapara Barcelona.

Vostè acostuma a anar a veure exposicions, per això?

Home he anat a alguna, sí... he vist alguna... sí, sí.

Li interessa?

Depèn.

Depèn.

Depèn. Depèn i quines... Depèn i quines...

Aha... A què es dedica?

Jo ara ja sóc jubilat... sóc pensionista. Però abans la meva feina era, no sé, perquè ara no sé si existeix aquesta paraula, manyà. Manyà.

Sí!

Jo era muntador, constructor de maquinària, muntador de maquinària, ajustador...

Sé què és un manyà.

Sí?

Sí.

(Riures)

Era manyà i era ajustador i muntador.

Aha... De maquinària específica en algun sector?

Bueno, aviam, quan... quan un és de l'ofici, eh?...

De tot una mica, no?

...no... no, no és especialitzat en un tipus de maquinària perquè és clar, perquè llavors hi han els planells, i a tu et donen el planell, i en aquell planell igual és... per exemple, jo vaig començar en un taller de petit, després vaig anar aquí davant a Cal Junyent que era allà al darrera, que feien màquines de tèxtil. I després, aleshores, vaig passar a treballar en una empresa que feien maquinària d'envasar al buit... i feien, allavorens, quiròfans per hospitals, feien

cabines de fluxe laminat, que era per fer cultius i tot això... vull dir que... el que és muntador doncs, clar, igual et munta una màquina d'aquestes que et munta una màquina de... d'hospitals...

Mmm, mmm. Clar, ja ho entenc.

Vull dir... i no és per exemple doncs un que... que... que... que està especialitzat en un treball. El que és muntador és lo mateix que un paleta. Un paleta igual et farà una planta baixa que et farà doncs un bloc de pisos, no?

S'adapta al lloc allà on el demanen.

Sí, és clar. A més, ja et dic, com... com a més a més et donen... et donen els plànols, els planells pues allavorens, doncs amb allò treballes...

Clar. Estudies com funciona aquella màquina, no?

Clar. O sigui, et donen el planell amb les peces que has de construir i que has de muntar i tu fas aquella peça amb aquelles mides, llavorens ho mantes i... molt maco, és molt maco perquè és... és construir amb les teves mans. En part és... és un art, no? I després, a part d'això, jo a casa doncs... he fet moltíssimes coses aixís de... d'art. Moltes, moltes... per exemple, doncs, uns quadres que faig jo mateix amb les mans i multitud d'heràldics i... moltes coses... també faig poesia... vull dir varies coses, no?

O sigui que acostuma a llegir també, no?

Sí, sí, sí, sí...

Té algun llibre així que digui...

Aviam, jo... jo lo que m'agrada molt primerament és llegir en català. Perquè aleshores la meva ensenyança per desgràcia no va ser en català... va ser en castellà, per desgràcia. Aleshores, doncs, és clar... jo quan, anem a dir... poguer expressar-te en català i poguer llegir en català i tot en català, doncs em va fer molta il·lusió i m'agrada molt el català. I a part d'això, degut a tot això, lo que m'agrada molt és la història de Catalunya, bueno la història en general,

però sobretot en Catalunya. I la que hem tingut sempre més amagada, què és doncs la guerra civil... i aquestes coses.

Clar, l'època...

Sí. Sí... l'època que no... que no hem sapigut... i després, doncs els anys 50, que jo els he viscut, 60, i que d'això no... no ens en enteràvem de res...

Està una mica vetat, sí...

Una mica? No. Estava tot vetat. Al cine... al cine una pel·lícula que es feien un petó a la boca no ho veies pas. A cantants... bueno em sembla que hauràs escoltat en Llach i tots aquests, no?

Sí.

Doncs que... Com estava tot, no? Però no una mica, no. Tot. Em referia més al fet de que no se'n parla... que hi ha coses que no es mencionen d'aquella època.

Bueno perquè... poder millor...

Sobretot de la guerra civil.

Sí, sí. Si a tu t'interessa sí que... si... si estàs interessat ja trobes llocs i coses per poguer parlar-hi. Passa que, és clar, ara la gent... la gent ara viu, saps? Viu... viu i viu... la vida bona, fàcil i per exemple totes aquestes coses no... no estan interessats.

No se'n preocupen, eh?

Bueno...

Bueno... jo crec que hi ha una mica de tot, eh?

Sí. Sí, sí sí... Ja dic. Sobretot llegir en català. M'agrada molt llegir en català.

Mmm. Mmm. Bueno, és un... és lo que dius, no? Una forma de cobrir aquest dèficit.

Sí. Sí, sí... Ja et dic i com a hobby, doncs com a hobby, després a casa, jo he fet moltes coses, bueno, anem a dir artístiques. Bueno... per mi són artístiques perquè les he dissenyat jo... les he rumiat jo... després les he construït. I quan

tu allò que t'ha passat pel cap ho fas... bueno... suposo que tu ho deus sapiguer, no? quan veus allò construït, tens una satisfacció enorme.

Sí. És un al·licient molt bo. A més construir algo amb les mans...

Sí, sí, sí.

Projectar i fer-lo realitat...

Sí, sí. Però és que, quan tu projectes, tu ja ho veus.

Sí, sí...

Tu en el teu cap... abans de fer-ho, ja ho veus com quedarà acabat. I a casa a vegades parlant... no sé què... a vegades que s'ha fet alguna cosa a casa del fill o la filla... bueno, a casa: no perquè es fa això i això. I tu com ho saps? Bueno... O sigui... jo... llavors quan ho veuen: carai! Doncs mira: jo això ja ho havia vist abans de fer-ho. Vull dir... és molt maco, no?

És molt estimulante.

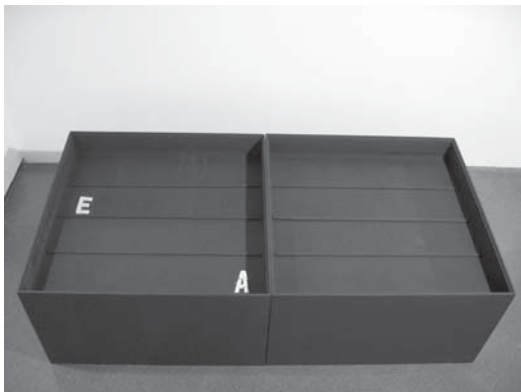
Sí.

Bueno. Doncs més o menys crec que ja està... Ah... Lo que sí que t'haig de demanar és si et molestaria que la conversa que hem tingut la transcrivés en un llibret.

No, i ara..

La idea és que de les persones que aneu venint i de les que no aneu venint intentaré tindre, res, una petita conversa com aquesta i... i mostrar... la idea... bueno, les motivacions per vindre en aquest espai. Aleshores el projecte estarà complert el 23 de febrer. Aquell dia es farà una clausura aquí mateix a la Sala Muncunill. La idea és rebre-us a tots, prendre un cava i quatre coses i... agrair-vos... la vostra participació. Era més això, era estudiar quina seria la reacció de la gent que us convocava.

[...]

AQUEST

Bueno, doncs un mica és un projecte de recerca, vale? Avui en dia, bueno, no sé, si teniu alguna inquietud cultural vinculada amb l'art o acostumeu a visitar galeries o museus.

No, més aviat amb la música.

Més aviat amb la música. Ets músic? Toques algun instrument?

El piano.

Música clàssica?

No, no, música moderna. Més tema del jazz i soul i tot això.

Vale. No sé, que no diguéssiu...

No, no, no.

Vale.

(Riures)

Havia estudiat música clàssica, però això ja quan era petit i després ja vaig fer el salt a la música moderna.

Ostres! Bueno, per mi la música és molt important.

Aquí estem d'acord.

(Riures)

Vale. Bueno, doncs en aquest cas em referia més a... les arts plàstiques o les arts visuals ¿no? Ho preguntava perquè avui en dia molts artistes el que fem és treballar intentant acostar l'art visual a la gent. I el que fem moltes vegades és intentar involucrar-los en projectes artístics, fer-los participar o acostar-nos més a les seves preocupacions, al dia a dia... bueno, no parlant tant de les nostres preocupacions o pintant paisatges o fent escultures, sinó tenint altres

AQUESTA

temes de treball, no? I sempre em quedava aquesta preocupació de saber quina resposta tindria de la gent si els convidés a participar en un projecte no? I d'alguna forma no explicava a la carta de què es tractava exactament, no tant per despertar la curiositat, que suposava que seria un dels motius pels quals assistir a la convocatòria, sinó més aviat, doncs això, només dir-los que la seva participació era necessària per un projecte artístic, no? I bueno, la idea era que si ens trobàvem aquí... també saber els motius pels quals havien vingut i saber a què us dediqueu per saber el vostre perfil una mica... I explicar-ho en uns llibrets, la idea és de transcriure aquesta conversa si em dónes l'autorització...

I tant!

La gravo, està gravant.. i transcriure'l en uns llibrets. Aquí tenim les lletres que heu vist i allà és on van els llibrets.

Mm sí.

Els qui no hagin vingut també els trucaré i intentaré saber per què no han assistit. I bueno, una mica era això. Bueno, començo per preguntar-te, vale? (Riu) Ets músic professional?

No, no, no, músic de hobby.

Músic de hobby.

Sí, sí, sí, la meva professió és una altra. Prou complicat està... mantenir-se, guanyar-se la vida com artista, no?

En temes plàstics pot ser que encara molt més que amb la música, però bueno, és preferible, o almenys per mi, treballar per subsistir i dedicar-te tranquil·lament a fer música o a fer el que sigui, la part artística.

Mm sí. Quina edat tens, Santi?

37.

37. Molt bé. Bueno, jo tinc 29. I... Com ocupes el teu temps lliure? A part de la música? Tens alguna altra inquietud?

Sí, a part d'intentar cuidar-me una mica pues fent una mica d'esport, doncs, estudiant tota la part... estic a la universitat en tota la part de multimèdia i tot això... que m'ocupa tot el temps entre l'estudi de la música, l'estudi de... pues això, de vídeo, gràfics digitals i tot això, m'ocupa prou temps. I ja és més que suficient. I en aquesta part estem, ara mateix.

Mm sí. Clar. Suposo que aleshores, ja, espai per veure... no sé si acostumes a vindre a la Sala Muncunill?

No, la veritat és que no. I si et dic la veritat, és la primera vegada que crec que estic aquí dintre.

Ah sí?

Sí. Si no ho recordo malament, sí.

Home tampoc és un lloc que sigui molt... està al centre però... no et ve molt de pas.

Sí, sí, no ve molt de pas, la veritat. A més la Rasa tampoc és un lloc on acostumi a passejar. Potser és la part del centre més cap l'altra banda no? Estic més per la Plaça Vella, la Rambla i tot això que no per aquí per la Rasa. Però bueno...

T'ha molestat que t'enviéssim la carta?

No, què va! Ni molt menys, al contrari, m'ha encuriósit. Per una banda m'ha sorprès que m'hagi tocat alguna cosa! (Riures). Però... hi he vingut encuriósit. Ja volia venir abans, però bueno, per temes no he pogut venir abans. Anava a venir ahir i... i no. Per una banda he vingut a veure què era, però només era curiositat per veure què era i sapiguer què s'està fent i per l'altra, doncs, respondre't a tu, no? I si hi ha algú que s'ha pres la molèstia d'intentar crear alguna cosa, doncs, per què no col·laborar? Què em costa baixar, no? He tardat mitja hora de temps o una hora del meu temps i

a més amb una cosa que em ve de pas. Si m'haguessin dit: no, no has d'agafar un avió i anar-te a Madrid, pues és una conya, però passant per aquí, què menys, no?

Vale, gràcies. (Riures) Bueno, i no sé si se t'acut, com a músic, que també tens aquesta cosa de transmetre o de l'expressió, no sé si se t'acut alguna idea, tot i que no siguis dintre de les arts visuals o plàstiques, de fer arribar l'art a la gent; de que sigui més accessible o de que la gent mostri més interès o que es motivï, d'alguna manera.

No, no és fàcil. I menys en arts plàstiques, que pot ser... o sigui, amb la música és molt senzill o relativament senzill accedir al públic o al gran públic perquè és alguna cosa que tens constantment. La pintura, arts gràfiques, arts plàstiques és més complicat. Què es podria fer? Mmmm. No ho sé. La veritat és que no ho sé. Obrir més sales d'exposició, obrir més museus? Però fins i tot en pots tenir moltíssims i que la gent no vingui, no? Mmmm. Popularitzar-ho... però és clar... la paraula popularitzar té una mica de mal sentit no? Seria com si popularitzar seria baixar de qualitat, a vegades vol dir això: la música popular o la música que més se sent, a vegades, és la de menys qualitat o la menys artística, per dir-ho d'una manera.

No sé. No sabria com fer més assequible o fer... això, més popular tot el tema de les arts plàstiques. Imagino que és qüestió de canviar una mica la mentalitat i la cultura de la gent en general i... i això no és fàcil. Perquè hi ha molts més atractius visuals en el món que ens envolta, més que anar a una exposició a mirar quadres, no? I a vegades és prou complex veure un quadre i que t'agradi interpretar-lo o sapiguer mirar-te'l. Ja t'ho dic, a mi també em costa a vegades posar-me a mirar un quadre i sapiguer exactament què m'intenta expressar, no? Potser serviria que en una

exposició hi hagués algú que m'expliqués. O que hi hagués el propi artista que m'expliqués el per què ha pintat el quadre d'aquella manera o què m'està intentant dir amb allò. És com tot, a la que algú comença a entendre les regles del joc d'alguna cosa o què s'intenta expressar, de cop capta el teu interès. I potser el que fa falta és això. Que les sales d'exposició no siguin tan buides i tan impersonals com per entrar i mirar quadres o escultures o expressions artístiques, sense que ningú em digui què m'estan dient amb això. Bueno, potser fa que passi més que un altre perquè com que no ho entenc pues tampoc hi profunditzo. Potser hauria d'aconseguir això: fer que la gent entengui més què se li vol dir quan un es posa davant d'un quadre, per exemple. O davant de qualsevol altra obra d'art plàstica. Potser s'hauria d'aconseguir fer això.

Estic d'acord.

No és fàcil, però (Riu).

És un esforç.

Ni sabria com fer-ho eh, però, bueno, potser s'hauria d'aconseguir això. I potser fer-ho més ampli. No fer tant un reducte tan cultural, fins i tot, alguna vegada, una mica snob, no? De que fos això: algo que em causés certa repulsa, cert... perquè això és una elit que hi ha allà, sinó obrir-ho, fer-ho al carrer, fer-ho fàcil, o sigui, omplir els carrers de Terrassa de coses d'aquestes, no? No fer una exposició aquí a la Muncunill sinó fer-la fora o fer-la a la Plaça Vella o fer que no n'hi hagi d'entrar sinó fer que jo ja sigui a dins, ja me'l trobi, saps?

Sí.

Potser seria millor. Com a mínim de cent igual dos s'interessarien una mica més i ja seria... Sí, molta gent se quedava al carrer.

Bueno, es pot fer la comparació, ara se m'acut parlant, amb el festival de Jazz que se feien les

seccions gratuïtes a la Plaça Vella abans.

Exacte. No, encara se'n fan.

És que ara fa temps que no visc a Terrassa...
(Riures) i ja no sé...

Encara se'n fan.

Sí, continuen també a la Plaça Catalunya els diumenges, a la Plaça Vella i... com ha crescut, no? El festival.

Exacte.

Ha crescut moltíssim.

Exacte. Una cosa és anar a veure un concert a La Cava que et costi 45 euros i que hi caben 100 persones o l'altre cosa és anar a un concert, potser no al mateix nivell, però sí a un altre nivell però que sigui prou bo i te'l poso al carrer i hi han 3.000 persones. I potser només hi ha gent que hi ha de pas, però pot ser que un d'ells para i els agrada i els dóna per comprar aquell disc o els dóna per demà, com que hi ha un altre concert no sé on, pues quedem amb els amics i anem tots junts.

Sí, i guanya popularitat fins al punt de poder fer un pícnic.

Exacte. Mira el pícnic jazz, hi han 40.000 persones. Doncs ja està bé.

Molt bé, bueno, doncs em sembla que ja està.

D'acord.

Et dono el diploma (Riures). És un símbol.

No, però ja està bé.

Vale.

I amb això què fareu ara? El deixaràs aquí exposat? O...

És el que t'anava a explicar. Estem ensenyant la construcció del projecte d'alguna forma, aleshores, conforme anem transcrivint les converses, les anirem col·locant aquí. Quan hàgim acabat la de les assistents, trucarem als participants que

no hi hagin vingut i també els entrevistarem. En principi les lletres les deixarem tal qual, avui quan acabi, les deixarem així, de forma que visualment ja vegis la gent que ha vingut. I tot això estarà complert el 23 de febrer, lo que sí que farem és una clausura. El 23 de febrer a les 7 de la tarda esteu convidats tots a vindre, tots el participants, tots els que hagueu participat en el projecte... i també, el que he fet, ha sigut comprometre'm a tenir un blog, que és aquest, que aniré explicant també com va creixent el projecte. I... bueno, és això.

A mi em sembla genial.

Molt bé.

Doncs res.

Doncs res, Santi, merci per vindre. Col·loquem la lletra A.

Sí, si us plau!
(Riures)

Hola.

Hola, buenas noches.

Sí, buenas noches.

¿Está [...]?

¿Cómo?

¿Está [...]? No sé si lo pronuncio bien.

No, estás equivocada.

¿Estoy equivocada?

Sí, con qué número querías hablar...

A ver, es el 937.....

Sí, pero aquí no vive ninguna persona con ese nombre.

¿No es la dirección....?

No, no, no, es el número pero no es la dirección.

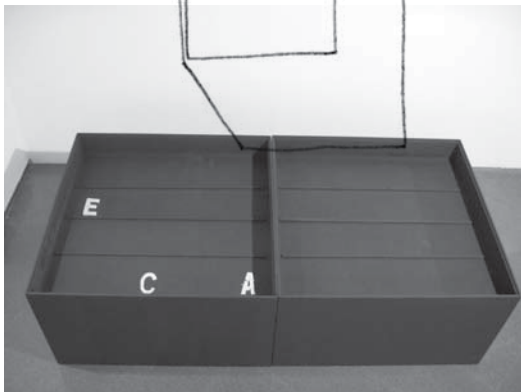
Y no hay ningún [...], ¿no?

No, no, es Terrassa esto.

Sí, es Terrassa, estoy llamando a Terrassa. Bueno, pues perdona las molestias.

Hasta luego.

Hasta luego, adiós.

AQUESTA H

Vale, comencem. Aviam... per mi era molt important fer un projecte que fos com una espècie de recerca o d'investigació.

Mmm, mmm.

Perquè avui en dia hi ha moltes propostes de molts treballs que el que intenten fer és implicar a la gent de la seva ciutat o d'un entorn proper...

Sí, sí.

Amb un intent d'acostar-se també, no? De que no sigui, d'alguna forma, tan llunyà.

Sí, sí, de compartir-lo, diguem, de que tothom participi.

Exacte! Es tracta d'això. Segueixes algunes propostes?

No, en art és la primera vegada que me'n surgeix.

Mmm, mmm.

He participat en projectes d'investigació en medicina, per exemple. Una vegada em van agafar per fer un estudi sobre la diabetis.

Aha.

I jo no en tinc, jo no sóc diabètica. Volien gent sana. Però en art és la primera vegada.

[...]

O sigui, que a l'igual no descartaries en un futur participar...

No, no, no. Al contrari! Em faria molta il·lusió!

Sí? Ah, me n'alegro molt!

Sí, sí.

(Riures)

Què bé! Doncs un mica la idea era aquesta, saber

AQUESTA HA

quina resposta tindria de la gent, no? Triada a l'atzar i enviant-vos això: una lletra o algo simbòlic, que d'alguna forma despertés curiositat...

Clar. Perquè els arribi... Jo a lo millor no vindria, si no et criden, no?

Clar.

És que som molt còmodos nosaltres (riures). Sí. Jo per exemple, no? Si em criden per algo, em demanen per algo, de seguida hi vaig... però... espontània, no.

Ja. Ja entenc.

Costa, costa...

Bueno a vegades és una qüestió de...

És qüestió, no sé, de... comoditat...

...motivació, potser...

Motivació, motivació! És això, la motivació. Clar, jo visc sola i... les amigues, pues les que tinc... o tenen parelles, o si no, la que no en tenia, ja en té. I jo no, jo (riures) no en tinc. I, és clar, sempre vaig sola a aquests puestos. Vaig sola a la platja, al cinema, al teatre, a tot, tot.

Clar, això a vegades es fa més ferregós, no?

I, és clar, pues eeh... t'acostumes a quedar-te a casa. Quan eres més jove, mira. Però ara ja fas pues a... aletargar-te una mica, no? Vull dir allò que... bueno.

Doncs jo conec més d'una persona que està sola també i potser és a... quina edat tens?

Jo tinc 54.

No ho sembles.

Sí que ho semblo. Avui perquè m'he maquillat per vindre perquè, és clar, era una cosa extraordinària...

Clar.

...i bueno, pues mira, vaig anar a maquillar-me per si... Ha vingut el meu fill a dinar amb la seva dona, que es va casar al setembre, i li he explicat. Diu: pues ves-hi, mama, i agafa

la màquina de fotos per si has de fer fotos.

Vols fer alguna foto? Vols que fem alguna foto després?

Sí, sí que les faré.

Jo la tinc aquí per si algú en vol fer alguna. No la vull fer així de bones a primeres per no...

Per no espantar.

Sí i perquè de vegades és molt fàcil fer fotos i prefereixo ser una mica més discreta. Crear un diàleg més de tu a tu, més... planer, més íntim, no? D'alguna forma, més acollidor, més que res. I per això no la tinc, però... sí, per això no la trec, però la tinc per si a algú li fa il·lusió treure una foto i tal. Ah, doncs la farem... (Riures)

Sí, sí. (Riures) Primer anem a fer... a explicar-me de què és això.

Doncs la qüestió de la frase era perquè si faltava alguna lletra, doncs, visualment també ja veuríem si hi havia alguna persona que... que no venia i l'he escrit aquí perquè, clar, la gent pogués saber quina frase era exactament, no?... I després a la carta no explicava ben bé de què es tractava el projecte perquè volia saber si la gent, fent aquesta petició, no?, dient-los...

Responia.

Sí. Vindrien o no vindrien sense saber el què. Bueno, només sabent que era per un projecte d'art, no? Aquesta era una mica la idea... I després també m'interessava doncs... tenir aquesta petita xerrada, preguntar-vos quines són... a què us dediqueu i aquestes coses perquè crec que és important com fer un informe... no un informe, però sí com un llibret, un document... que exposarem

allà, de cada persona que heu vingut, explicant per què heu vingut o què heu sentit o... i una mica, si no us molesta, jo ho transcriuria...
Sí.

... i ho deixariem aquí i la gent ho podrà consultar.

Clar que sí. A mi no em molesta pas.

Vale, gràcies.

Què va! Al contrari. Per mi és això com molt extraordinari, no? És que, a més a més, és que aquí al centre... Jo visc a fora, allà a la carretera de Matadepera i... i per aquí Terrassa no vinc perquè ja no treballo aquí. Jo sóc cuinera, i sempre he treballat fora o... abans estava en residències geriàtriques, però era molt depriment.

Clar. És dur, no?

És molt dur, aviam, perquè els hi agafes carinyo i es moren... Després, has de tindre molta paciència amb ells perquè tu fas el menjar amb molt de carinyo... i a tots no els hi agrada. És difícil... I ells no t'ho diuen amb... molts no t'ho diuen bé... però bueno... i és clar, jo estava molt, molt estressada... estava fatal... i vaig trobar una casa de colò... bueno, no són colònies... són com... com convívencies, que no és només de nens sinó que també va gent gran, allà a Sant Cugat. Total, que sempre he treballat fora i lo que és aquí al centre no vinc si no haig de venir a fer algun document o a l'Ajuntament a fer... a fer coses molt concretes.

Clar.

I quan m'has dit això i com que era el... quan mirava l'Ajuntament, jo dic: mira m'estan cridant, que haig d'anar cap el centre i participar en algo perquè és que jo en aquest poble, vull dir... tret de que sóc donant de sang, perquè jo considero que haig de fer alguna cosa, i com que la volen i és bona, dic: pues mira, ja estic fent algo per la societat

perquè és que... si no, no faries res, no? Però és clar, són coses molt... que no t'obren. I jo m'he anat tancant, en aquest sentit de sortir... per això, tot això per mi és...

Un incentiu, no?

Molt, molt maco.

Me n'alegro. Doncs bueno... Aviam... m'has dit que et dediques a la cuina, que tens 54 anys... Llegeixes?

Molt.

Sí? Clar...

Les persones solitàries...

...tens temps...

...devorem. Ara porto uns dies que és que vaig començar un que me'l van deixar, però bueno puc llegir, jo que sé, des de *El señor de los anillos*, que el vaig llegir fa més de 20 anys... pues, no sé... Paulo Coelho... Coses que m'animin, m'entens? Perquè... per exemple, em vaig llegir *L'església del mar*, que em va agradar molt, però és que és un llibre que és... és molt fort perquè... l'has llegit?

No l'he llegit, però sé la història...

És que comences el llibre amb uns aconteximents que dius... ostres! No? La violació de la noia pel senyor feudal... vull dir, i t'entren ganes de tancar-lo i no continuar i es fa molt maco perquè és la història de Barcelona i... pero... mmm... Paulo Coelho, pues m'agrada perquè... jo què sé o... o novel·les... no sé, d'Irving Wallace...

Tens algun llibre així que diguis: aquest és un llibre que realment m'ha ajudat o m'ha marcat...?

És que... *L'església del mar* em va marcar molt... Llavors, clar, ara està molt comercialitzat lo de *El señor de los anillos*, però en el seu temps, quan jo el vaig llegir fa 20 anys em va impressionar molt que hagués hagut una persona que s'hagués imaginat tot allò. És molt gran, no? Vull dir, ara perquè veus la pel·lícula i li treus importància però fa 20 anys no era així... era molt diferent... ho veies molt

diferent, no? Ho veies més gran perquè una persona que... són tantes coses... perquè jo ara veig la pel·lícula i és exactament com jo me l'imaginava fa 20 anys. Que és un altre, no? O sigui, és un altre art, vale? He aconseguit que m'haguessin fet la "comarca" tal com jo me la vaig imaginar fa 20 anys. Per mi ha sigut molt...

Però sí, sí que s'ha de tenir en compte que aquest escriptor era molt capacitat perquè, per exemple, va anar a Finlàndia per aprendre el finès, que és un idioma molt complicat, per conèixer la mitologia d'allà.

Sí, sí... Després el Michael Ende també, el de *La historia interminable*... Coses molt fantasioses, molt... Jo no considero que siguin infantils. Tots som infantils en algun grau, no?

I fa falta, eh?

I fa falta.

Fa falta.

Fa més falta, encara. De fet per això ha tingut tant d'èxit per fer pel·lícules, no? De fantasia. La gent, la realitat... ehh... procurem buscar un altra cosa. Amb la realitat no en tenim prou.

No, no, no...

(Riures)

No és tant guai...

Pues em sembla que ja està, Isabel. T'has sentit utilitzada o t'ha molestat?

Què va, què va... perquè he vingut aquí? Què va, què va. Al contrari... no, no... necessitava, jo, això.

Doncs et donaré una altre alegria. Mira, el 23 de febrer a les 19h farem la clausura del projecte.

Ah, molt bé.

El dia 24 és l'últim dia que està. Clar, aquest projecte anirà com evolucionant... a mida que aneu

venint tots, anirem publicant els documents, els llibrets i això... I el 23 que serà quan tindrem tots els llibrets. També de la gent que no vinguin, perquè els trucarem. Intentarem fer una entrevista amb ells i saber per què no han vingut. O sigui que no només ens quedem amb els motius...

De per què vénen sinó per què no vénen?

Exacte. I el 23 serà quan tot estarà llest. Aleshores us convido a tots a vindre, que farem una copa de cava...

El dia 23, vale.

[..]

I si has de fer altres coses amb gent, per mi perfecte.

Vale. Ja t'avisaria. Tenim una pàgina web... jo faré l'esforç d'anar-la posant al dia. No puc prometre que ho pugui fer sempre perquè ara mateix tinc molta feina però aniré fent...

Tranquil·la.

¿Dígame?

Hola, buenas tardes.

Buenas tardes.

¿Es la señora [...]?

Sí, ¿de parte de quién?

Me llamo Mireia, no me conoce. Llamo del proyecto
EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA del Ayuntamiento.

¿Bueno y qué?

Quería hablar con él...

(Silencio)...

Pero del Ayuntamiento...

A ver no se preocupe, no es nada grave. Le mandamos una carta a él, un paquete para participar en un proyecto artístico y él la trajo a la Sala Muncunill unos días antes.

Pero, ¿José [...]?

Sí.

Bueno, un momento, a ver...

De acuerdo, gracias.

Vale.

¿Dígame?

Hola, ¿Señor José?

Ehhh.

Hola, señor José, ¿me oye bien?

Es que no le escucho muy bien pero dígame usted qué quería.

Llamo del proyecto EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, le mandamos un paquete hace tres semanas y usted lo dejó en la Sala Muncunill.

Es que no escucho muy bien el teléfono ehhh.

¿Me oye ahora mejor?

Sí, pero ¿qué pasa conmigo?

No, no pasa nada... Sólo le quería dar las gracias por traer la letra a la Sala Muncunill

Ah! ¿Una letra que llevé?

Sí, exacto.

Ah sí, no puedo yo porque tengo la mujer mala y no puedo ir a esas cosas.

Ya.

¿Me comprende? Ya la recibí y la llevé a la vera del Ayuntamiento y había un señor allí que lo entregué y le dije que no podía...

Sí, ya me lo comentó el señor y yo le quería dar las gracias por traer la letra.

¡Nada mujer, muchas gracias a usted!

Y le quería preguntar si usted ha participado alguna vez en un proyecto artístico o acostumbra a visitar alguna galería como la Sala Muncunill en Terrassa.

No, no, no. Es que sinceramente no tengo lugar, ¿me comprende usted?

Sí lo entiendo, lo entiendo.

Si no, iría gustosamente, pero no puedo.

De acuerdo, pues solamente eso señor José: muchas gracias.

Vale, nada, muchas gracias.

Hasta luego, buenas tardes.

Doncs li va arribar fa pocs dies, oi? La carta?

No sé, a mi ella m'ho va comentar divendres. És una noia que m'ajuda a casa...

Ah.

...i el cap de setmana era a fora...

Ah.

...i com que jo visc aquí al darrera...

Sí.

Doncs m'ha dit: em faries el favor de portar la carta? Ah, vale...

(Riures)

T'explico una mica de què va el projecte.

Sí.

Perquè a la carta no ho explico expressament perquè m'interessava més que res investigar o recer- car fins a quin punt... mmm podem implicar gent del carrer o gent de la ciutat que no tinguin un vin- cle necessàriament amb el context artístic i com podem vincular-lo a un projecte artístic o no.

Mmm.

Faig aquesta recerca perquè jo, personalment, en els meus projectes... jo sóc la Mireia, que no m'he presentat...

Bueno, ja m'ho he pensat!

Mmm, he estat implicant gent a vegades al car- rer o a la ciutat... i també darrerament durant els últims anys s'estan fent projectes intentant... això, motivar a persones a participar, no? De forma que el projecte també és com una construc- ció col·lectiva, a vegades...

Mmm.

Però crec que fins ara no s'havia estudiat, no? Fins a quin punt la gent respondria positiva- ment o no respondria positivament... i per a mi era important portar a terme aquesta proposta.

T'estàs trobant com reacciona la gent?

Sí. Bueno, ara suposo que ho veuràs a partir d'aquest matí, no?

Exacte!

Però... home... amb ella, que no sabia ben bé de què ana- va... i bueno, jo li vaig explicar una mica...

Sí.

Però, evidentment, tampoc tenia molta idea, perquè és lo que tu dius, no ho especifiqueu ben bé a...

Exacte!

Però, bueno, la idea jo sí que la vaig captar.

Mmm, mmm.

Home, en ella vaig veure que li sabia greu. Ella veia que és una cosa nova, diu: Carme... perquè ella em deia: per què no m'acompanyes? Perquè ella no està acostumada a aques- ta.. a anar a exposicions i... lo que és el món de l'art.

I... bueno, però llavors al veure les dates ella ha hagut de marxar i per això... però bueno, jo crec que això, que la gent que encara no està implicada veu que és una cosa, una novetat que també és atractiva.

Mm, mm.

I que l'endinsa en un món que, evidentment, pot ser que desconegui.

Mm, mm, mm.

Ella m'has dit que... és la perso... aviam...

Ella és la dona que em ve a ajudar a casa.

A ajudar a casa, vale...

I llavors, clar... ella no sabia ni on estava la Sala Muncunill. I li vaig dir: home, és aquí a la plaça Didó que fan exposicions

i... suposo que no és que no hagi vingut perquè s'ha tallat, eh... lo que em demanava és que si podia venir amb ella, però després li va sortir un imprevist i havia de marxar.

Ja.

I m'ha dit doncs porta-ho tu!

(Riures)

Com et dius?

[...]

Tu acostumes a venir a sala Muncunill? Has vingut alguna vegada?

Sí, sí, amb el meu fill que havia estat fent dibuix a... independent de mi amb ell que feia dibuix als Amics de les Arts.

Ah!

I llavors doncs hem vingut varies vegades a veure exposicions i...

O sigui que d'alguna manera sí que tens algun vincle amb l'art...

A part de que a mi m'agradi, doncs, també tinc un cunyat que és escultor... vull dir que, vulguis o no, que el món de l'art també el tenim a prop.

(Riures)

Ja. Bueno, i et puc preguntar quina edat tens?

44 anys.

44 anys. I a què et dediques?

Jo sóc dietista.

Aha! Vale, em podries dir el teu llibre de lectura preferit? Algun llibre que t'hagi...

Que a mi m'agradi?

Sí.

Bueno, ara recentment, ara estic començant l'últim del Ken Follet. Però a mi la que m'agrada molt és... el, el Mario Vargas Llosa sempre m'ha agradat moltíssim. Tinc una inclinació no sé per què a lectures sud-americanes.

Mm, mm.

M'arriben, m'arriben molt.

Potser és més càlida, no?

Sí.

Més humana.

Sí. Bueno, el fet és això, que m'arriba. I llavors suposo que es pot ampliar a que és més càlid, és més humana...

Clar. Sí, pot ser... Jo últimament m'estic llegint una novel·la de Finlàndia que potser per l'escriptor és molt gran ja i no m'arriba... i ho faig personalment perquè tinc un vincle amb aquest país i m'hi trobo bé... però també hi han uns codis de comportament diferents i no m'acaba de...

No t'arriba.

No m'arriba. Però, bueno, pot ser que sigui també... bueno...

Jo tinc aquesta tendència, tot m'agrada: lo que és la música africana, música... a part que tinc experiències amb els meus fills que m'han anat molt bé. Com són les cançons, per exemple, de bressol, les cançons africanes, bueno els deixava drogui. La gent em deia: la música clàssica, sí que els hi posava, sí... però la música brasilenya i la música africana els deixava... però relaxadíssims.

Ai què bo! Què bo! Carme, aviam, si en algun moment et proposessin, jo no ho farè, però que es donés el cas, que et proposessin de participar en una proposta artística, ho descartaries?

No.

Vale.

No, aviam, a nivell de col·laborar jo sóc molt poc habilitosa, eh...

Bueno.

Vull dir, però, que no tinc cap mena de... quan parlem d'això del dibuix... té atractiu!... però no, no... el que passa que participar-hi no, no em molesta gens.

No et molestaria...

No.

Molt bé. Doncs em sembla que ja està...

A veure si pogués afegir a la família encara millor!

Encara millor! Clar! Clar! El teu cunyat que és escultor?

És el Josep González.

Ah.

[...]

Jo, el meu fill ara que té onze anys i que comença amb canvis i bueno ja, tot, tot, tot, físicament... de començar amb amistats noves...

Clar.

De començar estudis nous...

Clar.

Tot això... i ell em deia: mare, això què fa? Por? Què és lo que fa això aquests canvis?

Això va dir? Ala!

Sí.

Quina passada!

Dic: això fa moltes coses. Fa por, fa inseguretat, fa seguretat... dic: el que has de ser, és espavilat i que certes coses de caràcter, per exemple, no t'absorbeixin, no? Com són pors...

Clar.

Pors... però clar, t'hi has de tirar una miqueta, si no...!

Pues... no tinc cap problema en col·laborar, ehh!

Vale. Et faria res que, d'alguna forma, faré uns llibrets...

Mm, mm.

...d'aquesta conversa? Per mi és molt important la conversa. Et faria res que la transcrivís en llibrets?

No.

Vale.

Doncs els llibrets estaran a l'altre estanteria d'allà. El dia 23 de febrer farem una clausura a les 7 de la tarda. Estàs convidada a vindre, també està convidada a vindre la...

La Pepi.

La Pepi.

[...]

Doncs molt bé, moltes gràcies. Ja li explicaré tot a ella.

Molt bé! Carme, gràcies per vindre. Col·loquem la lletra? La vols col·locar tu? La col·loco jo?

Aviam... Lo que faré és que... això li explicaré una mica de què va. Eh... no sé si té algun vostè... bueno, té algun contacte amb l'art...?

Bueno, jo n'havia tingut bastant perquè el meu marit era molt aficionat a tot el tema aquest. Després el meu avi tota la seva vida, saps?... molts anys, de tota la vida, havia sigut pintor d'ofici.

Aha.

Allavorens sempre... doncs hem tingut relació amb aquestes coses, sempre ens ha llammat molt l'atenció, no? I el meu marit era molt d'art contemporani...

Mmm sí.

...i... pintava, ell ho feia de hobby. I tenia moltes aficions a la música... o sigui... vull dir... que era una persona molt... molt... d'això. Llavors, això vulguis que no, doncs... doncs ho respire dins... o sigui... de l'ambient familiar. Hi ha un brot d'això, no?

Clar, la inquietud cultural es transmet, no?

(Riures)

Sí. Vull dir que als meus fills també els hi agrada... vull dir que a tots... això sí... vull dir que d'alguna manera lo que és l'art... doncs sí... doncs ens llama l'atenció.

Clar. Doncs, bueno, no sé si s'havia donat el cas, o... o n'havien vist aquest tipus de projectes però en els darrers anys s'ha intentat fer participar a la gent... de vegades d'una comunitat o d'una ciutat, d'un sector específic... i justament jo mateixa havia fet projectes al carrer intentant d'oferir-me a... a la gent que passava pel carrer o construint el context per viure un

moment especial... I en un context més general hi ha moltes propostes en aquesta línia. I m'interessava fer un projecte en el que s'estudiés realment quina seria la resposta de la gent que convoqués d'una forma aleatòria. Era per saber quins són els motius que els mouen a participar, a implicar-se en projectes i si... en principi la resposta seria positiva o no. I potser per això he pensat aquest projecte que ara està... gestant-se, ara està creixent, depenent de... com... com esteu responent tots... i la idea, lo més important, eh... és intentar editar o transcriure aquesta conversa que... que estem tenint ara i transcriure'l en uns llibrets que es posaran bueno... justament a l'altra banda de la sala. I aquí al davant tenim les lletres de pa formant la frase, que bueno, és maco perquè així es coneix visualment si ha vingut més gent o menos... i els llibrets seran tant de les persones que heu vingut i amb les que no han vingut, intentaré posar-me en contacte amb elles, també. I aquesta era la idea de... del projecte... Una mica doncs... eh també la... aquesta conversa doncs és per... la idea era preguntar-vos a què us dediqueu, quina edat teniu... per investigar una mica pel projecte.

Bueno.

Que és més això una conversa aïllada que...

Vale, vale. Molt bé... Doncs sí, sí... Tu mateixa... pots començar quan vulguis.

Bueno. Doncs et preguntaré quina edat tens i per què...

Sí, ho faig per mi o...?

Sí, per tu...

Bueno jo 55 anys.

I a què et dediques?

Sóc comercial.

Comercial...

Sí. I mare de família i... bueno i això... sóc comercial.

Tens una botiga?

No. No... jo treballo a la part hospitalària, amb una empresa que és de fora d'aquí i ven productes als hospitals. Això vull dir que... comercial a nivell hospitalari.

De representant...

Això... per dir algo. Sí, sí... I bueno... I allavorans doncs he tingut durant 13 anys el meu marit malalt... doncs dedicada a cuidar el meu marit i... bueno, sincerament tot això s'ha acabat. Allavorans doncs res... ara a intentar adaptar-me a la vida nova... i ja està.

Bueno. A poc a poc, no?

Sí. Bueno, bé. Perquè representa que... bueno... tens molta tranquil·litat i tens molta pau i... et mires les coses d'una manera molt tranquil·la i bueno... els meus fills doncs han crescut, són grans, són àvia... Vull dir que tinc molts motius per... bons, saps?

Per estar contenta, no?

No sóc una persona amb tendències depressives ni sóc una persona que veig les coses negres... Al revés, saps, m'agrada veure les coses amb...

Amb optimisme.

Sí. Les vull veure bé, saps? No les vull veure malament.

Valorar realment la situació...

Sí, penso que totes les coses quan vénen, vénen. I si les agafes bé pues... pues millor. Vull dir que...

Que no ens podem queixar...

Està clar. Són coses que no són ni buscades... són trobades... I la vida, doncs... la vida és un moviment de...

De situacions...

...de situacions bones i... de no tan bones i de dolentes...

Vull dir que... I clar, si això s'ho agafa tothom a la tragèdia, allavorans ho fas viure en el teu entorn molt malament, saps? I jo... la pau que puc donar als meus fills i als meus néts em representa molt... molta tranquil·litat en a mi, saps? Vull dir que... bueno... res... bé, ja et dic.

Me n'alegro... Perquè m'havia quedat una mica impressionada.

Sí, sí. No, no, no... Estem bé. Vull dir que tenim una situació molt... molt assumida.

Mmm, mmm.

Bueno, és que a veure, no hi pots fer res.

No hi ha una altra... no pots fer res per impedir-ho...

Sí. Lo que passa és que la duresa del procés no t'implica el que aquella persona et marxa en aquell moment determinat. Vull dir que és una agressió gran en un moment determinat. Saps? O sigui... aquella agressió no te l'estalvies. Els projectes llargs... jo penso que són bons si t'eviten altres situacions. Aquest projecte ha sigut un projecte llarg amb un desenllaç molt... molt cruel, no? Llavors, és clar... no ens hem estalviat res. Ho hem passat tot i a més a més en un espai molt llarg de temps, no? Perquè clar, jo hagués preferit, sincerament, eh?, tenir el meu marit bé durant 13 anys i que s'hagués mort d'un infart que no pas tenir 13 anys el meu marit malalt.

Sí.

Jo... perquè hagués disfrutat. Ja no parlo de mi, eh? Ell. Hagués disfrutat de situacions que no les ha viscut bé. Bé: el casament dels seus fills, el ser avi, el no sé què... saps? No, no...

No ha pogut gaudir...

...No ha pogut gaudir gens. Allavorans, vull dir, això a mi no m'implica el que molta gent et diu: no... és que, nena, una mort súbita és molt agressiva. Sí... bueno, segur, segur.

Però jo amb aquesta experiència preferiria morir-me agressivament que no amb una llarga enfermetat que bueno... que et treu del món en viu, no? Vull dir que... no, no... no s'hi guanya... no s'hi guanya... per mi, eh? O sigui... o per la meua família... pensem que continua siguent molt agressiu. Però, bueno... vull dir... es té que assumir i viure el màxim de bé i... ha vingut així i mira tu... què vols fer-hi?

Bueno...

Alguna altra cosa?

Una altra cosa... Et demanaré si acostumes a llegir, si tens algun llibre de lectura preferit...

Bueno... Algun llibre de lectura... Llegeixo bastant... llegeixo bastant, però algun aixís de preferit concretament no...

Què acostumes a llegir?

Bueno he llegit pues... *El código Da Vinci, La catedral del mar...* la Mercedes Salisachs, que m'encanta com escriu, eh... no sé, vull dir...

Més aviat novel·la, no?

Sí, sí. Més aviat novel·la, sí. He llegit *Los pilares de la tierra*, bueno, tot aquest tema aixís, bueno, m'agrada... Durant molt temps em distreia llegir mitja horeta cada dia o tres quarts, doncs... bueno, emm, d'això, no? Però, bueno, sí, aquest tipus de coses. El diari, també cada dia, doncs me'l llegeixo. I bueno, això.

D'acord. Et faria res que transcrivés aquesta conversa?

No, no, no.

[...]

Llavors la idea què és? A veure quanta... gent aconsegieu-xes que vingui, no?

Exacte.

Bueno el títol ho deia, no? "El poder de la convocatòria..."

Exacte. Una mica el projecte es tracta d'això...

És que... bueno... el tipo de projectes que jo faig potser m'agrada més implicar a la gent d'una ciutat o la gent que passa pel carrer... i sempre em quedava el dubte de saber fins a quin punt la gent respon o no respon...

O s'involucra en un projecte...

Aha!... I la idea era una mica pues... enviar-vos aquesta lletra, no?... No explicar-vos ben bé de què anava el projecte... però sí explicar-vos que la vostra participació era important, no? I que s'havia de construir aquesta frase...

Molt bé.

I... bueno, us donava el telèfon per si teníeu algun dubte i tal... però saber quants vindríeu i quants no vindríeu i dels que veníeu, doncs... una mica conèixer per què heu vingut, a què us dediqueu i... bueno...

Déu n'hi do...

I si no et fa res, doncs transcriurem... transcriurem aquesta informació en un llibret.

Ah, molt bé.

Vale...

El que passa que el cognom estava malament, el meu...

Sí? Com és?

Ja ho vaig canviar a Telefònica... és lo mateix... però, clar, suposo que la A me la heu enviat pel... cognom, no? O no tenia res a veure?

Sí. Te l'hem enviat per lo del cognom...

Perquè el cognom es [...] però amb H.

Ah!

Llavors a Telefònica ho vaig parlar, però encara no ho havien arreglat.

Sí... [...] amb H...

[...]

Vale... Vale... Ja ho canviarem. Quina edat tens?

35.

35... I estàs casada?

No, no... bueno, ni som parella de fet...

Molt bé.

...vivim junts. Ja fa molts anys que ens coneixem però... som molt diferents. Diguem que ell no hagués vingut, i sé que no hagués vingut, i jo sí.

La lletra va arribar al teu nom?

Al meu nom, sí.

Perquè tens el contracte al teu nom...

Exacte... Exacte... El telèfon fixe el tenim a nom meu, llavors em va arribar a mi.

Bueno. I a què et dediques?

Bueno... Ara mateix a cuidar aquestes criatures.

Que déu n'hi do, no?

Sí. El que passa és que, a veure... Jo he fet... d'estudis, si vols... que és lo que realment... realment és lo que diu la gent, he fet administratiu. El que jo els últims anys m'he dedicat doncs a la venta... sobretot, els últims anys, a la venda d'automòbils. I ja els 3 o 4 últims anys de responsable en una empresa de transports, també de vehicles. Però realment, realment, diguem la vocació que no... o sigui la meva vocació... jo escric poesia des de que tenia 8 anys.

(Plors) Sí carinyo... ja t'agafa el papa... I també estic... bueno, estic escrivint un llibre. I a mi m'agrada molt tot el tema de la... bueno, no és que m'agradi sinó que... m'encanten els llibres. Tinc 700 o 800 a casa, bueno... la meitat de tot el que té a ver amb l'art, la pintura, l'escultura... a veure, no sóc una súper entesa però... conec molta gent que li agrada, bueno pues... el que no toca la guitarra, t'ajuntes a llegir contes del Woody Allen, fem allò reunions amb amics, vull dir...

Ets inquieta, vaja...

Sí, sí... M'agrada molt.

I amb es teus amics igual, no?

Sí, sí... Doncs amb ell no!... Vull dir, que em refereixo, que hem vingut perquè jo sóc així, no? Però... això és lo bo perquè ell és informàtic, és una persona totalment racional, amb tot de lo que toca lo que... llibres d'informàtica i jo és al revés. Pues jo, pues llegeixo poesia, llegeixo novel·la, llegeixo... amb ells no puc, no?

Clar, tens menos temps...

Tinc menos temps.

Bueno, és una època de la vida...

Diguem que la meva inquietud de sempre és la d'escriure, és el parlar... el tenir, pues... la companyia de gent amb inquietuds, pues... no sé, més enllà, més... espirituals, més d'un altre tipus...

Aleshores en cap moment t'ha molestat, no?

No, al contrari, m'ha semblat... No sabia si podria però al veure que és diumenge o dissabte i diumenge vaig pensar: molt bé, no? Però a mi al contrari, m'ha semblat divertit, m'ha semblat interessant i... i m'he imaginat que el fet era això, de dir... a veure quanta gent s'atrevirà, s'implicarà o agafaran això i diran: eeecs! i ho deixaran en un cantó dient: què ha passat! No?

Sí, i a més les lletres són de pa. És un material

que es destrueix...

I que además si no vénen tots... era allò, no? El fet de que si no vénen tots no es pot llegir la frase. És una mica com dient-te: "si no véns quedarà un espai que no..." i a mi em va agradar... Però encara que hagués sigut diferent, tot el fet de que sigui un projecte d'una persona que... que vol expressar algo... no sé, alguna cosa... que té algo a dir, encara que sigui una cosa petita... a mi em sembla molt bé, molt interessant.

Mama!

Què, amor?... Deixa el pare, deixa'l... A veure, cuidado amb això... Llavors diem que una cosa és la feina que faig i una altra lo que sento... Lo que passa és que a la vida de vegades... Per exemple, persones com tu que tens la sort de poguer dedicar-se a lo que els agrada... però t'haurà costat lo teu...

Sí, molts sacrificis...

De molts sacrificis... sempre s'ajunten un cúmul de situacions a la vida que et porten fins a... Però com que la vida d'una persona que li agrada escriure, que li agrada pintar o que li agrada esculpir no té límits...

Té... vols dibuixar?

Vols pintar, carinyo?

Té...

Si ets model, saps que als 30 anys se t'ha acabat el bròquil però si t'agrada... t'agrada tot el tema de... pues no sé... de créixer interiorment, d'aprendre, de compartir... saps que cada any que passa és... és més bagatge que tens per compartir amb altres. Allavors vull dir... no ho veus com... si no et realitzes als 30 et realitzaràs als 50 o quan sigui, o si no pues per tu... per treure allò que tens a dins i compartir amb els teus amics, amb la teva família. És a dir... la finalitat no és que arribis a l'èxit, sinó... sí, però... però la finalitat és...

De viure plenament, no?

Exacte. Poder-te expressar... Per això em va semblar molt bé...

(Riu) Doncs trobo que és molt bon plantejament.

Sí, m'agrada.

Bueno, que tu m'has de preguntar, eh? Jo...

Sí jo... no sé... Una de les preguntes que faig és quin és, per exemple, el teu llibre preferit... però clar... deus tindre diversos...

N'hi ha moltíssims i depenent de cada llibre, perquè jo penso que cada llibre t'arriba en el moment de la vida que... que necessites. Allavors hi han alguns... hi ha un que... és *El caballero de la armadura oxidada*. Aquest em va arribar en un moment molt important que tenia a veure, o *El alquimista* del Paulo Coelho que també em va arribar en un altre moment... eh... no sé... és que... també vaig tenir la meva època Nietzsche, vull dir que també... sap?... més fosca. Llavors cada llibre ha tingut un... un... però potser *El alquimista* o *El caballero de la armadura oxidada* són llibres que m'han ajudat molt en...en... doncs... després la poesia... els llibres de... no sé... el Lorca o... el llibre del meu pare de *Los 5000 mejores versos de la lengua española* o castellana... Llavors des de que ets petita vas llegint... i des d'un poema de Campoamor fins a un poema de... És allò que et colpeja i t'acompanya durant molt de temps, no? Hi havia un poema, recordo, que era "Los motivos del lobo", que és un poema que parla d'un llop que intenta tornar-se més humà i al final se n'adona que realment ell és com és. Vull dir que són coses que en cada moment de la teva vida t'arriben en... en... que un llibre favorit no en el tinc però sí que hi han alguns que... El de *El alquimista* potser el que més perquè va marcar un moment... no et dones compte que de vegades et passes la vida com el pintor frustrat, pensant que no... no... que lo que buscaves no ha arribat i

dius: escolta, que realment tens que buscar la riquesa de les coses en el dia d'avui...

(A la nena que està inquieta) Mira Míriam, canviem de color?

Mira, és de color rosa...

Vols pintar de color rosa?

[...]

Té, pinta, però poc a poc que, si no, pintem la taula, eh? (Silenci)

I aprens que... que la vida és viure cada moment, intentar ser feliç i sobretot fer el viatge interior a dins teu. Perquè tot lo que és la realitat, la família, l'educació, t'ensenya molt la vida cap a fora.

Sí...

L'anar a tenir aquella aparença, a entrar en unes pautes i al final has d'aprendre que el viatge més difícil i el que serà més gratificant serà aquell cap a dins teu... i alimentar realment la teva part espiritual, que és lo que realment al final acabes compartint amb la gent que... que t'estimes...

I si no l'alimentes, acabaràs...

Acabaràs molt malament. Si ets una persona espiritual, no l'alimentes i la deixes... acabes... acabes patint molt...

Sí.

(Silenci)

Bueno, jo crec que ja està més o menys perquè ja m'has donat a entendre que ets una persona inquieta culturalment... i a més... una persona espiritual... jo crec que ja més o menys m'ha quedat clar... Posem la lletra al seu lloc?

I... i si em torna a arribar una carta... tranquil·la, que jo... segur, segur que vinc.

Què bé... O sigui que no descartes de bones a primeres de participar en un projecte...

No, no. En absolut, en absolut... em sembla molt maco lo de

fer projectes que impliquin a la gent...

Gràcies.

...a la gent del carrer, saps? No? És allò de... pues com ara aquests programes que parlen de gent anònima, de vides que no... Que sembla que lo important és lo de la gent que és molt coneguda i a vegades trobes molta lletra i et sorprens molt amb la gent... de... de... la gent de cada dia, del supermercat, del carrer, de...

Amb les petites històries, no una mica?

Sí, sí, sí, sí. Sí, és com una vegada que vaig escriure un article per una revista... una revista que no em ve el nom al cap... i que el títol era "Los pequeños dioses de cada día"...

Què maco!

Que trobes un petit déu en... en persones que tenen en un taller... perquè per la meva feina de comercial tenia que conèixer moltíssima gent i de vegades anaves a visitar un senyor en un... i et trobaves allà... allà al darrera escultures antigues, també es posava a parlar amb tu... que et quedaves que deies: aquest senyor que està arreglant cotxes, que no sé què... És molt maco, és molt maco... per això trobo que el fet de conèixer gent, que dius: a qui li arribarà i com seran, no? És... molt, molt maco...

(A la nena) Mira carinyo, saps què? Li tornem el llapis? (La Míriam torna el llapis) Diga-li gràcies. (Silenci) Bueno, la mama ja li ha dit gràcies.

[...]

I et donc un diploma, per haver vingut.

Oi què bé! Quants anys fa que no tenia cap diploma!

[...]

...Sahida, és un nom àrab. El meu pare és del Marroc. Dels primers... ara...

A quin any va vindre el teu pare?

Pues aquí a Terrassa... té 62 anys i va venir als 18...

Déu n'hi do!

Sí. Em sembla que hi havia dos. Ell és de Tànger. El que passa és que la seva mare és berber i el seu pare és magrebí... És una mica de mescla. Tenim aquell punt nòmada, que jo he viscut a 25 cases perquè tens aquella cosa de... "me quiero cambiar", saps? notes aquella cosa que ho portes a la sang...

De moure't, no?

Sí, sí... I la meua mare és d'aquí de Terrassa.

I aleshores anàveu al Marroc?

Sí. Anàvem però quan érem més petites. Lo que passa que en un moment donat es van divorciar perquè la diferència cultural és molt complicada i conviure amb algú d'una cultura tan...

Tan diferent?

Tan complicada com aquesta, tan diferent... doncs va arribar un punt en que ells es van separar i la família, pues, com és lògic van... van tancar... perquè tenen aquesta cultura tancada. Sí. I a més el meu pare és el germà gran... si tanques, tanques per nés i per tot, no?... Però vull dir que és igual, no? que això ho tens. Forma part també del teu bagatge personal...

Jo havia donat classe d'alfabetització, però clar, potser estic parlant de quan tenia 18, t'estic parlant de fa 12 anys... dels primers nens que venien...

[...]

Perquè el meu pare treballava de nit i el pobre home era de sol a sol i va aprendre el català, que era la llengua de la meua mare. I era amb ella amb la que estàvem tot el dia... Però bueno. Tens també aquelles coses que també... perquè ells tenen... una mica, bueno, una mica allò, la veritat... tenen aquesta cosa de perseguir... de... de... de perseguir sempre la sabiduria. És a dir, el meu avi sempre deia quan tu anaves i deies: ah, a veure què passarà... ell: no

et preocupis; que les coses estan escrites... totes estan escrites, vull dir, sempre una mica el meu pare ens explicava contes, intentava sempre il·lustrar coses amb fàbules... la televisió la va treure de casa... el parlar, el compartir, el inculcar-te més una altra... llavors també tens... el motiu de la vida és realment adquirir sabiduria, és conèixer, és compartir i... ja està!

Molt bé.

Bueno doncs què haig de fer?

Firmes?

Aquí a dalt, no?

Sí. I te'l quedés...

Bueno com comprovaràs a mi m'encanta parlar... i xerrar i parlar i...

Jo perquè avui estic més en el paper, però un altre dia ja parlarem molt més...

Aviam jo, clar... vostè ja va llegir al DIARI DE TERRASSA de què es tractava, no?

Sí.

El projecte?

Sí.

Vale. Perquè una mica... Bueno, li acabo d'explicar... És més un projecte d'investigació per dir-ho d'una forma. Una recerca perquè... avui en dia molts artistes el que fem és intentar acostar-nos a la gent. O intentar treballar més acord amb el dia a dia de les persones, en el sentit que potser no pintem o ja no fem escultures... fem servir altres materials i sovint el que intentem fer és fer participar a la gent en un projecte o fer-los viure un moment especial. Aleshores a mi em quedava una mica el dubte de fins a quin punt la gent responia positivament... si s'implicarien en un projecte o no s'implicarien... o... bueno... ho descartarien així ja de forma automàtica, no? I per això a la carta que us enviava a tots vostès no... no explicava ben bé de què es tractava el projecte, però el que sí que feia èmfasi en el fet de que la vostra participació era important. I... la idea era que tant amb els que veníeu i els que no veníeu eh... tindre una conversa amb vosaltres, com la que estem tenint ara, i preguntar-vos doncs... quins havien sigut els vostres motius per participar o per no participar, i saber a què us dediqueu i... aquestes coses... Aleshores, si no li sap greu, aquesta conversa que tindrem

la transcriuria en un llibret... en aquesta banda d'aquí tenim les lletres que aneu portant tots i en aquella banda d'allà posarem els llibrets de la gent amb la que hauré estat parlant.

Sí.

Bueno, una mica així és com un projecte-laboratori...

Home jo et diré que quan... quan vaig rebre el sobre vaig quedar... vaig quedar parat perquè dic: de l'Ajuntament alguna multa o alguna coses d'aquestes. Què ho fa, que només esperes coses negatives? Jo pensava...

Clar.

I llavors pensava... I llavors vaig... al llegir vaig dir: bueno, si només han seleccionat 60 persones... pues casi bé tens una obligació moral de correspondre perquè entre tots... bueno... s'ha de col·laborar, no? Vaja la meva idea és de que m'estimo més un tipus d'art per gaudir a casa, però si vosaltres us heu pres la molèstia de fer tot això pues el mínim... no és cap gran esforç vindre fins aquí i portar la lletra.

Ja... A què es dedica vostè?

Jo sóc jubilat (Riu)

Sí m'ho imagino...

Però em dedicava al tèxtil.

Al tèxtil...

Sí. Jo era dels que fa 15 anys va haver de plegar. El que passa és que, diguéssim... amb Amics de les Arts i això... jo, pues, personalment no, però el meu sogre havia sigut pintor a Terrassa. Era en Pere Costa...

En Pere Costa...

Hi havia dos germans Costa bessons, el Miquel era l'altre. Ell era el Pere Costa. I es va morir i va tenir una filla que tot just tenia 13 anys, i ara ja en té 75, vull dir que... jo vaig anar als 50 anys de la seva obra, que es va fer una exposició als Amics de les Arts, que va quedar molt maca i molt

bé. Vull dir que, jo ja ho relacionava amb coses de... d'artistes, no?

Clar.

I no me'n podia desentendre, no? Per això...

Ja, ja, ja... I vostè continua, per exemple, visitant la sala d'exposició dels Amics de les Arts... o alguna altra sala de Terrassa?

No, jo no... No sóc gaire... De tant en tant hi vaig si hi ha alguna que em crida l'atenció, però no sóc un habitual... no sóc un habitual. A més a més, ja sóc... ja sóc molt gran i... eh... m'agrada més la pintura aquesta de... de 50 i 75 anys enrere, que era figurativa, paisatges i coses d'aquestes, retrats... que no pas aquestes coses modernes que jo ja no... no... em costa més de captar-ho... no m'hi identifico tant, m'entens?

Clar... Ja, ja ho entenc... les coses canvien, no?

Sí... però és clar, diguéssim... jo com que ja no tinc...

Si estés més vinculat hauria anat seguint més el ritme aquest... aquesta transformació... Quan jo... pues lo que m'agrada a la vista pues sí, m'agrada, però profunditzar... i si volen dir això o si volen dir allò, costa molt... d'interpretar-ho. Vull dir que sóc més de pintura figurativa que no pas de totes aquestes corrents que poden haver anat sortint... i és que no... no perquè siguin persones més o menys bones... per exemple en Picasso i en Miró i aquestes coses poden tenir molt mèrit però jo a vegades penso que això els meus néts foten unes mans que s'hi assemblen, no?... no hi veig... no sé reconèixer-li el mèrit.

Clar. Potser el mèrit del Miró és la depuració del seu llenguatge, intentar buscar un... un llenguatge molt essencial que... bueno, que s'acosti una mica al que fan els nens, no? Mmm. Bueno és lo que es diu del Miró. Jo li explico perquè conec la seva obra i me l'aprecio... i ara al

tenir-lo aquí al costat dic per això en parlem, no?

Dic jo no... En canvi a mi... no sé... aniré a veure més...

bé... quan vénen coses a Barcelona al Parc de l'Exposició aquest que porten quadres de... que els envien de Viena o els envien de Paris... aquestes visions em criden més l'atenció i em desplaçaré a Barcelona per veure-ho i en canvi lo d'aquí la Muncunill, ve una cosa d'aquestes i em deixa bastant fred.

Ja... Sí... Però és lo que vostè diu... És anar seguint lo que es va produint... o no...

Però és clar, com la música... de fet la meva dona és molt aficionada a la música i aquesta tarda em portarà a un concert. I hi anirem perquè a ella li agrada, però jo moltes vegades estic... penso: encara no s'acaba això? (Riures). I si es repeteixen i si em fan dir si lo que repeteixen ja ho han tocat abans, de vegades em costa d'endevinar-ho. (Riures) Vull dir... que em sona tot a... no... no estic massa refinat.

Bueno... I creu que d'alguna forma l'art d'avui en dia hauria de canviar d'estratègia en quant a la comunicació o... per fer arribar a més gent... se li acut alguna idea? No sé... Vostè crec que és una persona... no sé... amb iniciativa, no? Potser hi ha hagut gent que m'ha dit: és que hauria d'haver més educació a l'escola o és que s'hauria d'utilitzar més els mitjans de comunicació...

No ho sé... justament no segueixo... A mi em sembla que aquí a Terrassa precisament hi han bastantes sales i jo crec que el que hi té vertader interès em sembla que té... té llocs on recórrer perquè ja et dic, de sales d'exposicions aquí n'hi han moltes. Ara jo... diguéssim... a les escoles... quin sistema segueixen jo no... no puc opinar...

Ja, ja, ja...

L'època aquesta que et parlo del meu sogre sentia parlar

molt per exemple de l'Escola Industrial d'aquí Terrassa. I en aquella època tots havien de passar per l'Escola Industrial. Però se li donava més importància al que era el dibuix, i ara... qualsevol persona dius: i aquest també pinta? De tant en tant trobes un que dius: mira sembla que pintar sigui agafar una tela, fer quatre monigots i si s'assembla a Sant Antoni i si no a Santa Maria Concepció i ja està... si ja no m'agrada els que tenen renom com m'han d'agradar aquests que són d'aficionats?

Clar.

Vull dir que la meva opinió tampoc... pues és que no us servirà.

(Riures)

Bueno... És una opinió més... I llegeix?

Sí.

Què acostuma a llegir? Hi ha alguna novel·la potser que també li hagi marcat en algun moment de la seva vida?

No, no... De llegir des de petit sempre m'ha agradat molt llegir... el que passa és que quan he sigut gran vaig haver de fer moltes hores, jo tinc 5 fills...

Déu n'hi do...

...i m'he vist obligat a fer un horari... em llevava a les 6 del matí i me n'anava a dormir a altes hores per coses de feina, o sigui... i ara que sóc gran, pues, torno a llegir igual... ara per exemple tinc el *Diari de Terrassa*, tinc *El Periódico*... i aquests ja m'omplen mig dematí...

Clar.

...llavors... diguéssim... vaig també a Caritas, que faig de voluntari d'ensenyança de català a marroquines.

[...]

Ja fa 3 o 4 anys que hi vaig i també ja m'ocupa un parell de dematins i llavors també vaig a acompanyar unes iaies a sortir de Can Anglada i a portar-les aquí al centre i...

també vol dir que... d'activitat ja en tinc. I de llegir pues... les durades que van sortint i les coses, o sigui que vaig llegint bastantes coses... Ara, un llibre en concret que m'hagi marcat... no... depèn també de les èpoques... també vas veient... per exemple veus ara aquestes que surten, que... si de... *Els pilars de la terra* i que si *L'església del mar*... si que me'ls llegeixo amb molt interès però no... Moltes vegades hi ha llibres que la gent els... que els té el meu fill o la meva jove: aquest t'agradarà... pues no m'agrada perquè és massa previsible i penso ara passarà això i després passarà allò...

Li puc preguntar quina edat té?

Sí... 78.

No ho sembla.

Doncs sí, sí... 78 i mig.

Molt bé. Bueno, em sembla que ja està tot. Li va molestar que li enviessin la carta?

No, no... El primer va ser, com aquell qui diu, com si t'haguessin posat una multa al parabrises del cotxe: cony què és el que no has pagat? Què, què... amb què et sortirà ara aquesta gent? I quan vaig obrir-ho vaig dir: menys mal que és una cosa bona.

(Riures)

Sí. Hi ha molta gent que m'ho comenta, que així de bones i primeres es van espantar, però jo m'havia d'assegurar que la carta arribés i per això l'acús de rebut... firmar i aquestes coses...

Molt bé. Ja està bé que hi hagi gent que es preocupa de tot això...

Ah... gràcies. Lo que sí que li explico és que el projecte es va construint a mida que veniu vosaltres i no estarà complert fins el 23 de febrer, que serà quan tinguem tots els documents aquí, posats

a l'altra banda, tots els llibrets i... bueno... veurem quanta gent ha vingut.

El 23 de febrer?

És un dissabte.

Hauran de rectificar llavors la data que en el diari va sortir que era el 23 de gener.

Sí, sí. Ja veig que vostè ha estat al tanto.

Doncs farem una clausura i bueno, pues una mica de cava o una cosa així...

[...]

Sí... Molt bé doncs, au que tingueu força èxit i ja... ja vindrem el dia de la inauguració...

AQUESTA HA ESTAT

¿Dígame?

¿Hola? ¿Buenas noches?

Dígame.

¿Está [...]?

¿Quiénes usted?

¿Es usted misma [...]?

No, ¿quién es usted?

A ver, yo llamo... yo llamo de un proyecto, le mandamos una carta certificada hace cuatro semanas donde había una letra de pan.

¿De quién?

Le mandamos una carta certificada del Ayuntamiento hace cuatro semanas.

¿De qué?

Donde le invitábamos a participar en un proyecto que se llama EL PODER DE LA CONVOCATORIA.

Aquí no recibimos nada.

¿Aquí no recibieron nada?

No, no, no. Aquí no recibimos nada.

¿Es usted la señora Lahuerta?

No, no, no está, ahora. En estos momentos no está ella, no está.

Es que me consta que sí lo recibieron.

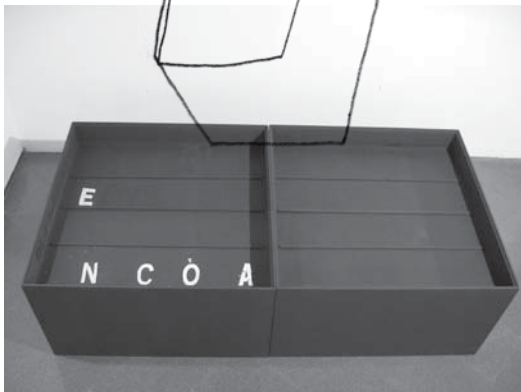
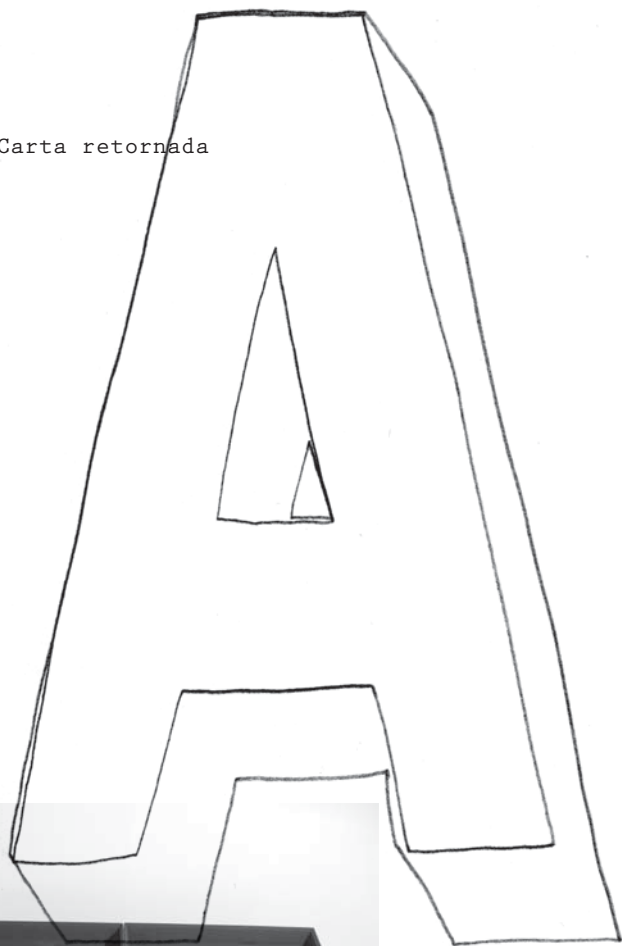
No, pues aquí no se ha recibido nada.

De acuerdo, gracias. Adiós.

Ale, adiós.

AQUESTA HA ESTAT L

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA

¿Pues os llegó hace poco, no, esta letra?

Sí. Hace poco, esta semana, no sé qué día.

Vale. Es que ha habido unas que nos las devolvieron y entonces las tuvimos que volver a mandar porque... nos teníamos que asegurar de que llegaran a la gente.

Sí.

A ver, el proyecto en sí es como una especie de investigación... Os explico el por qué, ¿eh? O sea, hoy en día muchos artistas intentamos hacer proyectos acercándonos a la gente para que no sea como tan alejado del día a día o de las preocupaciones de las personas. Entonces muchas veces intentamos implicar a la gente en los proyectos o hacerlos más partícipes, como que fuera más cercano para... para la gente, ¿no? Y a mí siempre me quedaba la duda de hasta qué punto la gente estaba dispuesta a participar en un proyecto de arte y bueno pues... se me ocurrió hacer este proyecto. Y un poco en la carta, pues no os explicaba bien de qué se trataba el proyecto para poner esta entrecrucijada, ¿no? Decir: bueno ¿vendrán o no vendrán si no les cuento realmente de qué se trata pero les explico que es un proyecto y que su participación es importante.

Mm sí.

Y bueno, pues... eso de la letra y así, ¿no?... que coincide con tu apellido... y esas cosas... Y la idea también es: cuando los participantes ven-gáis, tener una conversación como la que estamos

AQUESTA HA ESTAT LA C

teniendo, entrevistarnos y saber pues a qué os dedicáis, cuáles son vuestras inquietudes un poco...

Vale.

Y si no te importa, esto lo transcribiremos en unos documentos, en unos libritos... como ves aquí están las letras y ahí pondremos los libritos... El resultado final se va a ver el 23 de febrero, que es un sábado, haremos una fiesta de clausura...

¿Aquí?

Sí... Porque el 24 ya se cierra el proyecto y... ¿qué más?... tenemos una... un blog que yo me he comprometido a mantenerlo al día... depende del trabajo habrá días que lo podré hacer mejor y otros días que no. Y...

(Risas)

¿Qué edad tienes, Milagros?

28.

28... ¿Y tú?

27.

Bueno, pues más o menos... 29... estamos en la edad...

(Risas)

¿Y a qué te dedicas?

Pues soy farmacéutica. Tengo una farmacia aquí en Terrassa.

¿Tienes una farmacia?

Sí.

¡Uau! Qué pasada... ¿Hace mucho tiempo?

No, hace... menos de 2 años. En abril hará 2 años...

¿Y te costó mucho tener la licencia? Porque esto...

No, es que hice compra... Es la farmacia Camacho.

¿No sé si...? Está arriba en la Rambla Egara... la que era Agut, al lado del CAP.

Ah...¿Y tienes abierto las 24 horas?

No. Cerramos ahora... en junio cerramos las 24 horas, abrimos 16. De 7 de la mañana a 11 de la noche. Quitamos lo de las 24 horas porque era demasiado... Y él es mi marido y trabaja allí conmigo.

¿También eres farmacéutico?

No, soy auxiliar...

(Risas)

Bueno y tenéis tiempo para... ¿En el tiempo libre qué hacéis normalmente?

Pues no tenemos tiempo libre. Ahora venimos de allí.

Hemos venido ahora a hacer esto, subiremos a comer y, bueno, esta tarde espero tener tiempo para hacer las labores del hogar con lo cual no tengo tiempo...

O sea que leer, ver exposiciones...

Uff, muy mal. Trabajamos por la mañana y por la tarde, todos los días. Desde las 9 hasta las 2 y desde las 5 más o menos hasta las 8 y media o las 9, con lo cual tenemos poco tiempo de hacer cosas, pero...

¿Qué lo dedicas, a amigos, familia...?

Sí... Bueno, tampoco tenemos muchos amigos aquí porque bueno hace poco que llegamos y, claro, como estamos trabajando, tampoco es fácil hacer amigos y...

Ya. Pero es también lo que toca también ahora...

Sí, sí.

Y cuando podemos escaparnos, nos escapamos a donde sea. A desconectar un poquito también, porque todo el día trabajando...

Claro. Pero bueno mira... Mis padres tienen un comercio también...

¿Aquí en Terrassa?

Sí. Son pasteleros, con lo cual son muchas horas de trabajo... O sea que me hago la idea... Sí, me hago la idea.

(Risas)

¿Y tú qué estudiaste? ¿Bellas artes o algo...?

Yo estudié bellas artes.

¿Y, y... y...?

Bueno, desde que era un moco ya... la pintura y esas cosas... Intento dedicarme a esto. Hay días... bueno... hay temporadas que tengo que trabajar de otras cosas para sacarme un sueldo. Pero bueno... van saliendo cositas y poco a poco voy trabajando y... a ver, hay que creer en lo que uno hace, ¿no? ...Entonces... mmm, no sé qué pasará... ya lo veremos...

Ya. ¿Y esto qué es? ¿Algo que has presentado tú un proyecto aquí en el Ayuntamiento o algo...? ¿O cómo?

Esto es el IMCET, que es el Instituto Municipal de Cultura y Esports de Terrassa. Ellos tienen unos programas de arte contemporáneo. Entonces habían... bueno, es una historia un poco larga pero... habían 2 programas de arte contemporáneo que se cancelaron y desde que se cancelaron a ahora se está haciendo una especie de proyecto que se llama "Punt de Partida" que es una... bueno, como un estudio para ver cómo a partir de ahora se tiene que apoyar al arte contemporáneo en Terrassa... bueno, el arte en general... Y mientras se está haciendo esta mesa de trabajo, porque es una mesa de trabajo con gente de Terrassa y profesionales también del arte en general que no son sólo de Terrassa, un poco... variado, se han programado estas exposiciones. Yo abro el ciclo con este proyecto y luego vienen 2 chicos más. Ahí fuera tenéis la programación... os lo puedo dar...

Vale.

Y bueno... somos pues eso... 3 chicos que somos más o menos de la misma edad, que estamos ahí

trabajando en esto... y...

Muy bien.

Muy bien.

Bueno, pues nada... Creo que más o menos os he hecho... ¿Tenéis tiempo de leer? ¿Leéis algo?

Bueno, en el trabajo... claro, tienes que estar... pero por placer poco. Pero sí, sí que me gusta de vez en cuando... Cuando voy de vacaciones sí que a lo mejor retomo un poco más y leo algún libro o alguna cosa que vea que tenga tiempo porque lo que no hago es leer un libro para dejarlo a medias y luego ya... para empezarlo así prefiero no...

No leerlo.

No leer.

Da rabia...

Claro. Dejarlo ahí, leer 3 páginas un día, 2 otro, no... Pero bueno... trabajando y eso tenemos que estar todo el día leyendo... claro, documentación y tal... y muchos papeles y... mucha gestión...

Sí.

[...]

¿Pues ponemos la letra en su lugar?

Muy bien...

Mana'm.

Hola, bona tarda.

Bona tarda.

Que hi ha el senyor [A]?

No. Ell no hi és.

És vostè la seva dona?

Sí.

Els hi trucava perquè els vam enviar un paquet fa unes setmanes d'un projecte. Els hi va arribar una lletra de pa? Hola?

Doncs... una lletra de pa...?

Els hi va arribar una lletra envasada al buit?

És que no ho sé...

No ho sap.

No.

I quan podria trobar al seu marit?

Ui, ell ve molt tard. Però si jo no l'he vist, aquesta lletra, ell encara menys.

No van rebre un paquet amb aïcs de rebut? Certificat de l'Ajuntament de Terrassa?

Mmm... però deu fer molts dies. O què?

Sí. Fa un parell de setmanes. Tres.

Pot ser, pot ser. No recordo. Per què? Què passa?

No, senzillament trucava perquè formava part d'un projecte artístic i volia assegurar-me si havia arribat. Si l'havien rebuda bé o...

Jo suposo. Però és que ara no li podria dir. He de parlar amb ell.

I per què no havien vingut a la convocatòria.

La convocatòria... el Manel no em va dir pas que hi anéssim.

Que hi anés.

A vostè no li sona de res?

A mi em sona, però no estic molt segura. Em sona d'haver vist un paquet però...

Sí.

És que no... no estic molt segura, eh?

Sí. I jo podria parlar amb en Manel en algun moment? El podria trucar més tard o... o el dissabte?

Bueno, pots trucar-lo. Vull dir, ell ve una mica més tard. A vegades ve a les vuit i mitja o les nou. O demà, per exemple, cap al migdia estarà aquí.

Cap a quina hora hauria de trucar, millor?

És que ell demà plega a les onze o dotze i per aquí cap allà la una... o les dues estarà aquí.

Sí, val. Doncs trucaré aleshores a les dues.

D'acord.

Molt bé. Molt amable. Gràcies.

Vinga. Adéu.

Déu. Passi-ho bé. Déu.

[Un dia després]

Mana'm?

Bona tarda, que hi ha el Manel?

Doncs no, però ja he parlat amb ell. És vostè la que va trucar ahir, oi?

Sí, sóc la Mireia.

Ja he parlat amb ell. Es veu que aquesta lletra doncs, no tenia ganes de fer res i la va llançar.

La va llançar. Val. I podria saber si ell normalment té algun vincle amb l'art o a què es dedica?

No, ell no, ell ven camions.

Ven camions. I en què ocupa el seu temps lliure

normalment?

Ell, bueno, va anant al futbol i tal però no...

D'acord. Bueno...

D'acord.

Doncs moltes gràcies de totes maneres.

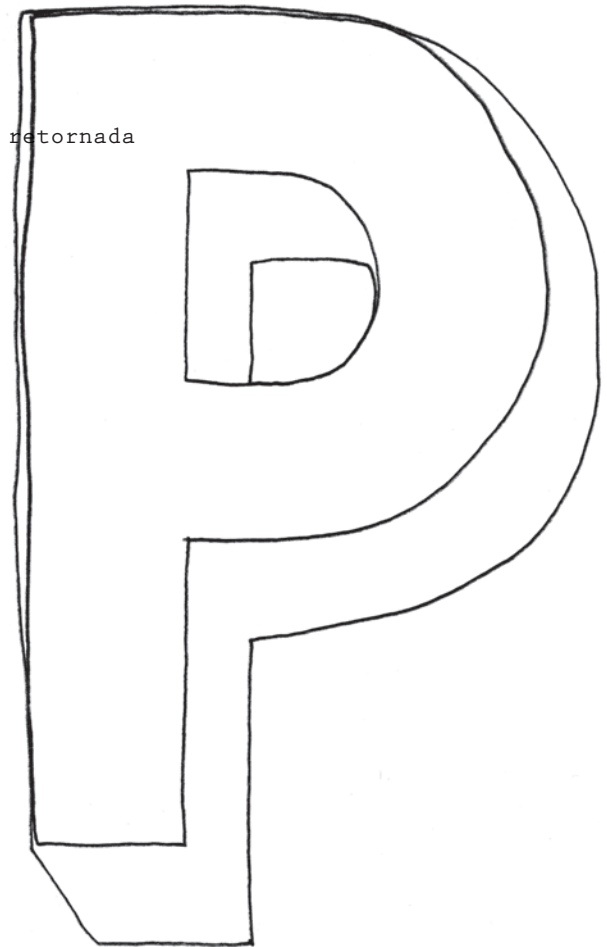
No es mereix. Tingui bon dia.

Adéu-siau.

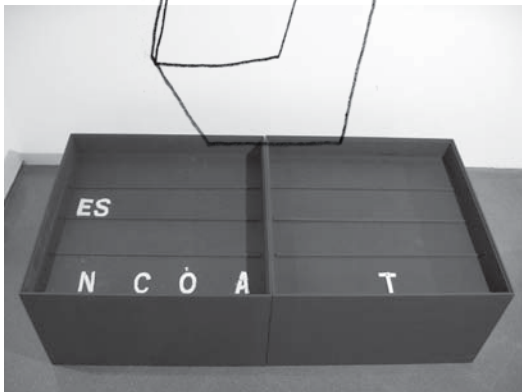
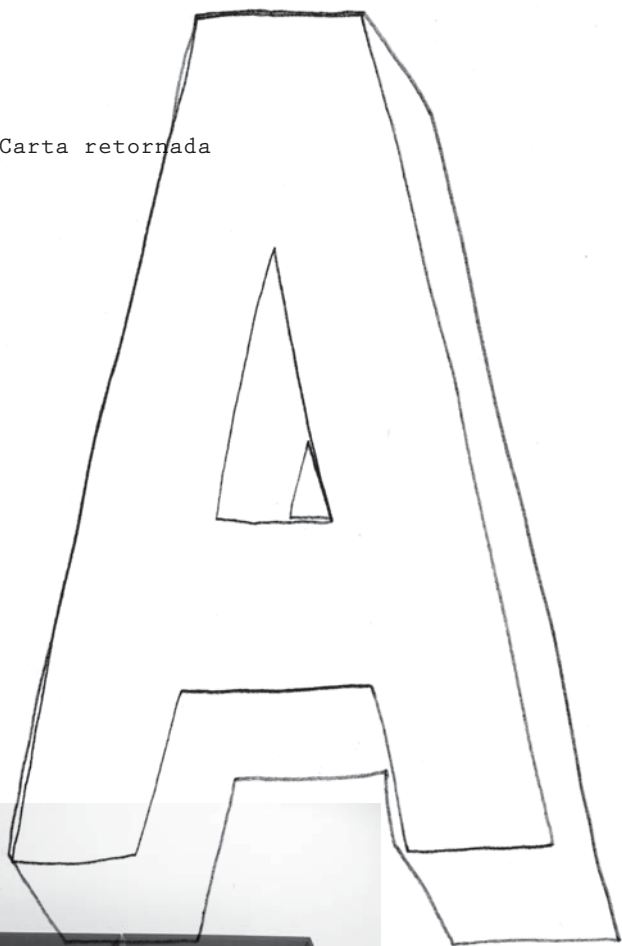
AQUESTA HA ESTAT LA CA

Carta retornada

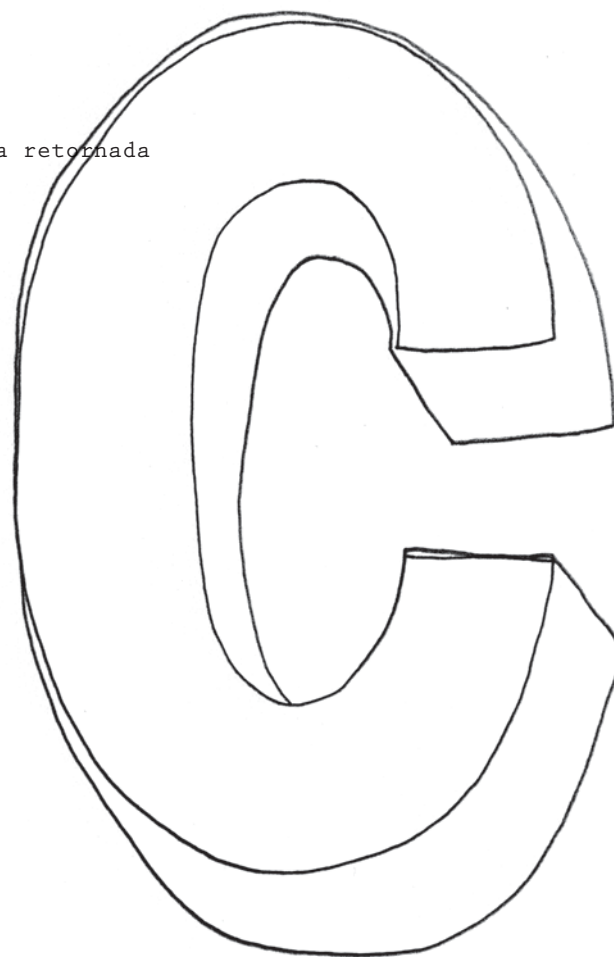
AQUESTA HA ESTAT LA CAP

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPA

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPAC

¿Te ha llegado a ti, la carta? Sí. ...Bueno, os cuento un poco. Es un proyecto como de investigación, de estudio. Últimamente lo que he hecho ha sido intentar hacer proyectos para acercarme a la gente. Entonces la idea es que, bueno... no quiero que el arte sea como tan desvinculado del día a día de las personas... o... de las inquietudes de la gente... y lo que he hecho hasta ahora era, pues, trabajar en la calle, ofrecer cosas... Pero siempre me quedaba la duda...

Perdona (Tos)

No pasa nada, eh... ¿Quieres un vaso de agua?

No.

Vale. Bueno... un poco me quedaba la duda esta de hasta qué punto la gente... si tú le preguntabas o les ofrecías participar en un proyecto, pues respondería positivamente o no, ¿no? Entonces se me ocurrió esa idea de mandar esas letras, construir una frase... y sobre todo saber, ¿no? la gente que venís... ¿cuáles son los motivos por venir? Y un poco, bueno, a qué os dedicáis y así... También hablaré con las personas que no han venido... Intentaré hablar con ellas y... un poco saber cuáles han sido los motivos por... por no venir, ¿no? Entonces, un poco es este ¿no? un poco el momento de decir... Pues esto...

En mi caso será un poco decepcionante. Ya te lo advierto...

Bueno pero...

Porque a nivel artístico soy... o sea... absolutamente desinteresado. Pero bueno...

El interés también era este. De coger... coger personas al azar ¿no? Que no tienen que tener un vínculo con el mundo del arte necesariamente, porque creo que está bien el esfuerzo de salir del círculo artístico... al menos, desde mi punto de vista... Hay otras personas que también están haciendo lo mismo en estos momentos, ¿eh?... Bueno ya me has dicho que no...

No... Digamos... No que me dedique, ¿no?... Es que es algo que no me suscita interés. Pero bueno...

Sí... sí... Quería decir esto. Es que estaba pensando en la pregunta que te iba a decir y me...

Dispara, dispara...

Bueno pues... ¿A qué te dedicas?

(Risas) Nada de arte, ¿eh?...

Pero no tienes por qué hablar de trabajo, ¿eh?

Cuales son tus...

¿A qué me dedico? ...¿qué te refieres: de qué trabajo o...?

Sí. De qué trabajas...

[no ha querido que se mencione su profesión]

Y bueno... estás en la parte del proceso del diseño de las máquinas o más en la parte de producción...

Bueno, digamos que dirijo el equipo que hace las máquinas.

Sí.

Entonces bueno... Estoy un poco metido en todo. Tanto en la concepción de las máquinas, en las ideas y en lo que puede gustar a la gente como en que [...]

¿Qué edad tienes?

40.

40... Estás casado me imagino...

No, no...

(Risas)

No passa res...

Bueno, tengo que empezar a dejar de hacer estas

preguntas porque... (risas) me he encontrado con más de una persona que no... lo qual m'agrada perquè jo tampoc crec que no... no m'arribi a casar...

No passa res.

...Y... te llegó a ti el paquete, a ti directamente, me imagino entonces...

Bueno, me encontré en el buzón el... esto... certificado, aviso de la carta, sí.

¿Y por qué has venido?

Pues no sé... no sé... Me llegó la carta, pues no sé... ¿Por qué no ir, no?

Curiosidad tenias, ¿no?

Sí, sí... Era curiosidad... Digo, bueno... A ver quién va, a ver quién no va, ¿no? A ver de qué va esto, ¿no? Curiosidad...

Y cómo... ¿Cómo pasas tu tiempo libre normalmente?

No sé, ¿vas al cine o...?

Sí... Voy bastante al cine... No sé... A tomar algo por ahí... Cuando tengo un ratillo, pues a mí me gusta mucho el tema de los juegos de ordenador... jugar en red, con otra gente... por Internet... y todo esto.

Aha.

Entonces tengo mis jueguecitos a los que me he aficionado... mi grupo de gente pues que... con los que juego en línea y me conecto... y bueno... aparte... ir a tomar algo, al cine...cuando hay alguna calçotada y tal ¡pues me apunto! Cosas de éstas...

(Risas)

¿Acostumbra a leer o dedicas más tiempo a los juegos y eso?

Mmmm. Dedico más tiempo a temas de ordenador y todo esto... Leer poco, leer poco... La verdad es que últimamente poco. He leído mucho en algún momento, pero bueno... De todas formas, no tengo una afición por la lectura ni ando buscando la vertiente artística de lo que han escrito, sino

que busco la distracción. Evadirme del día a día. O sea, yo no voy al cine o leo un libro para decir: ¡oh, qué cosa más artística! o ¿cuál era el mensaje de la obra?, ¿no? No sé: acción, puñetazos... algo... busco algo que no esté en el día a día, que no sea digamos del mundo real, que no vea en el telediario... bueno, los tiros y las tortas en el telediario hay muchos, ¿no? Pero bueno... no sé... la literatura fantástica... cosas que son irreales... y bueno, me evaden, ¿no?

Mm sí. Bueno... ¿Y descartarías en un principio participar en un proyecto artístico? No voy a hacer nada más con vosotros, ¿eh?

No es una amenaza, ¿no? (Ríe)

No. No es una amenaza.

No... a ver... Si es algo divertido y me apetece... Pero me ha de apetecer, ¿no? O sea, no lo haría por el arte en sí sino por la diversión que me pudiera proporcionar. No sé, pues eso... mira: calçotada artística... me apunto, ¿no? Me encantan los calçots, pues voy y me apunto, ¿no? Pero porque hay otra cosa que me motiva no por el arte en sí... Ya te digo que el arte en principio a mí pues no... no es algo que...

Que te interese...

Que me interese especialmente. Soy un tecnócrata, ¿no? de estos... absorbido por la tecnología y estas cosas...

Bueno... Yo lo que sí que te voy a dar un diploma por haber venido.

¿Sí? Pues qué bien...

(Risas)

Y como...

Yo soy la I, soy la I.

Sí, eres la I. Y como... bueno, el proyecto se va construyendo a medida que vamos recibiendo las letras y vamos escribiendo los documentos, pues...

¿Y lo habéis hecho solamente con 64 personas?

Solamente con 64 personas...

A mí nunca me toca la lotería y me tiene que tocar esto...

(Ríe)

Sí. Yo pensaba: mira, eso de que la gente siempre espera que le toque algo... Bueno... no... no es un viaje, no es un coche... es una letra de pan.

Es una letra de pan. También pensé en abrirla y comérmela con tomate, pero bueno... con jamón...

(Risas)

Pero, sí, ¿viste que era de pan? Porque hay gente que a veces no...

Sí, sí, parecía... Además yo estaba por los trocitos que hay ahí... digo: esto son migas... o decía: no a lo mejor es pasta...

O de paper... o...

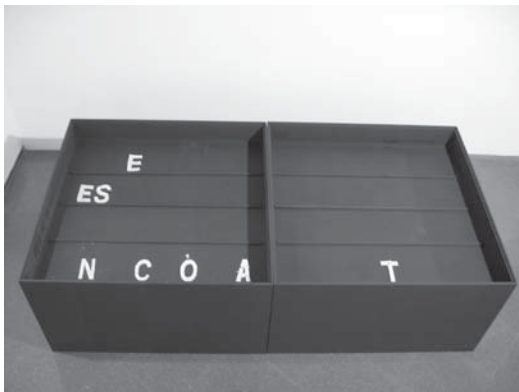
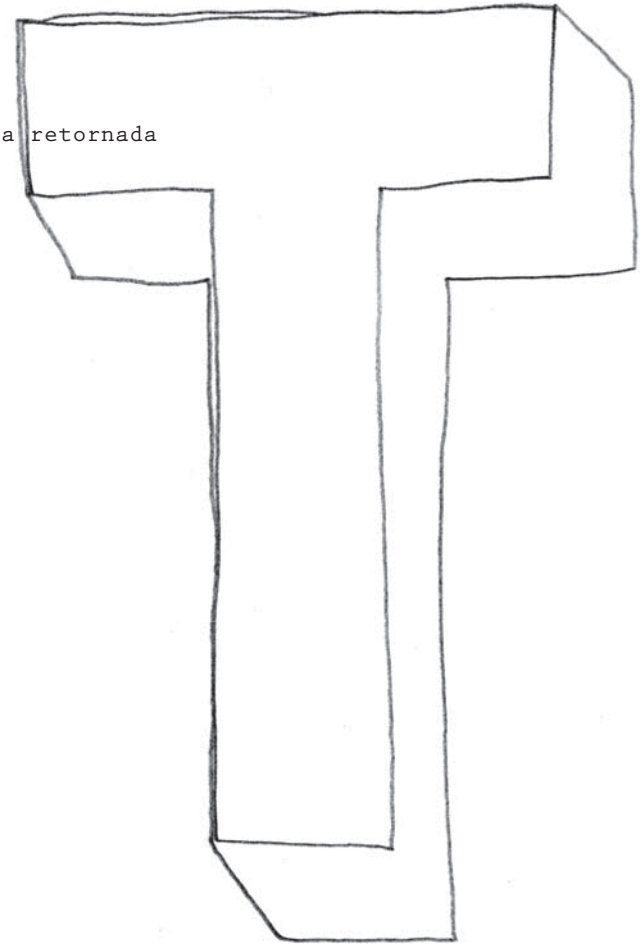
Es pan de molde. De estos de hacer pan de atún y...

Pues está bien.

[...]

...Y bueno... no sé... colocamos la letra...

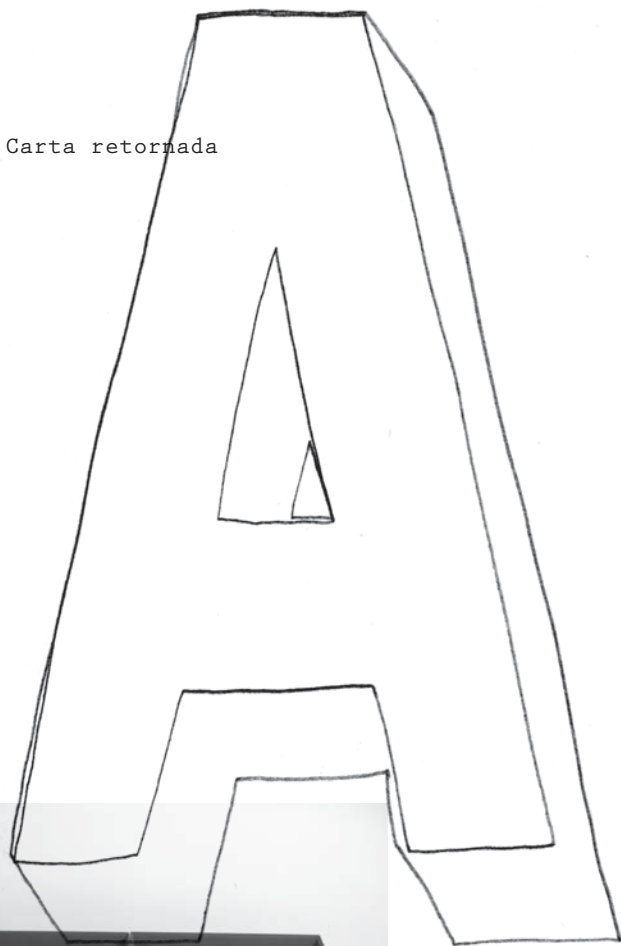
Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACI

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACIT

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITA

¿Quién es?

Hola, buenas tardes, ¿está el señor [...]?

(Silencio)

¿Me oye bien?

No le siento.

¿Me oye bien ahora? ¿Me oye mejor?

Espera, espera... que...

(Silencio)

¿Está el señor [...]?

¿El señor...?

Sí.

¿A quién buscas?

A ver, yo busco al señor [...] ¿O es usted la...?

¿...?

Sí. ¿O es usted?

No. Usted busca a Manuela [...].

Ah, es usted. ¡Perdone!

¿Qué quiere?

Le llamo en relación a un proyecto. Le mandamos un paquete hace tres semanas.

No, no. Yo no he recibido nada ni me interesa nada.

Pero us...

¿Pa qué es el paquete?

¿Usted recibió un paquete del Ayuntamiento de Terrassa?

No, no. No he recibido nada.

Sí. Era una carta certificada.

¿Qué?

Era una carta certificada, señora Manuela.

¿Eso pa qué e?

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT

Le invitábamos a participar en un proyecto.

Sí.

Usted abrió el paquete...

No... yo no he recibido nada. Si lo hubiera recibido, se lo diría igual, pero yo no he recibido nada...

Ya.

Ya.

Bueno.

Que digo que ¿pa qué, pa qué es la llamada?

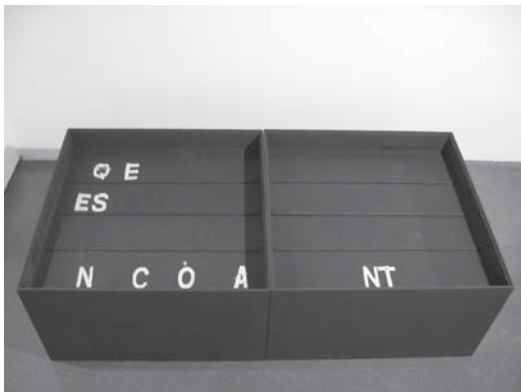
Era para saber si ha recibido ese paquete.

No, no. No he recibido nada. Ya. ¿Y eso por qué es, ese regalo?

La invitábamos a usted a participar en un proyecto. Era sólo para eso. Nada más.

Bueeno, pues ya está. Yo no he recibido nada. Veenga.

De acuerdo. Gracias. Adiós.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT

Mientras no me pidas dinero que estoy jubilao...

¡No! No, no le voy a pedir dinero. A ver, buscaremos su... lo primero de todo tengo que darle un diploma. Gracias por venir a traer la letra.

Bueno, la verdad que como no tenía na que hacer... pues...

¿Le llegó el paquete a usted mismo?

Sí. Como estoy en la casa todo el tiempo, pues me llamaron y bajé y me dijeron que me mandaban una carta certificada del Ayuntamiento y digo: ¡madre mía! ¿y eso pa qué es?

(Risas)

No... lo que pasa es que he trabajao muchos años por mi cuenta y todavía tengo así la mosca detrás de la oreja, no vaya a ser que, que todavía tenga que pagar cosas...

Aaaaah... ¿Era autónomo usted?

Sí.

¿De qué trabajaba?

De albañil, de paleta.

Muy bien. ¿Y hace muchos años que está retirado ya?

Pues me he tenido que retirar por la espalda, hace ya dos años.

Aaaah.

Porque tenía dos hernias de disco y tampoco los médicos me... ¡Me decían que cambiara de trabajo! Pero yo después de 40 años trabajando en la obra, ¿qué trabajo me voy a buscar yo, ahora?

No.

Y era, pues, un trabajo que siempre me ha ido bien y me he ganao la vida... (tos) y que no sabía hacer otra cosa. ¿Qué me voy a poner a hacer? ¿Me voy a ir a otro trabajo a ganar

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT D

do duro? ¡Pues no! Pues yo ya terminé... y me jubilé antes de tiempo y ahí estamo...

¿Cómo se llama de nombre?

[...]

Bueno, le comento un poco... No sé si tiene algún vínculo con el arte pero...

Mi hijo pinta, sí.

¿Sí?

Sí, porque mi hijo ha estudiao dibujo, diseño gráfico y además tiene un taller que se dedica a lo que es el tuning, que no... no le gusta mucho porque no se gana mucho dinero. Son muchas horas, mucho... todo muy entretenio y hace más bien los coches así particulares... pero bueno, que si le viene alguien también lo hace.

También lo hace...

Sí.

Yo, a ver... Este proyecto es más como... como un proyecto de investigación, ¿de acuerdo? Tiene este formato así un poco extraño... y en la carta no explico de qué se trata expresamente porque hoy en día muchos proyectos de arte, lo que intentan hacer es implicar a la gente: la gente de una ciudad, la gente de un barrio, la gente de un entorno cercano... entonces... eh... yo misma he trabajado intentando ofrecer cosas a la gente de la calle pero siempre me quedaba la duda, ¿no? de hasta qué punto a la gente le implicaba en alguna cosa o... yo les molestaba o... o hasta qué punto significaba algo y sobre todo hasta qué punto la gente podría estar interesada en participar en un proyecto de arte. Entonces, salió la oportunidad de hacer un proyecto artístico aquí en la Sala Muncunill y decidí hacer esto. Como, eh... invitar a la gente a través de, de... un motivo, como es en

este caso una letra, y saber qué respuesta obtenía de esto, ¿no? Si a la gente le atraería o no le atraería...

Bueno, yo... también me figuraba que era algo parecido.

Más que nada por (tos)... por lo de mi hijo, ¿no? porque cuando a ti te gusta una cosa...

Sí... claro...

Me figuraba algo.

Aha.

Bueno... y por eso la he traído.

Claro. Le voy a tener que hacer otro diploma porque me he equivocado... A ver... [...]

¿Qué edad tiene?

Pues 62.

¿Que hace mucho tiempo que está jubilado?

Me jubilé a los 60.

¿Y usted acostumbra a leer?

¿Eh?

¿Acostumbra a leer?

Ahora (tos)... Ahora me estoy acostumbrando. (Risas)

¿Tiene alguna novela favorita?

Ahora estoy leyendo la historia de Catalunya.

La historia de Catalunya...

Me la compré ayer.

¿Sí?

Me vine aquí, a una librería de ahí de la calle San Pedro. Y lo compré ahí, que ahí me he comprado ahí más libros.

Muy bien. Bueno pues es que... no sé qué contarle más. Me pilla un poco cansada, la verdad...

Tranquila.

Yo creo que le explico un poco de qué va el proyecto. La idea era esta, construir una frase a partir de... de las varias letras que ustedes

traían. La frase en principio eeh... no sé si María le ha dado la hoja de sala... o sea, una hoja donde explica un poco más el proyecto en detenimiento... se llama "Este ha estado"... ah no... "Aquesta ha estat la capacitat de convocatòria del projecte que estàs veient". La idea era de que visualmente si faltaba alguna letra ya se veía si esa persona había venido... o no había venido... y lo más importante del proyecto, en este caso, era el hecho de que ustedes vinieran y de que pudiera hablar un poco con usted. A ver si en un principio yo creo que, si usted ya trae una letra... saber si en un principio descartaría participar en un proyecto de arte... o no.

No hombre, es que... piensa una cosa (tos)... Yo creo que gente que... que le llega una letra así y que tenga cosas que hacer pues igual dice: ¡bah!... pasa, creo yo. Pero yo no tenía na que hacer... digo: bueno pos voy a llevar la letra porque tendrán pensamiento de hacer alguna cosa de cara a... yo qué sé... al día de mañana... decir, bueno, pues hemos hecho esto, nos ha salido bien... son cosas vuestras de trabajo... a ver si os puede funcionar. Es lo que yo creo. Igual estoy equivocao...

No... Sí... Va muy bien encaminado... Es un poco esto... Es un poco esto...

Lo que pasa es que la gente que tenga cosas que hacer o... o a la mejor le pille que se va de fin de semana por ahí, pues yo creo que va a pasar un poco.

Bueno. Para mí era importante que... que cogiera gente de diferentes barrios... al escoger los nombres al azar yo no sé a qué se dedica la gente... ni, ni... ni si están muy ocupados o no... ni de qué edades son... Claro, por supuesto, mayores de edad, al tener contrato de teléfono fijo, ¿no?...

Eso es lo que... que no sé si se la habéis dao a to el mundo, pero si se la mandáis a gente mayor pues ya por el solo hecho de darse una vuelta y a ver lo que pasa y eso...

Mmmm, claro.

...creo que...

Claro.

...eso sí...

Bueno. Pues vamos a hacer una cosa, abriremos la letra y la pondremos en su sitio... Puede llevar esto... Este diploma es para usted.

Pues muchas gracias.

Un símbolo... bueno, es sólo simbólico...

(Risas)

Y que os vaya bien.

Gracias... ¡Ah! El día 23 de febrero hacemos una clausura aquí... en... este espacio.

Ves. Yo igual no estoy, porque estoy pendiente de irme para Almería que... me vendí la casa que tenía y me tienen que dar otra y entonces igual no estoy. Me habéis pillao de...

De casualidad. O sea que a lo mejor se va a Almería...

Claro porque al estar jubilao estoy mejor allí por la espalda que aquí. Y entonces pues... lo siento (tos)... lo siento mucho por mis niños porque están aquí pero...

Pero hace menos humedad. Estará mejor, ¿no?

Claro. Si estoy a fuerza de inyecciones... fíjate.

Claro. No vale la pena.

Llevo 15 días fatal, fatal, fatal de la espalda. Pero fatal...

Pero bueno...

[...]

Sí?

Hola. Puc parlar amb [...]. No sé si es vostè o...

Soy yo.

Ah. Hola. Mira, te mandamos un paquete hace tres semanas... un paquete certificado, una carta que contenía una letra. ¿Lo recibiste?

Sí.

Mmm, era parte de un proyecto artístico. ¿Leíste la carta?

Sí. Sí que la leí, el que passa que em vaig posar malalta i no vaig anar a portar-la.

Ah, et vas posar malalta...

Sí.

Però haguessis estat interessada en participar?

Com?

Haguessis estat interessada en participar?

Bueno, la carta posava que l'haviem d'anar a portar entre dissabte i el diumenge... el 26 i el 27...

Sí.

...teníem que anar a la Sala Muncunill a portar-la, lo que passa que estava malalta i no vaig poder anar-hi.

Vale. És que t'explico una mica. Jo sóc la Mireia, la noia que et va enviar la carta...

Ah, vale.

...i el projecte consistia en saber quanta gent estaria disposada a participar en un projecte artístic. Era més com un projecte de recerca o... un estudi...

Ah.

...i ara estava trucant a les persones que no vau

vindre... una mica per saber...

Sí.

...els motius pels que no vau poder vindre. O no vau voler vindre.

No, jo ja te digo. Em va passar això.

Mmm sí ...bueno, no sé. Si la vols incloure, la lletra, encara la podríem incloure, si volguessis.

Pues ara no la tinc ja.

Ja l'has llençada?

Sí perquè era como de molla de pa o aixins, no?

Sí.

Sí, perquè la vaig obrir.

La vas obrir?

Se'm va, se'm va desfer...

(Riures)

...Per això, és això... que per la curiositat... mmm, després de que va passar la cosa perquè ja no... no podíem... que... que no sabíem què fer con ella, diguem, no? La vaig obrir-la perquè pensava que era com un imán.

Sí?

I era, no sé... vaig veure la sensació com si fossi de pa.

Ja.

No ho sé de lo que era, eh? Mmm...

És de pa, era de pa, sí.

Era de pa?

Sí.

Ah, pues aleshores la vaig... I ara pues això, que no la tinc perquè la vaig... al, al obrir-la se va desfer...

Clar.

Era molt tovet.

Era molt tovet, dius? És que no t'he entès.

Eh Bueno, era això. Mooolt... no sé. Molt...(riu) ... com se diu? Molt delicada!

Clar, sí. Sí que ho era, de delicada, la lletra.
Sí.

Sí.

Sí. Escolta... i com et dius de nom?

Teresa.

Et puc dir Teresa?

Sí.

Sí. Emmm, puc saber a què et dediques, Teresa? O amb què ocupes el teu temps lliure...? Tens algun vincle...

Eh, jo faig això... dona de fer faenes.

Ets dona de fer feines.

Sí. Pues mira, m'agrada llegir... eh... faig ganxet...I para de comptar.

Mmm sí.

I caminar molt. M'agrada molt la natura. Anem a caminar molt.

Vas molt a muntanya o al bosc?

Sí.

Vale, bueno. Una mica t'estava preguntant això perquè... mmm, també la idea del projecte era saber si la gent que ha participar o hagués participat tenia un vincle amb l'art o no. Perquè avui en dia...

Realment tema de l'art, pues... mai m'he dedicat a això, ya te digo...

Mmm sí.

...l'única manualitat que solo fer és, ya te dic, el ganxet...

El ganxet, sí.

...y bueno, alguna manualitat però també, però bueno, que pintura i això, la veritat és que no tinc molta traça... (riu).

Ja. Bueno jo no tinc gens de traça pel ganxet, eh? Sempre la meva àvia... mmm... jo tenia moltes ganes d'aprendre'n perquè la meva àvia me

n'ensenyava, pues... però no em va poder ensenyar perquè al ser... al ser esquerrana no ens en vam ensortir mai, no el vam aprendre, el ganxet.

Mmm sí. Ah. És lo que té, que no...

Ja. Bueno, doncs res... en principi era tot, només saber... saber una mica què havia passat i... i... a què et dediques.

Pues ya te digo. Era això. Em vaig posar... és que no hi ha forma de curar els refredats... ara altra vegada estic amb la galipàndria, com jo dic...

És que hi ha molt mala passa...

...I tenia febre. I és això. Que no se'm va acudir mandar la meva filla a portar-la, eh?...

Ja, bueno.

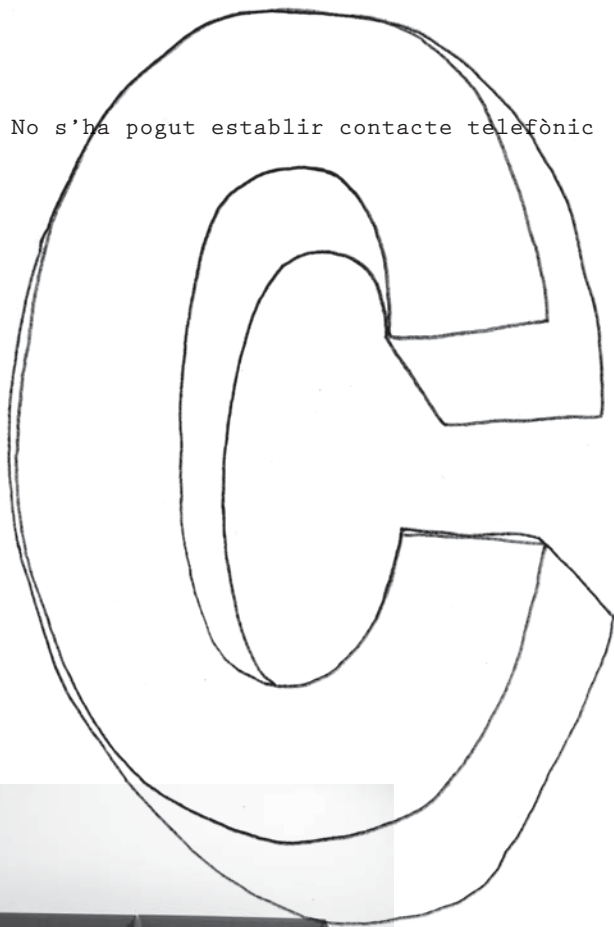
...Això que penses anar-hi i després no vas.

[...]

Bueno, doncs gràcies. Vinga, bona tarda.

Bueeno. Déu maca, déu.

No s'ha pogut establir contacte telefònic

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE C

[...]

Se me olvidó.

Se le olvidó...

Sí, sí.

Bueno, a lo mejor no le interesaba venir, realmente, a lo mejor se sintió ofendido o no le iba bien venir...

No, no, no, fue que me despisté.

Ya.

Que me despisté ¿Quién me ha dicho que era?

¿Perdone?

¿La dirección dónde era?

Esta era la Sala Muncunill en el centro de Terrassa.

Pero dónde es eso, ¿en el centro de Terrassa?

Sí, eso es en la calle la Rasa.

Ah! Calle la Rasa (silencio). Vale, pues ya miraré de pasar por allí.

¿Usted quiere traer la letra aún?

Sí, sí.

¿La tiene?

Sí, sí la tengo, sí.

Sí, la puede dejar allí si quiere. En principio, claro, yo sólo quería saber cuáles habían sido los motivos por no venir.

No, no fue... Lo que pasa que a mí se me olvidan mucho las cosas, me estoy tratando pa eso porque la dejé en un sitio que no la estaba viendo y me despisté. Solamente fue por eso.

Bueno, no pasa nada. ¿Está jubilado usted?

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CO

Sí, sí.

¿Y usted acostumbra a ir a la Sala Muncunill o a lugares parecidos o...?

No, no he ido nunca.

No ha ido nunca.

No he ido nunca.

Bueno pues está en la calle la Rasa, si tiene tiempo puede ir aún.

Sí ¿Qué número?

Pues no lo sé. Está justo antes de la calle Pantano.

Ah! Vale, vale ya sé donde está. Muy bien.

Muy bien.

Gracias.

Gracias a usted.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CO

El viernes...

El viernes, vale... Le explico un poco del proyecto de qué va, si quiere...

Sí, sí.

Porque creo que es mi obligación explicárselo. Ehhh, bueno es como un proyecto de investigación, por explicarlo de alguna forma, en la que invito a gente como usted a participar a través de mandarles estas letras de pan; todas diferentes. Como dice en la carta son 64. Entonces, la idea era saber, o sea, mandarles estas cartas, invitándoles a participar o explicándoles que era importante que ustedes trajeran estas letras, para saber hasta qué punto podemos implicar a un público en un proyecto artístico; o no. Porque en los últimos años se están haciendo proyectos en el contexto del arte, que es muy específico, pero en el contexto del arte, se están haciendo proyectos en los que se está invitando a gente a participar. Pero creo que hasta ahora, por lo que a mí me consta, por lo que he estado mirando, no ha habido ningún proyecto que estudie si la gente realmente responde o no responde... o así.

Y por eso... eh, también la idea de coger gente al azar del listín de teléfonos... y para... bueno, para coger gente de muy diversas situaciones en Terrassa. Un poco esa era la idea. ¿Le ha llegado a usted directamente la carta?

Sí, sí a mi casa, sí.

Es usted... ¿cómo se llama?

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CON

[...]

Entonces, bueno, primero muchas gracias por venir. Que es la primera persona que viene. Ehh, bueno le quería... por qué motivo ha venido, ¿por lo que le explicaba la carta que su participación era importante, oooo...?

Sí, sí, solamente por eso.

Solamente por eso.

O sea, yo, en vez de tirarla por ejemplo al container, pues, he venido aquí a entregarla porque la estuve leyendo y... (silencio).

¿Quizá porque también estaba el Ayuntamiento detrás? Oooo...

No, no, no, porque yo con el Ayuntamiento no tengo nada, o sea que... por eso estoy tranquilo, solamente me extrañó ver esto del Ayuntamiento...

Sí...

Esta carta tan grande, ¿Y esto qué será?

Claro...

Y al abrirlo, al abrirlo vi esto. Digo... ¿y esto qué es? ¡Al ver la N! Y luego, claro, abrí la carta, la estuve leyendo, y digo: bueno, pues ya pasaré a entregarlo.

Claro... claro. ¿Usted tiene algún vínculo con el arte?

No, no.

No, ninguno.

Ni tengo, ni entiendo, ni... (silencio). Nada... no tengo nada.

Bueno, justamente muchos proyectos, lo que están intentando hacer, es implicar gente que no tiene por qué entender en el arte, no...

Ya, ya...

Es una de las metas que tiene el arte hoy en día. Y por eso esa voluntad de implicar al público, ¿no? Emmm, entonces ¿supongo que usted no

acostumbra a visitar museos o galerías...?

No, no, no...

¿De nombres de artistas me podría anunciar alguno...?

No, no, no.

De acuerdo. ¿Le puedo preguntar...?

Luego aparte que tampoco tengo tiempo, mi señora está enferma y tengo que estar casi todo el día allí con ella y... tampoco tengo tiempo para nada.

¿Y qué edad tiene, señor Antonio?

¿Yo?

Sí.

62 años.

62 años, ¡no lo parece!

(Risas)

¿No?, ¡Pues los tengo! Los tengo, ¡y ya cumplidos!

¿Y está jubilado?

Bueno, tengo la invalidez.

Tiene la invalidez.

(Silencio) Porque me operaron de aquí... luego tengo vértigos, luego me operaron de un cáncer de la vejiga a la orina, y... tengo un poco de azúcar también, o sea ¡que estoy hecho un desastre!

Bueno, tiene que cuidarse.

Ya me cuido... ya...

Tiene que mimarse...

No, o sea, si a pesar de eso, estoy bien... Salgo por la mañana un rato, voy a pasear, y luego tengo que estar con mi señora. O sea, ayudarla a hacer la comida y eso... no puede, tiene la enfermedad esa, ahora no recuerdo... la fibromialgia esa...

Ahh, es muy doloroso...

Se siente muy mal, le duelen mucho los huesos y siempre está tumbada y... ¡o sea que no tengo tiempo para nada!

Claro.

Y aparte que... no entiendo ni de arte ni de nada.

(Sonidos de afirmación)... bueno... pues en principio, la última pregunta: ¿Se ha sentido utilizado por el proyecto, o no? ¿O se ha sentido incómodo al recibir esta carta? ¿O qué le ha parecido...?

No, no, incómodo no.

No, no.

¡Hombre! Si me hubiera sentido incómodo, la hubiera cogido y ¡la hubiera tirado a la papelera!

(Risas)

¡Claro!

¿Me entiendes? Yo la he recibido, he venido a entregarlo aquí ¡y ya está!

¿Y qué piensa de propuestas que intentan implicar a gente que quizá no tenga una idea del arte o que no está acostumbrada a ir a galerías o a museos? ¿Le parece una buena iniciativa?

¡Hombre!... Yo ya te digo, con la gente que yo me junto ninguno... ninguno tiene idea, igual que yo, del arte ni de otras cosas así...

Bueno... pero si... bueno quizá este proyecto es muy concreto para hacerles venir, ¿no? Pero, si algún día se encontrara con alguna propuesta por la calle... Ooo ¿le invitan a participar de alguna otra forma? ¿Si le vinieran a casa usted participaría?

Pues ya le digo, ¡Es que no tengo tiempo!

Claro.

No tengo tiempo. Si tuviera tiempo pues quizá sí, ¿no? Porque a mí, a ver... me gustaría saber ¿no? cosas, pero... es por mi señora, ¡no por otra cosa!

Claro, tiene que dedicarse... ya lo entiendo...

Bueno, ¿entonces le molestaría que escribiera

esta conversación que hemos tenido?

No, no, no.

No le molestaría... Vale, pues le voy a hacer una entrega de un diploma, ¡esto sí! Para agradecerle un poco...

Muy bien.

¿De acuerdo? Bueno, si quiere firmar y... se lo puede llevar.

¿Aquí?

Sí.

Gracias.

Y lo que haremos es que pondremos la letra en su sitio, ¿de acuerdo?

Muy bien.

Pues vamos para allá.

Sí.

Hola. ¿Puedo halar con [...]?

No, no. Aquí no vive ningún [...]. Pues te habrás equivocado.

Pero es que sale así en el listín de teléfonos.

Pues si sale... quien vive aquí soy [...]

¿Y no le llegó una carta a usted?

¿Una carta pa qué?

Una carta certificada del Ayuntamiento...

¿De qué del Ayuntamiento?

Para participar en un proyecto artístico que se llamaba EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA.

No, mujer, que aquí no ha venio na, eh?

A ver, pero yo estoy llamando al 789.....?

Espérate que te lo diga yo, que no sé ni el número mío:

789.....

Sí sí, pues está bien. Pues no hay ningún [...], ¿no?

No. Aquí no.

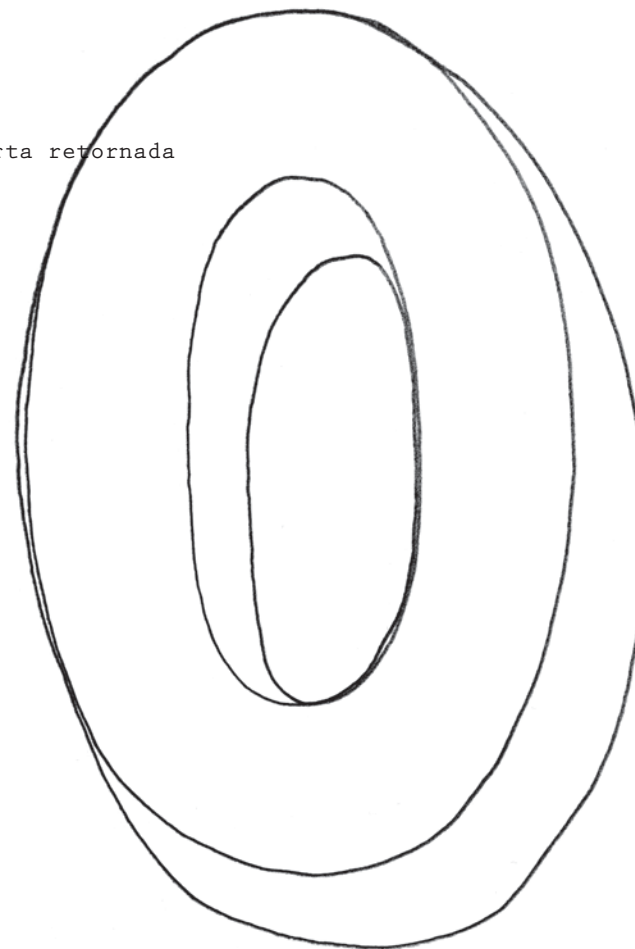
Vale, pues perdone, ¿eh?

Vaaale.

Adiós, buenas tardes.

Adiós.

Carta retornada

Mana?

Hola, bona tarda. És vostè [...]?

No. De part de qui?

Truco de part d'un projecte que es diu EL PODER LA CONVOCATÒRIA, vam enviar un paquet fa tres setmanes.

No, no aquí no hem rebut res.

¿Perdoni?

Que aquí no hem rebut res.

Però, aviam, aquest és el telèfon...

Sí.

I aquí no viu una persona que es diu Coma Bassas?

Sí.

És vostè?

No, no sóc jo.

És el seu fill o la seva dona...

No, és la meva mare.

La seva mare. Aviam...

No hi és en aquests moments.

No li volia molestar, eh...

No, no, si no em molesta!

D'acord. I podia parlar amb ella?

No, no hi és en aquests moments.

Quan la podria trobar?

No sé quan arribarà, jo ara marxaré i no sé quan arribarà.

Vale, molt bé. Moltes gràcies.

Vale. Adéu-siau.

[Dos dies després]

Mana?

Hola, bona nit! Puc parlar amb [...], el seu marit?

(Silenci)

Em sent?

[Altres cop]

Mana?

Hola, perdoni, és que m'ha penjat. Volia parlar amb el senyor [...].

Aquí no hi ha cap senyor [...].

Vaig parlar fa un parell de dies amb el seu fill.

Aquí no hi ha cap [...], de senyor.

I es vostè aleshores la propietària de la línia?

Eh?

És vostè aleshores senyora [...]?

Sí.

Perdoni, perdoni, m'he equivocat doncs. És que, aviam, li van enviar a vostè una carta fa quatre setmanes, convidant-la a participar en un projecte que es diu EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA.

A mi... jo no he rebut cap carta.

A nosaltres sí ens consta que sí que l'ha rebuda.

Jo no tinc ni he rebut cap carta.

Aviam, jo entenc que no volgués participar, eh?

No, no, jo no he rebut cap carta.

D'acord, molt bé, perdoni que la molesti.

Pot ser que s'hagi equivocat però jo no he rebut cap carta.

Nosaltres vam treure les seves dades del llistí de telèfons i la convidàvem a participar en un projecte.

No, no, no, perdona.

Molt bé, gràcies, adéu-siau.

¿Sí?

Hola, buenas tardes. ¿Es usted [...]?

No, dígame. Es mi marido.

Es su marido...

Sí.

Le llamo de un proyecto que se llama EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA. Soy Mireia. Le mandamos una carta certificada a su marido hace tres semanas.

¿Sí?

Un paquete que contenía una letra y una carta.

¿Lo recibieron ustedes?

A ver, lo que pasa es que estamos como de tras... traslado y eso y la verdad es que no la tenemos.

De acuerdo. Le explico un poco de qué iba el proyecto: la idea del proyecto era la de invitar a diferentes personas de la ciudad de Terrassa a participar y saber cuántas de ellas se animarían a participar y cuántas no.

Aha.

Entonces queríamos saber cuáles eran los motivos...

Los motivos, eso: que estamos de traslado y la verdad, que es un cacao...

Ya.

...Pero no por nada más. Entre semana, la verdad que tenemos poco tiempo y los fines de semana pos vas... vas ligero.

Ya, bueno. Yo en principio, lo que también estaba haciendo era las personas que... a las que llamaba saber a qué se dedicaban, cuáles eran sus intereses...

¿Y esto para qué era? ¿Para qué hacer?

De hecho es como un estudio... es una investigación. Sí. No es nada más que eso...

Vale. Vale, vale. Pues bueno, pues ya está.

De acuerdo, vale. Pues gracias.

De nada. Adiós.

Sí?

Hola, bona nit!

Bona nit!

Puc parlar amb la senyora o el senyor [...], si us plau?

Per quin tema és?

Aviam, mira van enviar una carta certificada fa quatre setmanes convidant, no sé si és una senyora o un senyor, convidant-lo a participar en un projecte que es diu EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA.

És que havia un missatge al contestador però no s'entenia, no sabíem de que era perquè no s'entenia bé el missatge.

Clar, és que truco des d'un ordinador, no truco des d'un telèfon i potser per això no se sentia bé. Em sent bé ara?

Ara sí.

Sí, d'acord.

I per què era?

Aviam, nosaltres convidàvem a diferents persones de la ciutat a participar en un projecte artístic, m'imagino que no molta gent ho acostuma a fer i també volíem saber quins havien sigut els motius de les persones, una mica la idea del projecte era aquesta, saber quins eren els seus motius per participar i els motius per no participar. I ara trucava amb aquesta idea.

Ja, és que no ens interessa.

No sé si li vaig enviar a vostè mateixa la carta, li va arribar a vostè?

No, la carta no ens va arribar, eh.

No us va arribar?

La carta no, i a més si estava certificada, vull dir, nosaltres normalment, vull dir, no ens ha arribat. Ja li dic jo que no ha arribat la carta.

Aleshores com pot saber que estava certificada?

M'ho acaba de dir vostè!

Val, no recordava que li havia dit, no... nosaltres entenem que hi hagi persones que no estiguin interessades a participar, eh...

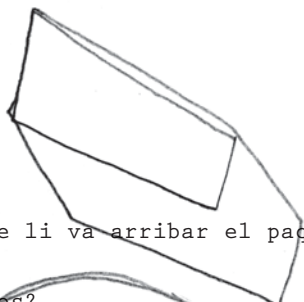
No, no, és que, vull dir, no he rebut la carta, vull dir, amb lo qual, i que era certificada m'ho ha dit vostè ara mateix. I després lo que sí que al contestador hi havia un missatge però ja li he dit que no s'entenia bé.

No s'entenia. Val, doncs perdoni per les molèsties, eh?

Nada, tranquil·la, vale, adéu.

Déu.

Déu, bona nit.

O sigui, que li va arribar el paquet al teu pare?

Sí.

Fa molts dies?

La setmana passada, però no ho sé... El diumenge va ser... Igual, llavors fa una setmana i mitja com a molt...

Tu ets la seva xicota?

Sí.

Vale, jo sóc la Mireia, que no m'he presentat.

(Riures)

La Lúdia.

Bueno, quan ens van dir: té, heu d'anar allà a portar una lletra, es va posar contentíssima. Va, vinga, vinga, anem!

(Riures)

Sí, t'agraden aquestes coses?

Home, a mi sí, no?... però... vaig pensar, em va fer molta gràcia: mira, algo que fan així per Terrassa, no? Vius aquí i... a mi sí m'agrada.

Sí.

(Riures)

Sí, sí.

No sabíem tampoc qui tipus de gent vindria, però esperàvem que potser hauria gent que li faria gràcia.

Però com ho tries? Per atzar?

Sí, vam agafat el llistí de telèfons i ho vam triar a l'atzar. Jo sóc de Terrassa. Podria haver arribat a algú que conegués, o sigui, podria haver tocat a algú que conegués, però no va tocar ningú i crec que encara era més emocionant en aquest sentit. Aleshores, bueno, no sé si teniu

algun vincle amb el món de l'art normalment o amb la creativitat...?

No. No.

Una mica la teva mare, que dibuixa.

No, bueno. Ella sap dibuixar i ja està. Però no ha fet res.

Vale. Acostumeu a anar a galeries, o a museus...?

Em podeu esmentar algun artista?

No. A veure, fem lo típic, no? Quan anem fora de vacances sí que aprofitem i... sí que visitem molts museus allà on vas de vacances, però si no...

Quan estem aquí la veritat és que no.

No.

Clar, és un esforç també, no?

(Riures)

No i a vegades... al CosmoCaixa sí que hem anat varies vegades i així, però ja són museus més afins a nosaltres.

Però una vegada, no ho sé, vam anar al del Dalí, però perquè jo no havia estat, i vam dir, doncs anem perquè és conegut... però, no... anem més quan anem a fora.

Sí.

Aquí diguem que estem més per d'altres aficions.

Clar.

Quan vulguis anar de museus ves a Escòcia.

Ah sí! Sou excursionistes?

No, Escòcia, Escòcia.

Ahh! Escòcia. Vale...

Quan vulguis anar de museus ves a Escòcia.

Havia entès: "No anem de museus, però anem d'excursió"!

(Riures)

No, sí. És el que fem el cap de setmana!

També, també.

Sempre anem a muntanya els caps de setmana. Això sí, sí, sí. Gastem el temps així.

(Riures)

Però sí, vam a estar a Escòcia i allà és... si t'agraden els museus...

No hi he estat mai...

Doncs és maco!

Sí?

I mira que allà tothom va amb la família i amb nens i a tot arreu! Els caps de setmana allà la gent va a visitar museus. És que els museus que són municipals, que no són... privats, són tots... tots gratuïts. Aleshores, clar, és molt més fàcil per una família. I amb el temps que fa i tot, dius: plou!... i a sobre el museu és gratuït, doncs...

Clar... Home, això és maco. Però sí, sí que n'havia sentit a parlar. També d'altres llocs com ara en el nord d'Europa, on tenen l'hàbit d'anar a visitar museus.

Sí, aquí no tenim l'hàbit de fer-ho...

Bueno! Aviam si de mica en mica... a Madrid es veuen situacions semblants, tot i que a una altra escala.

...i menys si són d'art. D'art encara menys.

Quina edat teniu?

29.

29.

Ah, doncs tenim la mateixa edat!

(Riures)

La generació del 78 és la bona, eh?

(Riures)

Es nota aquí la bona collita, no?

(Riures)

Aquí, aquí!

(Riures)

I a què us dediqueu?... puc saber-ho? Si no us molesta, vaja.

Jo sóc geòloga.

Els dos som geòlegs...

(Riures)

Sí, bueno... ara, si vols parlo per tu!

(Riures)

I res, jo estic a uns empresa privada de Cornellà treballant... Més o menys és això.

Val.

Jo estic acabant el doctorat... a l'Autònoma...

Ostres!

I vull ser professor.

Estàs amb la tesi? I estàs de becari també, o...?

La tesi, la tesi... l'estic acabant.

I sobre què l'estàs fent?

Ui, és complicat! Sobre el mantell terrestre. Agafo i vaig on hi ha volcans i agafo roques volcàniques i allà surten fragments de roca arrancats de... que són dolomites... i estudio això.

Ah! Ostres què interessant! Jo havia fet un curs de geologia... perquè vaig molt a muntanya i perquè aleshores feia uns treballs que tenien molt a veure amb... bueno... recol·lecció com de textures de pedres... així explicat una miqueta a lo bèstia, però és això.

Bueno, però ja tens un interès. I home, si vas a muntanya i això, també et serveix per saber què trepitges.

Sí, sí...

Clar. O com a mínim... no ho sé. Sí, la gent coneix el típic, no? Quan veuen algo diuen: això sí que és granit, però si vols saber alguna cosa més i així... sí, està bé. I el granit el coneix tothom.

(Riures)

Ja. Lo típic perquè està a les vies de tren, no?

(Riures)

Sí, sí, sí.

(Riures)

Bueno, doncs, crec que més o menys... Què us ha semblat el projecte?

Original.

No us l'he explicat realment, però així d'entrada quina... a tu (referint-se a la Lúdia) et va entusiasmar bastant, no?

Bueno sí però... però això que t'he dit, no? Que comportava com participar en alguna cosa dintre d'aquí de Terrassa. Però és clar, no tens ni idea de què és.

Ja.

Era una mica incògnita i també veníem una mica en plan: a veure què em trobaré?

Ets de Terrassa?

Sí.

Jo també... Vale. I no sé, si us havia incomodat o era una molèstia o...?

No, no. Perquè molts caps de setmana tampoc saps què fer i dius, clar, què fas?

(Riures)

No, no. A més també trobo que tampoc heu posat unes hores allò molt... que t'hagis de llevar d'hora ni res.

No. Vam ser força flexibles en aquest sentit, perquè és això: a l'igual hi ha gent que té coses a fer o s'organitzen el cap de setmana d'una manera...

I nosaltres també tenim coses a fer, eh? però, vull dir... t'ho combines i...

Clar.

Clar, dius: estàs al centre i és una hora que... que no t'has hagut de llevar d'hora. Doncs pots fer coses i llavors passes i fas això... no, en aquest sentit bé.

(Riures)

I, sí, sí... bueno, això és una pregunta així... Si algun dia anéssiu pel carrer o d'alguna forma us intentessin implicar en algun projecte artístic... estaríeu disposats a... no ho faré, eh, jo!... però vull dir... que això es queda aquí. (Riures) No. Vindré a portar-vos una altra carta o a trucar-vos... No? (Riures). Però vull dir... estaríeu oberts a participar si d'alguna forma se us demanés la vostra participació?

Com a mínim descartar-ho no. Suposo que depèn molt del moment i del que sigui...

Clar.

Jo crec que depèn del que fos.

Clar.

Home, si vingués aquell tio que fa fotografies de la gent despullada per les ciutats i a mi m'ho diu, doncs dius no. (Riures)

Clar, això segurament doncs dius... no! (Riures)

Ja, però en principi descartar-ho no...

No... o sigui, no.

Sobretot si són coses col·lectives, no? Igual si t'ho demanen molt personalment ja dius d'entrada que no, perquè així convertir-te en el centre d'atenció... però amb una proposta que és col·lectiva i això... doncs...

(Riures)

Tu més que jo!

Bueno, què hi farem, cada un és com és!

Clar, va a caràcters potser també, no? Teniu algun llibre de lectura preferit?

Ui. Molts... home, allò preferit, preferit...

Un així que tingui a... o quin t'estàs llegint ara? **També ara és l'últim... però... l'últim que vaig llegir va ser la segona part de Els pilars de la terra. Però, potser el que**

tinc més bon records... també me'l vaig llegir de més petit,
i marca més... però *El senyor dels anells* és el que m'ha mar-
cat més.

Ja. Tu això... aquests de El senyor dels anells i així...

A mi sí.

I tu?

***Ummm, com a preferit, preferit... és que ara en aquests
moments dir Els pilars de la terra queda molt lleig...***

(Riure)

Perquè ara ha sortit el segon.

Amb tot el boom, no?

Exacte! I jo el segon no me l'he llegit encara!

Que consti que ara estem dient llibres així coneguts, però
nosaltres llegim molt, eh?

***El que passa que diferents. Però bueno, aquest és un que
m'agrada molt. I ara el que m'estic acabant de llegir és El
juego de Ender, de ciència ficció.***

Ahh, El juego de Ender.

Sí, així de ciència ficció. Bueno, aquest és el primer...

És una saga... són llibres així coneguts ja fa uns anys...

Sí, són antics, són antics.

Sí perquè els tenia el teu pare.

Bueno. Doncs... el diploma te l'haig de donar a tu,
perquè la lletra... o te l'he donar a tu? Aviam...
com ho fem això, o el faig per als dos?

No, fes-ho legal, fes-ho legal...

Ho faig legal? Uii, ui, ui... no sé si hauria de
fer-li a ella.

Posa als dos, ja està!...

Vale. Poso els dos.

[...]

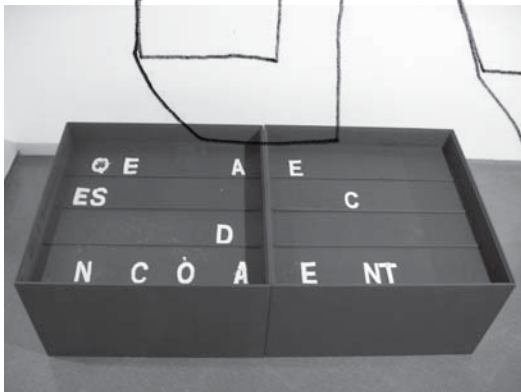
Bueno, doncs posem la lletra al seu lloc, no?

Vinga.

I ara ens expliques una mica...

Sí, i ara també us donc el full de sala...

No s'ha pogut establir contacte telefònic

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒR

¿Sí?

Hola, ¡buenas tardes!

Buenas tardes.

¿Hablo con [...]?

Sí.

¿Es usted misma?

Sí, yo misma.

Mire, llamo del proyecto EL PODER DE LA CONVOCA-
TÒRIA, le mandamos un sobre hace cuatro semanas,
un sobre certificado con acuse de recibo que venía
del Ayuntamiento, ¿le suena?

Pues sí.

¿Vive usted sola?

**No, no, no, vivo con mi familia, vivo... estoy casada y tengo
tres hijos.**

¿Puede hablar ahora [...]?

Sí, sí.

De acuerdo, mire, le explico un poco. En el
proyecto este que estamos haciendo, invitábamos
diferentes personas de Terrassa a participar y
queríamos saber cuál había sido su motivo por no
venir a entregar su letra.

Pues la verdad es que lo he perdido.

¿Lo ha perdido?

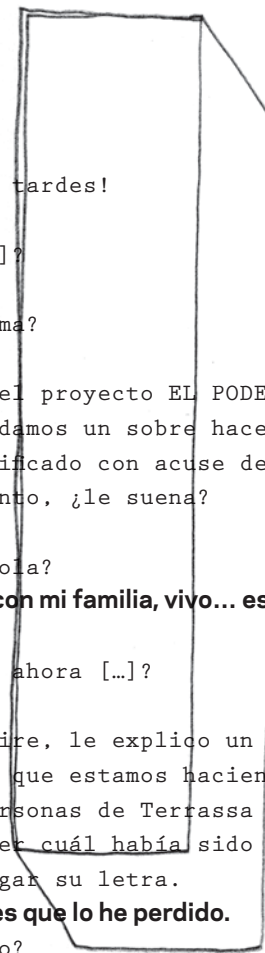
Sí.

Bueno, a lo mejor le molestó que le mandáramos y
lo tiró a la basura o no entendió la propuesta o...

No, no, no.

También lo entendería, que no quisiera venir,

¿eh?

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRI

Lo he perdido, lo perdí.

¿Cuántos años tiene usted, señora [...]?

55.

55. Bueno, no sé si la estoy molestando. ¿Usted trabaja o está en casa normalmente?

Estoy en casa normalmente...

De acuerdo. Bueno... ¿Y le molestó que le mandáramos el paquete?

Noooooo.

Bueno, entonces ¿lo tiró a la basura o qué hizo?

No, no... ya le digo que no sé ni dónde está porque tengo tantos papeles que igual lo tengo guardao.

Bueno, pues nada no se moleste, sólo quería saber eso, ¿de acuerdo?

Vale.

Muchas gracias.

Adiós.

Adiós, buenas tardes.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRI

Sí.

Hola, ¿hablo con [...]?

Soy la mujer.

Yo llamaba del proyecto EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, le mandamos a su marido un sobre certificado hace cuatro semanas.

¿De qué?

¿Me oye bien?

No, no te oigo bien, por eso, espérate, a ver... Un sobre ¿para qué?

Le mandamos a su marido del proyecto EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA.

¿De qué?

Es un proyecto que se organiza desde el Ayuntamiento, una propuesta artística en la que invitábamos a diferentes personas de Terrassa a participar.

Pero si mi marido falleció ¿no te lo han dicho?

No, no me lo han dicho.

Pues fue hace ya quince meses que falleció y el Ayuntamiento ya lo sabe.

Me sabe muy mal, es que nosotros cogimos los datos del listín de teléfonos.

Claro, siendo así, mira el día 21 hace quince meses que falleció.

Lo siento mucho porque le mandamos una carta al nombre del propietario de la línea del teléfono.

Sí, ya, ya, a lo mejor lo he cogido yo y como tampoco todavía estoy muy fina ¿sabes?

Claro.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA

Pero que es del Ayuntamiento de Terrassa me estás hablando ¿no?

Sí.

Pues lo saben todos, lo saben todos que falleció.

Claro. Es que no nos vino devuelta la carta, a lo mejor nos llega en breve, no lo sé.

¿Y para qué es eso? ¿Para qué es?

Os invitábamos a participar en un proyecto artístico, les mandamos una letra y teníamos que construir una frase juntos...

Y para qué ¿para pagar o algo?

¿Perdone?

¿Qué es, para pagar o algo?

No, no, no, sólo les invitábamos a participar en un proyecto de arte porque me imagino que no muchas personas acostumbran a ir a ver exposiciones o a participar en actos parecidos.

Sí, pero me has cogido en mal momento.

No, ya lo entiendo. Me sabe muy mal.

A ver, hace ya quince meses, pero todavía no... no me repongo, no me repongo. Y me sabe mal que a lo mejor la he cogido la carta o algo... mire, no estoy ahora por la labor, hablando claro.

Ya, ya, ya, bueno, a mí me sabe mal haberla molestado.

No, no al contrario, muy agradecida ehh, si necesitas algo aquí estamos.

De acuerdo.

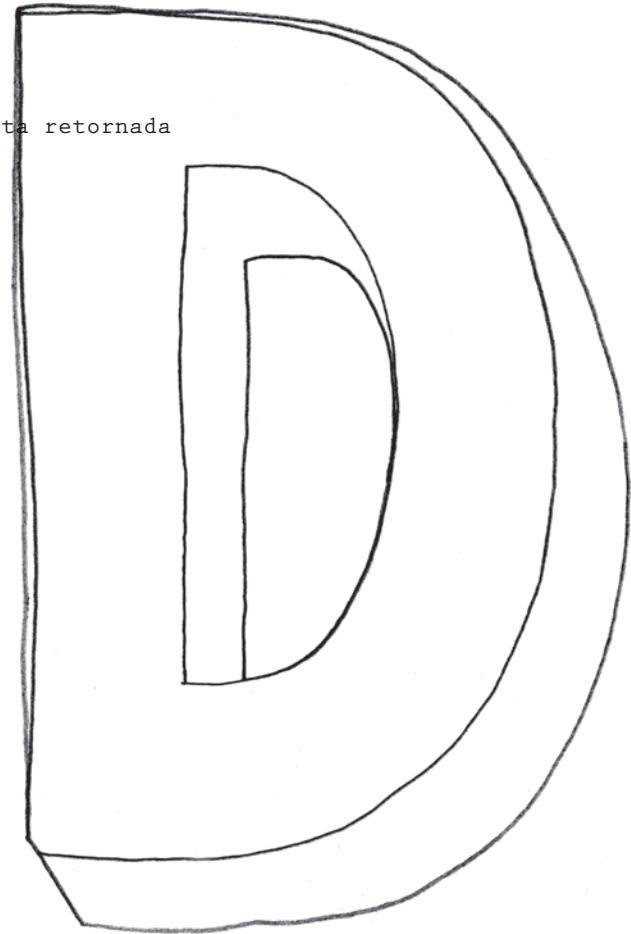
Vale, muchas gracias.

Muchas gracias.

Adéu.

Adéu, buenas tardes.

Carta retornada

Vale... eh... os explico un poco de qué va el proyecto, ¿vale? Porque una de las intenciones era no explicar realmente de qué iba en la carta.

¡Aja!

Justamente porque... me... me interesaba saber hasta qué punto personas escogidas de un listín telefónico, ¿no?, personas así que no conozca, que no sé si tienen contacto con el arte o no lo tienen o cuáles son sus inquietudes... eh... se... así... mmm...

Mmm sí.

...de buenas a primeras no descarten o descarten participar en un proyecto, ¿no? Entonces, eh... bueno la idea era esta, ¿no? Hacer las letras... justamente formar una frase... me gustaba que funcionara visualmente... y que ya se viera, si habían vacíos en las palabras, si se había presentado mucha gente o poca gente.

Mmm sí.

El proyecto en sí es un proyecto de, como una investigación... o como un estudio. Justamente porque hoy en día muchos de los proyectos artísticos lo que intentan hacer es... hacer participar a gente. Acercarse a las personas, ¿no? Y a veces, pues, trabajan con gente de una ciudad o de una comunidad o... bueno por poner un ejemplo, ¿no?

Mmm sí.

Y... en este caso, yo por ejemplo, he trabajado en proyectos en la calle o en contextos muy concretos, pero siempre me quedaba esta duda de saber hasta qué punto la gente eh... pues... reacciona

positivamente o no. Y decidí hacer este proyecto. Entonces, en este caso, es un proyecto que iréis viendo que se irá construyendo poco a poco. Ahora está un poco así vacío porque estoy... os estoy recibiendo a todos y, lo que más me interesaba de esto, era también pues conversar un poco vosotros, los que vinierais.

Mmm sí.

De estas conversaciones la idea era como... hacer unos libritos que pondré en esta otra parte de aquí y que la gente que quisiera y tuviera interés en el proyecto pudiera un poco pues leer por qué habéis venido, por qué no habéis venido... y ya está.

(Risas)

Bueno. Explicado así de forma un poco rápida y...

Sí.

...esto... se trata... un poco... se trata un poco de eso... no sé... la carta os llegó seguramente un poco justa.

Sí, ayer o antes de ayer.

Sí, jueves o viernes nos ha llegado. A finales de semana.

Porque todas las cartas que hemos mandado tenían acuse de recibo para asegurarnos de que...

De que sean recibidas.

...de que llegaban. Entonces alguna que nos han devuelto porque el destinatario estaba fallecido, o era desconocido o se había trasladado, o así... Pues lo que hemos hecho ha sido reenviarla.

¡Aja!

Y las últimas, últimas, últimas, últimas ya las hemos dejado directamente en las casas, así...

(Risas)... que supongo que ha sido vuestro caso, quizás...

Seguramente. Seguramente que la habéis dejado así porque...

Sí. El jueves o viernes fue...

Vale, necesito saber cómo te llamas...

[...]

...De acuerdo porque es para luego colocar la... la letra en su... en su lugar.

Mmm sí.

Vale. ¿Y tenéis algún vínculo con el arte o acostumbráis a ir a algún museo de vez en cuando, o... tenéis alguna inquietud?

Sí. Él es el que tiene más vínculo...

Yo pinto.

¡Ah, Vale!

(Risas)

Sí, hice un curso allí en La Llar... sí... ahora hace un poco que no pinto.

Él no tiene ningún proyecto.

Se me ha ido la afición.

Pasa temporadas más activo y temporadas más...

Bueno, sí. Y por lo demás no... vamos a museos de vez en cuando y eso pero... pasamos por allí por el Arxiu Tobella a ver las exposiciones que hay...

Claro.

...o por los Amics de les Arts.

Sí. Hacer un poco la ruta, ¿no?

Sí. Sí, sí... todos los sábados a estas horas, ¿no?

Sí. A ver qué hay. Si hay algunas cosas nuevas.

A ver qué hay, si nos gusta o no...

Yo también lo hacía. Ahora vivo en Barcelona, pero cuando tenía 16 ó 17 años hacía la ruta. Incluso cuando estaba una galería... estaba justo al lado del Tobella. Es que ahora no me acuerdo cómo se llama.

¿Un poquito más arriba?

Era un poquito más arriba.

Sí. Me parece que está todavía.

No, la cerraron. Hay como una tienda de regalos o así, hace muchos años ya.

Ah... Quieres decir por la otra calle, en el otro bando. Allí hay una pequeña sala de exposiciones también, pero esa hace poco que está.

Había ahora todo de Jesucristos allí...

Bueno... Es muy subjetivo.

Es que es muy personal, esto del arte.

Cada uno... Sí, sí. Y por lo demás, nada. He hecho una exposición sólo y fue una colectiva, así con todos los amigos del [no se le entiende] de cuando se jubiló.

Bueno pero cada uno... ¿no? Le da el uso que...

Sí.

...que a veces se le puede dedicar también... según las motivaciones... no sé, yo creo que está bien que la gente se dedique a ello de forma aficionada, ¿eh?, también.

Pero quizás lo que más nos ha hecho confiar del proyecto este era eso, que era algo de arte. Entonces pensabas: bueno pues si es de arte...

Sí, ¿no?... ¿Qué será, no?

...te hace confiar un poco más, ¿no? Porque es que últimamente te llegan tantas cosas a casa que dices: bueno esto ¿qué será?, ¿qué no será? Y esta vez al saber que era una cosa de arte y un proyecto... pues no tiene que ser nada... nada raro.

(Risas)

Claro, también como viene del Ayunta... del IMCET, del Ayuntamiento...

Sí, también, claro...

Bueno... Y entonces, ¿a qué te dedicas?

¿Profesionalmente?

Sí.

¡Ah! Soy sanitario.

¿Y qué edad tienes?

Yo, 42.

42... Es más o menos para tener un poco el baremo, el perfil de la gente que va viniendo... ¿Y acostumbras a leer?

Sí, ahora últimamente estoy muy parado...

Bueno, va a temporadas, ¿no?

Sí, sí, sí... pero... bueno siempre algún librito siempre hay. Novelas, sobre todo...

¿Tienes algún libro así preferido o que te haya marcado un poco y digas: mira, este libro realmente me...?

Me impactó.

... te gustó o te impactó, sí.

Ahora mismo no... no me viene ninguno así a la cabeza.

Lo puedes decir en voz alta, ¿eh?

Bueno, no me lo acabé pero me gusta mucho El principito.

¡Ah! Es muy bonito...

Lo tiene a medias porque lo empezó cuando era más pequeña y le costaba entenderlo. Entonces lo aparcó. Le dijimos: espérate unos años más y luego lo vuelves a leer.

Es un libro muy fantasioso... Es muy positivo además. Una amiga lo colecciona en diferentes idiomas...

Además hay de todos idiomas...

Sí, está traducido a casi todos los idiomas del mundo y entonces los amigos le traemos siempre. A veces ya lo tiene, ¿no? Que le preguntamos: oye que me voy a no sé dónde, ¿lo tienes en este idioma? Y dice: Sí, ya lo tengo. O no. Pero... sí... Y para ella era un libro muy, muy importante. Y una

compañera... eh... este... esta Navidad... ¡no! este año nuevo cogió el dibujo este de la serpiente que se ha comido al elefante y... hizo como una postal de "Feliz año nuevo" con... con ese dibujo.

Está muy bien.

Está bien.

La verdad es que es un libro que para el público al que va dedicado sí que impacta. Yo también lo leí de niña y por eso lo leyó ella.

Claro.

Pero le... le faltaban un par de añitos. Le costaba entenderlo cuando empezó.

Bueno.

Me preguntaba a mí casi todas las palabras: ¿y esto qué significa? (Risas)

Claro.

Ahora ya puedes volverlo a leer.

Sí. Es un cuento que se puede retomar también luego más tarde... Bueno yo creo que más o menos ya está. Supongo que no descartaríais... participar en un proyecto... así... según qué os plantearan, ¿no? Pero descartarlo así de punto... en un principio... que os dijeran, no sé, no sé poner un ejemplo ahora pero, por ejemplo, pasarais por la calle y hay alguien haciendo una propuesta artística o que os mandaran alguna cosa para participar o... os solicitaran de participar... supongo que según de qué se tratara, ¿no? Pero así en un principio me imagino que no lo descartaríais, ¿o sí?

Eso sí que no lo sé...

(Risas).

No sé...

Bueno no tienes que contestarme.

No, no. No sé... Hombre, aquí he venido (Risas). Ya es un

paso, ¿no? No sé... Es que también, claro, según cómo te pille, ¿no? No sé, supongo que es una cuestión de...

Claro, según la motivación...

Por eso sí...

Y el estado de ánimo también... supongo que debes pasar épocas más receptivo, que estás más participativo, otras épocas que... que... pero, vaya...

No sé.

Claro, supongo que el tema, el momento. Supongo que es un cúmulo de cosas...

Quizás en un momento me piden y digo que no... No sé, no sé. O a lo mejor: ah pues sí, pues venga, va, vamos... no sé pero es el momento, las circunstancias... ¿no? Quizás, no sé... Algo de arte... ¡sí hombre!, pero...

Y bueno... Ya os hago la última pregunta. ¿Os importaría si transcribiera esta conversación? Así en un librito y la pusiera allí. ¿Os importaría? ¿Os molestaría?

No. No pasa nada.

(Risas)

No, bueno, pero tengo que preguntar...

No, no, sí claro.

[...]

Vamos a poner la letra aquí en su sitio...

¿De qué... de qué material son las letras?

Son de pan de molde.

¡Ves como eran de pan!

¡Aaaah!

¡Yo te lo dije!

(Risas)

Es que no... Me dice: no la voy a abrir porque no sé si se puede o no, yo la llevo así...

Sí?

Hola, bona nit.

Hola.

És [...] ? Puc parlar amb [...] ?

Sí.

Sí? Mira truco perquè van enviar una carta certificada fa cosa de quatre setmanes més o menys i et convidàvem a participar en un projecte que es diu EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, et sona?

De l'Ajuntament?

Sí, de l'Ajuntament.

Sí.

I la idea del projecte era investigar els motius de la gent que convidàvem a participar, tant dels que participaven com dels que no participaven, perquè avui en dia hi ha molts projectes d'art que intenten implicar a gent que no necessàriament ha de tenir un vincle amb l'art. I volíem saber, bueno, quin havia sigut el teu motiu per no presentar-te a la convocatòria.

Perquè quan vaig anar a recollir la carta a correus el dia 28, això era un 26 o un vint-i-cinc, havia passat.

Havia passat.

Sí.

Bueno, hi havia un telèfon, de totes maneres, per si tenies algun dubte però si la vols incloure encara estàs a temps d'incloure-la, tot i que tanquem el projecte aquest cap de setmana, però.

Ah! És que jo quan vaig rebre allò es convocava un dia, un dissabte a la Sala Muncunill i ja havia passat! Però, clar, no

es deia que estava obert de tal dia a tal dia, saps? Sinó que havia d'anar aquell dia.

Clar, et va arribar tard la carta, ja ho entenc.

Jo penso que es va comunicar malament.

En principi només era aquell cap de setmana, eh, però...

Clar.

Només això, en principi era aquell cap de setmana i potser ens devíem imaginar que algú que li interesses moltíssim ens trucaria, perquè així havia un telèfon de contacte i ens podia trucar en qualsevol moment.

Bueno, a mi l'art i això m'interessa, que, aviam, que no és... I de veritat, o sigui, la carta certificada tampoc no tenia sentit. Potser amb una carta normal i corrent jo l'hauria rebut a casa el dia que tocava, l'hagués obert i hagués pogut anar-hi. La carta certificada em va fer anar expressament a correus, clar, quatre o cinc dies més tard i ja s'havia acabat el termini.

Ja.

No vaig entendre per què era una carta certificada.

La carta era certificada perquè ens devíem... només hi havia 64 lletres, i ens devíem assegurar que arribessin a tothom. I per això eren certificades. Va haver cartes que ens les van retornar perquè hi ha persones que han canviat de domicili sense zillament ja no viuen. I aleshores havien de ser cartes certificades. I sí que va haver un parell d'elles que las vam enviar amb el temps molt just. I pot ser que la teva fos aquest cas, perquè ningú més m'ha dit que li hagués arribat tard aquesta carta. Em sap greu. Lo que sí que fem és que aquest dissabte fem la clausura del projecte. Fem una festa a les set de la tarda a la Sala

Muncunill, si vols pots vindre a portar la lletra i pots conèixer els altres participants.

Aquest cap de setmana estic fora.

Ets fora. També tenim un blog on estem explicant com s'està portant a terme el projecte i com està evolucionant. És www.elpoderdelaconvocatoria.blogspot.com

Diga'm? Com és el blog?

El blog és www.elpoderdelaconvocatoria.blogspot.com i allà pots veure una mica en què consisteix el projecte... i no ho sé, la Sala Muncunill està oberta de dimarts a diumenge per les tardes de 5 a 9 i dissabte i diumenge al matí d'11 a 2. Si vius al centre i la vols portar, la pots deixar allà.

Bueno, la lletra la vaig llançar ja!

La vas llançar, ja clar, m'imagino.

Clar.

Perquè a què et dediques normalment?

Perdona?

Perquè, sí que tens un interès per l'art dius?

Sí, estic en un galeria d'art i faig classes de pintura amb mans lliures i comprem quadres de la galeria i fem exposicions de tant en tant, no?

Sí, sí, sí.

I la veritat, el fet d'enviar una carta certificada va fer que jo en comptes de rebre la carta doncs un dijous, me la van deixar a la bústia doncs un dimecres.

Sí.

Doncs jo vaig anar a correus el dilluns següent perquè tens vuit dies per anar a recollir.

Clar, perquè tens marge suficient.

Clar, vaig anar el dilluns següent a recollir-lo a correus.

Clar.

I quan vaig anar, doncs això, estava caducat.

Clar, clar, clar, ja t'entenc. I la galeria és aquí a Terrassa?

No, la galeria és de fora.

Mm sí. Vale, no, és que estava pensant... si era d'aquí de Terrassa quina podia ser.

No. És que és una idea que no sé si aquí a Terrassa existeix, però allà cada tres setmanes hi ha una inauguració d'una exposició. Allavorans ve el pintor, fa una explicació de com ell interpreta l'obra o què l'ha motivat fer aquella obra així o com pinta ell habitualment i això.

Sí.

Llavors, de les obres exposades doncs representa que tu pots... abans de les obres exposades tu pots marcar una quota: jo cada mes vull dedicar 50 euros, l'import que tu vulguis i se van acumulant allà i doncs el dia que tu vas a una exposició i veus una obra que t'agrada: mira, aquesta m'agrada! Llavors lo que valgui, segons el pot que tu tinguis acumulat, ja ho tens pagat i la resta que quedi, doncs, t'ho segueixen cobrant a les mateixes quotes que tu pagues o si la obra val 3.000 euros, per exemple, i tu pagues 30 com a molt has de pagar en 18 mesos.

Clar, clar, clar.

I bueno, és una manera de tenir contacte amb els artistes. I que per comprar una obra no et costa diners perquè, bueno, ho vas fent a poc a poc i llavors no et dones compte... per exemple, que costa 3.000 euros, doncs no suposa tant. I bueno, està molt bé.

I està a Barcelona? o com puc tenir més informació d'aquesta galeria?

No, bueno, està a Blanes, es diu L'Arcada.

L'Arcada. No, em sembla molt bona idea.

(Silenci)

Bueno, em sap greu perquè, mira, érem poques

persones contades les que tenien una relació amb el context artístic i que potser haguéssiu tingut una motivació, no? Relacionada amb el fet de que esteu implicats, no? En aquest ambient per assistir a la convocatòria i justament, doncs, mira, ha anat així.

Perquè tu què ets, del departament de cultura de l'Ajuntament o...?

Jo sóc l'artista que fa el projecte i bueno, la idea... jo no pinto, fa temps que vaig canviar la meua forma de treballar. I amb els meus projectes lo que faig és acostar-me a la gent, implicar a les persones, trencar tòpics, fer-los sentir o fer-los viure un moment especial i sempre em quedava el dubte de saber quin és el grau d'implicació de la gent o fins a quin punt podem fer participar a les persones, no? Sempre amb aquesta voluntat d'acostar-se als problemes quotidians de la gent, més el dia a dia, de que l'art no sigui tan allunyat. S'estan portant a terme o s'estan fent propostes que intenten això: implicar a gent, no? I a mi em quedava aquest dubte de dir: bueno, hi ha aquest intent per part de l'artista, per part de l'art també, però realment a la gent li interessa? Realment a la gent se la pot motivar? Realment a la gent la podem mobilitzar, no? I de quina manera? Si els conviden, participen o no participen? I el projecte, en sí, era això. Era com una espècie de projecte de recerca o d'investigació al que us convidava a participar amb aquest motiu de la lletra i era més saber com acabaríeu reaccionant aquestes 64 persones que he convidat, no?

I la resposta com ha anat?

Les persones que han respòs, doncs han respòs molt positivament, hi ha hagut persones que ho han fet doncs perquè... per educació o per consideració de dir: mira és que jo realment si, si penso en l'esforç de fer aquesta lletra, d'empaquetar-la... del treball que ha costat, doncs, ja només pel fet de rebre-la ja correspon, no? I altres persones que han vingut molt il·lusionades pensant, bueno, doncs perquè creuen que això és algo molt positiu per Terrassa... hi ha hagut de tot, han hagut algunes persones que són terapeutes, fan classes d'art a, per exemple, en un hospital i també, doncs, tenen un vincle amb l'art i han volgut participar perquè ells per sí mateixos ja creuen en aquestes coses i... bueno, hi ha hagut de tot, hi ha hagut molta gent que no està vinculada a l'art i ha respòs, lo qual per mi, no sé, jo estic força contenta del projecte en si... i sí que és una mica estrany perquè és un format de projecte de recerca o és com, això, una investigació però jo estic molt satisfeta.

Bueno.

Bueno.

(Riures)

Bueno, doncs molt bé, si hi ha una altra cosa, pues no sé, ja ho comentes o...

Sí, bueno, en principi és això, el projecte s'acaba aquest diumenge, dissabte fem la festa i al blog, allà pots seguir com s'ha anat creixent el projecte i no ho sé, tens un telèfon a la carta i ja està.

(Riures)

Vale.

Vale.

Doncs, venga.

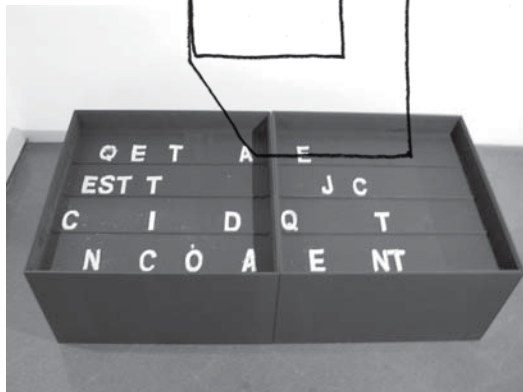
Molt bé, gràcies.

De res.

Bona nit.

Bona nit, adéu.

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL P

¿Sí?

¡Hola!

¡Hola!

¿Hablo con [...]?

¿De parte de quién es?

Es de un proyecto, de EL PODER DE LA CONVOCATÒ-
RIA, le mandamos...

¿Cómo?

Llamo de un proyecto, EL PODER DE LA CONVOCATÒ-
RIA, le mandamos un paquete certificado ¿es su
marido?

Sí, sí, sí.

¿Está ahora aquí?

**Bueno, es que no se encuentra bien. Es que está en la
cama.**

Está en la cama. A lo mejor usted lo sabe, man-
damos un sobre certificado hace cuatro semanas
invitando al propietario de la línea de teléfo-
no, a su marido en este caso, a participar en un
proyecto artístico. No sé si lo recibieron o...

Sí, lo recibimos, lo que pasa es que él no se encuentra bien.

Ya.

Y bueno, iba a ir yo, pero no pude ir.

Ya. Estábamos, más que nada, llamando para saber
cuáles habían sido los motivos por no asistir a
la convocatoria, solamente porque el proyecto en
sí consistía en hacer un estudio para saber cuán-
ta gente participaba en un proyecto artístico y
cuánta gente no, y cuáles eran los motivos, sola-
mente era eso.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PR

Mm sí.

Bueno, no sé si les hemos molestado.

No, no, ninguna molestia.

De acuerdo.

Vale, gracias.

Bueno, perdone, gracias muy amable.

Adiós.

Adiós.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PR

¿Sí?

Hola, ¡buenas tardes!

Hola.

¿Hablo con [...]?

¿De parte de quién?

Llamo de un proyecto, se llama EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, le mandamos una carta certificada hace un mes.

¿Cómo, cómo, cómo?

¿Es usted su mujer?

No, a ver, ¿quién es usted?

A ver, yo soy Mireia.

Sí.

Le mandamos a [...] no sé si es una señora o un señor, al propietario de la línea de teléfonos un paquete certificado invitándole a participar en un proyecto artístico.

Bueno, pues, ahora le paso, un momentito.

De acuerdo, gracias.

¿Sí, dígame?

Hola, buenas tardes, ¿es usted el señor [...]?

No, no, dígame, dígame, sí, soy su marido.

Mire, yo llamo porque le mandamos a su mujer una carta certificada donde le invitábamos a participar en un proyecto artístico que se llamaba EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, ¿la recibieron?

Sí, sí, la recibimos.

Entonces, un poco el proyecto lo que intentaba era saber cuánta gente se acabaría implicando en el proyecto y cuánta no y cuáles eran los

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PRO

motivos.

Sí.

Yo no sé si les molestamos a ustedes mandándole la carta o...

No sé, pero recuerdo que el día para el que teníamos que ir a poner la letra aquella y tal, el día estaba programado estar fuera eh.

Era un fin de semana, mm sí.

Y por eso no estuvimos allí eh.

¿Y yo podría hablar con su mujer en algún momento? ¿Podría llamar más tarde?

Como poder sí que puede, pero quiero decirte, es que mi mujer y yo es lo mismo eh. Absolutamente lo mismo.

¿Acostumbran a visitar la Sala Muncunill o algunos otros espacios artísticos?

La Sala Muncunill, sí hombre, claro que la hemos visitado en más de una ocasión.

Parla vostè en català?

Sí

Perdoni.

Sí, aviam perdoni un moment... Digui, digui.

Doncs, en principi, la proposta el que intentava era fer participar diferent gent de la ciutat.

És que se't talla molt la veu, la sento molt entretallada, eh.

És que li truco des d'un ordinador i potser per això no em sent bé.

Ah, bueno. Digui, digui, la proposta deia?

La proposta en si consistia en intentar implicar a diferents persones de la ciutat de Terrassa i acabar sabent quanta gent s'acabaria implicant al projecte.

Sí.

I quins eren els motius per implicar-se. Clar, jo m'imagino que molta gent hi han caps de setmana

que estan ocupats.

Sí. I?

I bueno, només volia saber això.

Sí, no, no, no, ja li he dit que aviam, nosaltres no, no som nats de Terrassa eh, però fa molts anys que estem aquí i jo per la feina estic molt implicat en Terrassa i per tant, no tenia cap inconvenient des de un punt de vista, de sentit de pertinença, vull dir, que des d'aquest punt de vista no hi havia cap problema. L'únic problema és que aquest cap de setmana havíem d'estar fora. I que per tant per aquesta raó no hem estat presents.

D'acord. Bueno, doncs moltes gràcies.

De res.

Perdoni, que vagi bé.

Molt bé, adéu, adéu.

Adéu.

Quan els hi va arribar la carta?

No ho recordo.

Els hi va arribar a vostès directament?

Sí, sí. Fa 8 o 10 dies, no?

Potser sí. No ho sé.

Bueno. Us explico de què va el projecte una mica...

Esteu intrigats, o no?

Hem llegit la carta aquella més o menys... bueno, una mica, no?...

Sí.

...bueno, el paper que hem trobat aquí fora.

Al paper sí. A la carta no... no explicava ben bé de què es tractava. És que és més un projecte de recerca perquè, avui en dia, molts dels projectes artístics el que intenten fer és fer participar a la gent. O acostar-se al dia a dia de... de les persones d'una ciutat o d'una comunitat o així... Ja no és tant pintar o esculpir sobre les preocupacions de la gent, o sobre el paisatge o sobre un tema en concret sinó que té més aquesta... aquesta intenció, no? de parlar més de les coses quotidianes, d'acostar-se a la gent i... pera mi era interessant fer un projecte en el que, ja que s'intenta implicar a les persones i motivar-les perquè formin part d'un projecte artístic, saber quina seria la resposta de... persones escollides a l'atzar, no? Aleshores era més aquesta idea... fer com un petit sondeig, com un petit estudi i... saber quines serien les vostres motivacions per vindre, si vindríeu o no vindríeu... I

la idea era doncs a partir d'aquest... fer... bueno, aquestes lletres i els que vinguéssiu saber quins eren els vostres motius i a què us dedicàveu... Una mica descriure el vostre perfil i si m'autoritza-veu... bueno, a transcriure aquesta conversa que estem tenint ara en uns llibrets que estaran a aquesta banda d'aquí. Mmm. O sigui que...

Transcriure la conversa...

No se si m'he explicat bé! He anat molt ràpid...

No, és que jo pensava... em pensava que regalaven un viatge a Mallorca.

(Riures)

Vale, sí home... ja està...

Si no et molesta, això... faré unes preguntes als dos... els dos em podeu contestar i... i bueno.

Cap problema.

Cap problema... Ja pots començar... a preguntar!

A què et dediques? No sé si encara treballes, estàs jubilat...

No. Estic jubilat però... De quan en quan vaig a... la feina de casa meva, a l'empresa de casa...

Ets empresari?

Sí, bueno, exempresari. Després vaig ser director d'escola, 6 anys, i ara estic jubilat. O sigui... Jo era empresari de tèxtil...

Sí...

...i com que al tèxtil es patia molt un amic meu em va oferir a l'any 1992, anar de director a l'Escola Pia de Vilanova i la Geltrú.

De Vilanova i la Geltrú...

I vaig estar 3 anys allà... Bueno allà vaig estar 6 anys però el tercer any em van demanar a veure si em veia amb cor de portar també l'Escola Pia de Sitges i portava les dues escoles. El que passa... que als 6 anys...

Déu n'hi do!

Sí. 1.670 alumnes, 100 professors, repasso... i pares i mares depèn perquè, és clar, hi havia un nen que tenia 3 pares, per exemple... separat, de pares separats. I als 6 anys ja vaig arribar al límit. Em van demanar que provés un altre any des de la jubilació i vaig dir que sí... però va venir just perquè... estava esgotat. I ara, pues, em dedico a això que et dic: a l'empresa de casa... hi ha els meus germans que la porten, però jo hi vaig cada matí o... quan em ve de gust.

Home... així també es fa, no? Hi ha una motivació també...

Sí, bueno. El que passa que... parar-te, parar-te no et pots parar perquè si no... No, Teresa?

No... A més a més convé que... si no al matí, no...

Convé que fagi... em fa fora de casa... (Riures).

Així està més tranquil·la. Bueno, però també si un és actiu i sempre ha anat fent coses, oi? de cop i volta parar...

Sí home sí... i... sí... No, no, no, no... matant-me o, però bueno... anar fent.

I heu tingut alguna vegada contacte amb l'art, aneu... acostumeu a anar a museus, galeries...? Bueno suposo que si teniu molta relació amb l'Antònia... Em sembla que et tenia vista amb l'Antònia alguna vegada...

Pot ser.

La teva cara m'és familiar.

Pot ser perquè per aquí a Terrassa més o menys també... ens coneixem tots. I no precisament amb la Maria Antònia. Amb ella d'exposicions poques vegades hi hem anat... Ara d'exposicions en portem una pila a l'esquena. Ens desplaçem junts per anar d'exposicions. Sóc un boig de l'impressionisme.

Ah, sí?

Sí... I bueno... pues fan una exposició... Per exemple, vam anar a la commemorativa de Van Gogh a Amsterdam que va ser una cosa que no es repetirà mai més, bueno... o al menos no ho veurem... Hem... anat al Thyssen, al... bueno al Prado ja d'això... però al Thyssen, que també feien una exposició... A Girona, que va ser una exposició que va passar desapercebuda i eren els impressionistes russos, que era preciosa... Bueno, sí... i aquí a Terrassa pues, a vegades, anem a la Caixa [es refereix al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa]... a veure pintura. Bueno, pintura i... una mica de música, però la majoria són... estem... abocats a la pintura... ens agrada.

Molt bé. Està bé anar visitant el que a un li agrada, no? Bueno... Jo havia pintat força. Ja no pinto... suposo que també són altres èpoques, les coses canvien i... però... m'hi havia dedicat molt... I quina edat tens?

Jo? Encara 73 perquè el dia 5 faig 74.

¡A mira... què aviat!

(Riures)

Que també ets Aquari?

No... no... és aviat... és aviat...

És que tinc la pastelera de casa que sempre em diu: eh, jo també sóc Aquari! I jo: au, vés nena... (riu).

No, no... Jo soc Libra. Jo els faig a l'octubre.

Mira, com jo.

Ah, sí?

Jo també sóc Libra.

Ah, sí? Mira... veus... Doncs res... posarem la vostra lletra. Espera't que no sé quina...

Això és tot el que tenies que preguntar?

Sí, en principi...

És la J, la meva. La J... trencada però...

Bueno... algunes s'han trencat.

Retrencada pues...

Sí...

...perquè s'ha trencat per tres puestos diferents.

Què creieu que hauria de fer l'art per acostar-se més a la gent? Creieu que hauria d'acostar-se més a la gent?

Que hauria de fer què?

Creieu que l'art d'alguna forma, l'art en general, l'impressionisme o l'art d'avui en dia...

Què es tindria que fer per què?

Sí. S'hauria d'acostar més a la gent? Quin seria l'esforç per arribar a més persones? Com creieu que s'hauria de canalitzar...?

Bueno però això... A veure... Jo no hi entenc...

Una pregunta molt general, eh?

No. Però això es tindria que fomentar des de que els nanos van a l'escola, eh? Perquè és clar, si una persona als 50 anys no ha vist mai l'art ni d'això, és molt difícil. Tindria que ser... Home, les exposicions... les exposicions és un... és un ham per la gent. Si es fa una exposició de categoria, vull dir... ara...(silenci) depèn de... mira, el que passa és que el Miró és molt famós però a mi el Miró no... no em va.

Bueno!

No home! Vull dir que...

Ja pot passar, eh?

No... El Picasso té quadres que sí, quadres que no...

Dalí, bueno, no sé... ara a mi els impressionistes, els anglesos, els francesos, els espanyols, els russos... això és sensacional.

A mi en canvi, el Miró m'agrada molt... El trobo molt espiritual. Sobretot m'agrada l'última època. Crec que... ell depura molt el seu llenguatge i arriba un moment que... d'alguna forma concentra

tot aquell bagatge en un gest, no? En unes línies, en unes taques, en un espai, en uns quadres molt grans... i a mi això em dóna molta tranquil·litat... d'alguna forma em projecta, no?

Sí, sí, sí... mira, és clar.

Em sembla que lo bonic de la vida és respectar lo que sent l'altre...

Exacte.

...i bueno... si m'has deixat una mica d'interès pel Miró per tornar-me a mirar-ho pues ja està bé.

No era la meva intenció, eh, convèncer-te...

No... perquè moltes vegades... a veure... moltes vegades les coses les... això és com, per fer una comparació, hi ha molta gent que no prova les ostres per l'aspecte.

Sí.

I allavorans... pues això a mi un Miró... em diuen Miró i ja puf! M'explico? Poder no entro a l'interior com entres tu. De totes maneres, els liris de Van Gogh el Miró no els ho aconseguiria fer, eh? (Riures).

No, no... Van Gogh m'agrada molt també...

Van Gogh és... és una cosa... Bueno ja està, dona...

És extraordinària.

Bueno cadascú el que li agrada. A tu t'agrada el Miró i a mi m'agrada Van Gogh. No home, a veure, diria que en la varietat hi ha el gust. Menos la meva dona que fa 50 anys que estem casats (Riures). Però vull dir... sí... mentre... a mi els impressionistes em tornen boig. Tinc molta... llibres... biblioteca de pintura... o sigui d'exposicions que vaig o d'autors com Manet o Monet, tots aquests...

A la Maria Antònia li hem deixat sempre...

Sí. A la Maria Antònia pel colorido i tot això si vaig a una exposició a Paris i vec una exposició interessant, com que casi sempre, si no és una cosa repetitiva, compro el catàleg, després li deixo a la Maria Antònia...i xala pel colorido.

Home és que vibren, no? els impressionistes...
És que havíem sigut companys amb el seu marit, vull dir...
 Ja m'ho he imaginat.
 [...]

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
 DEL PROJ

Sí, bueno es que la carta va dirigida a mi padre. Lo que pasa es que él no puede venir.

De acuerdo. ¿Que es muy mayor?

No, porque murió hace poco.

Lo siento...

Na.

Bueno, un poco la idea del proyecto era saber qué respuesta obtendría de convocar a gente que no... en principio yo no sabría si tendrían un vínculo con el arte o no lo tendrían.

(Sonido afirmativo)

Y la idea surge porque, bueno, el tipo de proyectos que he ido desarrollando, la mayoría o todos, he intentado hacer participe a gente de la calle muchas veces. Entonces, igual que yo hay otras personas que están haciendo proyectos bastante participativos, con la intención de acercarse más al día a día o a las preocupaciones cotidianas de las personas y que el arte no sea tan alejado o algo tan inaccesible de alguna forma.

Sí. Normal.

Y un poco, este proyecto es más como un estudio para saber hasta qué punto la gente, si no les explicas realmente de qué trata el proyecto pero sí les explicas que, bueno... que han sido escogidos para participar en una propuesta, si ellos, bueno, responden positivamente o no. Y la idea era también después de que vinierais, o tanto los que habéis venido como los que no habéis venido, conocer cuáles han sido los motivos de

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
 DEL PROJE

esta reacci3n y bueno... saber un poco a qu3 os dedic3is, qu3 edad ten3is... y todas esas cosas. Entonces la idea tambi3n era, lo estoy grabando, transcribirlo en unos libros, en unos libritos que estar3n en esas estanter3as de ah3. Entonces el proyecto se va construyendo progresivamente mientras vais viniendo que es durante este fin de semana. Y el 23 de febrero ser3 ya el 3ltimo fin de semana que estar3 el proyecto en la sala. Estar3 todo completo. Iremos incluyendo la informaci3n conforme la vayamos generando y tambi3n la iremos colgando en una p3gina Web (silencio)... que me he comprometido tener al d3a, que es esa. Que bueno si... tienes curiosidad la puedes ir siguiendo. Es un poco...

El d3a 23 de febrero haremos una fiesta de clausura y os invitamos a todos a venir solos o acompa1ados a tomar un poco de cava y a ver los resultados finales del proyecto.

Mm s3.

Y bueno, te har3 una peque1a entrevista, si no te molesta.

El 23 de febrero lo m3s probable es que no pueda venir...

Bueno... puedes venir antes...

Porque tengo una salida.

Mm s3.

O puedes mir3rtelo por la Web...

Vale.

Puedes dejar tu comentario si te parece oportuno.

Bueno, ya s3 que la carta lleg3 a nombre de tu padre... ¿Cu3les han sido tus motivos para venir?

Pues un poquito, un poquito la curiosidad, principalmente.

Porque, otra cosa, tampoco sab3a de qu3 se trataba.

Claro.

Porque cuando no sabes a lo que vas, vas porque... por saber esto o lo otro, pero tampoco sab3a qu3 es lo que era. S3 que aqu3 normalmente se hacen exposiciones y se hacen cosas as3, pues alguna cosa relacionada. No s3, al ver la letra, no s3, alg3n puzzle que estar3n montando o no s3, alguna...

S3.

No s3, voy a ir a ver.

S3, de alguna forma es como un puzzle, de alguna forma s3. Ehhh...

La finalidad, no s3 qu3 finalidad tampoco.

La finalidad era...

Bueno, un poquito ya lo has dicho al principio ¿no? A ver la capacidad de convocatoria que tiene, o sea, a ver la res- puesta que tiene la gente...

S3.

Ante una cosa que le llaman y le dicen y no saben de qu3 se trata.

S3.

A ver si la gente se siente interesada o no, ¿no?

Y por eso justamente no explicaba la intenci3n del proyecto.

Mm s3.

De forma deliberada.

Claro.

Bueno, ¿no s3 si acostumbras a venir a la Sala Muncunill a ver exposiciones o tienes el h3bito de...?

No.

¿C3mo ocupas tu tiempo libre?, si tienes tiempo libre...

Muy poquito. El trabajo me lo ocupa todo, todo el d3a pr3cticamente, el fin de semana, pues, me dedico a caminar y a correr en bicicleta.

¿Y a qué te dedicas?

Trabajo en la rama metalúrgica, bueno soy tornero, fresador, preparador de máquinas.

De máquinas...

Sí.

¿Tienes tiempo para leer o acostumbras a aprovechar todo el tiempo en ir a caminar...?

Trabajo todo el día. Durante el día prácticamente nada. Y el fin de semana lo típico, pues a tomar el aire y eso... por ahí.

Actividades, actividades... un poco al aire libre. Leer me gusta. Lo hago poco, porque el tiempo que me queda para hacerlo es justamente cuando uno ya coge el libro y...

Claro.

No estoy ya...

No hay tiempo.

Y el fin de semana, pues tampoco es que me dedique mucho a leer. Leo cuando hay alguna cosa que me interesa, pero vaya, hábito, hábito de leer la verdad es que poco.

Y Joaquín, ¿qué edad tienes?

56.

56. Yo tengo 29.

Casi el doble

Sí, casi el doble... Bueno, no sé, ¿te ha molestado que te enviáramos la carta o...?

No.

¿Crees que tendrían que haber otro tipo de propuestas artísticas que se acercaran más a la gente o crees que de alguna forma podía haber alguna forma de trabajar más a nivel de la gente de la calle? ¿Se te ocurre alguna idea?

Hombre, a ver, si hay ideas o propuestas no lo sé. Que no me sabe mal que me convoquen y que me llamen para colaborar en algo ¡pues también es verdad! No me sabe mal.

De acuerdo.

Ahora dar una propuesta...

No, yo no te pedía ninguna propuesta. En principio era esto.

No me sabe mal el que me hayan llamado, ni me sabe mal si hay que participar y colaborar en algo, no.

De acuerdo. Bueno, más o menos creo que ya está. Es breve, vamos a colocar la letra. Antes te doy un diploma. Un pequeño acto simbólico.

(Silencio)

Es original.

(Silencio)

Yo también acostumbro a salir a caminar y a correr el tiempo libre que tengo, además si no lo hago lo hecho en falta.

Toda la semana encerrado, estás encerrado bajo los fluorescentes y el fin de semana hay que ir a tomar el sol. Que le dé a uno la luz y respirar por ahí...

(Silencio)

Es muy importante. Bueno, hay gente que quizá no lo valora tanto ¿no?

No, la verdad que no. Hay quien le gusta más trasnochar, irse por ahí por la noche de discotecas y... a mí no es que me desagrade tampoco, ¿no? Pero bueno, tampoco es mi estilo de vida.

Mm sí.

Trabajar y si hay que ir a algún sitio se va, no sé, mi vida es más familiar, entre amigos, que no en ambientes nocturnos por ahí.

[...]

Pues colocamos la letra.

Miré en internet también poniendo tu nombre.

¿Ah sí? ¿Y salieron algunas cosas?

Salían muchas cosas, yo qué sé... pero no he llegado a entender nada.

Es muy específico, es que es lo que pasa a veces. Yo la explicación que me doy es, por ejemplo... quizás es una comparación bestia pero creo que es comprensible. Y es Van Gogh, ¿no? Las pinturas que él hacía no se comprendían en su época y se comprendieron años después, ¿no? Y yo creo que en nuestro caso, actualmente, hay proyectos que se entienden, pues la gente que lo va siguiendo o que está metida en el contexto artístico, pero la gente que quizá no tiene tiempo o no tiene interés o nunca ha estudiado, pues les es más difícil entenderlo. Y yo quiero pensar que con el tiempo pues también irán sabiendo un poco más de ello o lo irán asimilando. Un poco creo que puede llegar a ser así.

Aún estoy todavía que no...

¡Que no lo entiendes!

Entender ¿sobre qué?

Vale, pues te puedo explicar un poco, tengo aquí el dossier si quieres, te lo puedo enseñar, pero en principio... a ver... ¿Cómo te lo cuento? Son proyectos muy diferentes los que he ido haciendo pero... a ver. Pero... Hasta hace unos años lo que hacía era romper... o intentar que la gente tuviera un momento especial. Crear situaciones extrañas que los desconcertaran un poco para romper algunos hábitos o... sobre todo concepciones que tenemos. Por ejemplo, en el centro de Terrassa hice este proyecto, por esto te lo enseñaba, que hice algunos años, que era en el centro, y sacaba un mueble, hice un mueble expresamente que parecía como de una tienda del centro... y lo que hacía era ofrecer chocolate de forma gratuita. Para mí es un gesto un poco rebelde porque en el centro

parece que la única forma de relacionarse en el centro es a través de...

El comercio.

Del comercio, ¿no? Entonces parece que la única forma de obtener placer sea a través de la adquisición. Entonces para mí era bonito que la gente pudiera tener una experiencia de placer como puede ser comer chocolate sin tener que adquirirlo. Pero claro, siempre con esa estética de que parece que sea de una tienda. Podía haber pasado perfectamente camuflado si hubiera sido eso que hacen a veces los comercios que salen a la calle. O parece que sea como una promoción de un producto, pero no lo es. Y había algunos elementos, que a lo mejor se ve, aquí, que había unos boles con agua, con jabón, toallitas y eran elementos pues como de alguna forma...

¿Seguir un ritual o...?

Exacto. Se construyesen como su ritual para comer chocolate. Algo que hacemos bastante a menudo, ¿no? Este es uno de los proyectos. Quizá algo que encuentraste en internet es éste, en Bastero, el de las galletas. Se llama ELS BONS CONSELLS PER SER UN BON ARTISTA y un poco me fijé más en mi entorno más cercano, ¿no? De... yo como artista joven, todos los artistas jóvenes que estamos en la misma situación. Era una reflexión más sobre... llevar adelante una profesión que no sabes si... y ese principio de incertidumbre... cómo decidir tus decisiones, tus proyectos... y también me fijaba que entre nosotros, a veces, pues claro, hay situaciones de mucha competitividad, hacemos uso de un idioma que, a veces, cae en los tópicos del artista genio, del artista... mmm, un poco más

mitificado... y lo que hacía era apropiarme de trocitos de conversaciones con mis compañeros y de alguna forma reflejaba, reflejaba esta situación. Era como unos falsos consejos. Como cuando tú te sientes incierto con tu situación, con tu profesión, con una cosa que nadie te puede responder, ¿no? Y a veces, hay personas que les dan otro significado, a las galletas, al azar o al destino. Y salían unas frases que, era curioso, pero a algunos realmente les iba como que anillo al dedo. No estoy diciendo que haya fuerzas del azar entre medio. Pero para mí era como un estudio más de campo.

Esto es lo que he últimamente he estado haciendo, hablar más y estudiar mi contexto cercano.

También hubo un proyecto en el País Vasco que de lo que se trataba es de... he hecho varias entrevistas, a 30 personas sobre un poco la idea ésta de que en el extranjero se trabaja mejor que aquí. Porque durante años, muchos de los artistas...

En el ámbito éste.

En el ámbito de aquí. Se iban fuera. Y cómo ha estado cambiando el contexto. Ahora va muy rápido. Hoy en día tampoco hace falta irse. Se puede viajar... Pero también se han creado muchas estructuras de museos, de galerías, hay profesionales jóvenes que están trabajando duro... pero cómo también hasta qué punto intervienen factores de mercado, de búsqueda de otras situaciones y también te vas. Y esto, pues a partir de aquí, estoy haciendo un vídeo que se va a mostrar de aquí poco en la galería. Y... en el País Vasco lo que hacía era mostrar toda la documentación,

todos los documentos que había leído... incluso, por ejemplo, del franquismo, se crearon las primeras políticas ya estatales. Y una estrategia que se construyó durante el franquismo era que los artistas de alguna forma se desvinculaban de su vida privada. Al régimen le daba igual si eran homosexuales o estaban en contra o a favor del régimen, pero lo que sí hacían era sobre todo promocionarlos, sobre todo, en Estados Unidos para dar una impresión más amable del régimen. Como que estaban fomentado la cultura...

Ya, ya, ya, ya...

Como que... O sea que hay muchos factores que intervienen en esta idea de que para triunfar hay que ir afuera, ¿no? Hay que irse del país. Que eso es algo que ya ha pasado durante tiempo. Y parece que hay una herencia aún... y, bueno es bastante específico todo esto... Pero en este momento a mí me ha ayudado un poco, y creo que tengo ganas de volver a empezar a trabajar con la gente.

(Risas)

Es un poco así quizá... te explico un último que me vuelvo con una beca a Finlandia, no sé si te sale en la página Web... porque tengo mucha relación con este país y estoy recolectando mucha información sobre la idea de que los finlandeses son depresivos, por toda la cuestión de la oscuridad, de la falta de luz... Y entonces estoy haciendo entrevistas a gente bastante cercana, a amigos, a amigos de amigos y recolectando información de instituciones como el Instituto de Estadística Finlandés, el Instituto de Psiquiatría de Finlandia...

Para ver si todo esto es cierto, ¿no?

Sí, comparaciones de los países europeos... Era

curioso porque salía con la tasa vital más alta de toda Europa, primero era Finlandia y luego es España, y luego ya vienen el resto de los países.

Uau, y a más a más contrapuestos totalmente...

Sí, no sé cómo se mide la tasa vital. Es una pregunta que tengo pendiente para hacerla ahora cuando vuelva para allá. Pero... bueno, son proyectos, así, cómo lo explicaría... que se pueden dividir por algunas etapas, según las preocupaciones que yo tengo. No sé, creo que más o menos ya está.

No sé, a ver... es un mundo donde los que somos más, nos dedicamos a algo más, a trabajar algo más material...

Sí.

...nos es un poquito más difícil de introducirnos, dentro del mundo ese de la ideas y todo eso...

Claro.

...parece que el mundo nuestro es más el... la materia, ¿no? Y yo qué sé, la transformas, la construyes y este mundo no lo sé... a veces lo vemos un poquito...

¿Más intangible o más abstracto?

No sé, no sé... igual... vale, pues sí. Ves allí un mundo, pero a veces lo ves, un poquito... bueno, es un mundo.

Sí, es muy conceptual a veces, es muy... a veces también se trabaja con la materia, pero... con unas situaciones muy diferentes. No hay una funcionalidad, por ejemplo, así al uso.

No, en este caso no. En este caso, a veces, hay, pues eso, buscar el absurdo o el que no tiene ninguna función o el... y... por ahí se deriva también el arte. No precisamente de construir una cosa que sea útil, que sea con sentido, sino precisamente todo lo contrario, hacer cosas absurdas, también.

Sí, bueno, yo creo que más... sí, el absurdo es muy

importante a veces, pero yo creo que, a veces, es el desarrollar un pensamiento crítico, intentar abrir o romper concepciones, intentar cuestionar situaciones. Yo de alguna forma lo definiría de esta manera.

Mmm sí. A ver. No sé, me refiero que son dos mundos...

Dos mundos muy diferentes.

...de ver tal vez una realidad, ¿no? Uno va por la calle y ve, pues eso, los coches, los escaparates, las tiendas, las ropas... Y tú vas por la calle y ves un escaparate y ves ahí, yo qué sé, un... otro mundo diferente, ¿no? ¡O yo qué sé!

Depende del día.

Bueno también, claro.

A veces también echo en falta hacer algo material que me descanse. Porque a veces hacer algo...

¿No estarás siempre dentro del mundo ese surrealista o...?

Bueno, está bien bajar un poco, sí.

La mayoría estamos en el mundo más bien real... creo yo, no sé tampoco.

Bueno, es un poco un término ambiguo eso de qué es la realidad y qué no es real.

Sí, porque todo es depende, seguramente, con los ojos que lo quieras ver.

Sí.

Con el estado de ánimo que lo veas también...

Cómo lo construimos.

...con el interés que lo mires. Puede haber una misma cosa que se... tantos puntos de vista, ¿no?

Bueno...

(Risas)

Sí, yo a veces creo que... quizás es un poco duro y no todos tenemos la capacidad de hacerlo, ¿no? Pero por ejemplo, algo muy positivo... sería dar clases. Que los artistas tuvieran que dar clase,

primero crearía un diàlego mucho más directo con el sistema pedagógico, que creo que hay una carencia de educación artística, y luego nos haría estar un poco más con los pies en la tierra, ¿no? De alguna forma. Vaya, se me ocurre una manera de...

¡Hombre! no creo que no estéis con los pies en la tierra. Lo que pasa que, que tal vez sí que veis las cosas desde otro ángulo o queréis ver más allá de lo que realmente aparece ahí, no sé. Es una cosa que... pero no quiere decir que estéis por ahí, por... estáis aquí igual.

Estamos aquí igual.

Estáis aquí igual.

Sí, es cierto. Pero, bueno, no sé, supongo que ahora me llevaba a mencionar esta idea que tengo en la cabeza, ¿no? Esta preocupación que tengo en mi cabeza. Lo que sí que creo es que somos necesarios, quizá no de una forma útil directa, pero somos necesarios. La gente necesita, por ejemplo... quizá es mucho más accesible y el idioma o el lenguaje es muy diferente, ¿no? Pero la gente necesita música, la gente necesita novelas, la gente necesita, no todos, ¿no? pero...

No estar viviendo continuamente la realidad tal, tal como es.

Sí.

Evadirse un poquitín y salirse del mundo este tan real que, a veces, es tan ingrato.

Sí.

Y comportarse un poco como si estuvieses viendo una película. Te metes dentro de la película y el rato que estás viendo la película parece que la estás viviendo, ¿no?

No sé. Se me ocurre así ahora, ¿eh? No lo había pensado, pero sí que creo que, a veces, es

alimento para el espíritu, ¿no? De alguna forma.
Sí.

O para la mente, sencillamente. Es como la necesidad del sol, ¿no? Y del aire libre, quizás. Una necesidad más, vaya.

Sí, tiene dos efectos, uno orgánico y físico, que es necesario para metabolizar una serie de...

Vitaminas...

De vitaminas y todo. Que como consecuencia te hace sentir mejor o peor.

Exacto.

Y después pues no sé, eh... la sensación que te da tomar el aire y el sol de libertad, de haberte liberao de estar en sitios con ambientes cargados, con estrés, con la faena esa cotidiana de estar en el mundo de cada día. Parece que sale uno y parece que se pone uno en contacto con la madre naturaleza, donde se libera uno un poco de la cadena esa que está uno metido durante toda la vida, iba a decir, durante un rato que está uno metío ahí y durante un rato se desconecta uno, ¿no?

Mm sí. Bueno, Joaquín... a ver, vamos a poner la letra allí... nos vamos para allá.

¿Te has podido leer un poco la hoja de sala?

Sí, sí.

¿Quieres que te explique un poco de qué va con más calma?

Sí, sí.

Ehh, bueno... quizás hoy en día en el contexto artístico se están llevando a cabo proyectos que más que... los artistas... más que pintar o esculpir sobre su entorno, el paisaje, la ciudad o sus preocupaciones personales, lo que están haciendo muchas veces es hacer proyectos donde están implicando a gente. Gente de su ciudad, o de cualquier otra ciudad, de un barrio... de una comunidad.

Entonces, eh... yo, por ejemplo, he estado haciendo proyectos en la calle. Pero siempre me quedaba la duda de hasta qué punto la gente se implica en un proyecto, o le gustaría implicarse y qué... por ejemplo qué respuesta se puede obtener de... pues de una gente muy diversa, que no sabes si tienen contacto con el arte o les interesa o no han tenido oportunidad nunca porque nunca lo han estudiado...

Yo nunca voy, estoy más trabajando y...

Claro.

Hoy mismo he plegao a las cuatro y pa acá. He comido corriendo y pa acá... A las cinco...

Sí.

...es que trabajo de pastelero...

¿Trabajas de pastelero?

(Risas)

Sí.

¿Y adónde estás?

En la Pastelería París.

Vale.

Y tengo poco tiempo para el arte.

Mi familia es pastelera.

¿También?

Sí.

¿De aquí de Terrassa también?

Sí, de la Pastisseria Marconi.

Marconi.

Sí. ¿Cuántos años tienes?

¿Yo?

Si no te molesta...

45.

45. ¿Tú eres de aquí de Terrassa?

Sí. Yo empecé con 15 años de pastelero, eh?

...Ya llevas tiempo.

Llevo 30 años ya... manejando masas y bizcochos y todo eso.

Ya, eres del oficio.

O sea que, poco para estudiar y para...

¿Pues debes de ser oficial, no?

Sí, de primera.

Claro, claro.

Estuve un tiempo de aprendiz y fui pasándome... hasta ésta de aquí y ya está.

Claro. Y allí estás bien, ¿no? ¿Supongo?

Sí.

Pues la idea era esta, enviar unas... en este caso son unas letras, porque es como el motivo para haceros venir. Y no se explicaba bien en la carta de qué trataba el proyecto...

Sí y me extrañó mucho porque me avisó mi mujer. Mi mujer me llamó al trabajo: que hay una carta certificada, que tienes que firmar... Y yo ¿y pues qué será?

Claro. Todo el mundo me dice lo mismo.

Y luego digo: claro, del Ayuntamiento. Y qué será... si yo estoy al corriente... de de de... Yo no sé... Y luego... esto está duro, ¿qué es esto ahí? Y lo abrí y luego ya lo vi.

Me sabe mal porque...

No.

...porque... claro, nosotros teníamos que asegurarnos de que llegaran las letras...

Sí.

...por eso tienen acuse de recibo, porque si no llegaba a la persona adecuada nos las devolvían. Por ejemplo, ha habido el caso de un señor que estaba fallecido.

¿Ah sí?

Claro... me sabe mal, pero claro, tenemos que asegurarnos que llegan, ¿no? Para saber, pues eso, si las personas vienen o no vienen y por qué pueden venir y bueno... un poco así.

Y bueno pues yo he estao porque... he salido de trabajar, he comido rápido y venido pa acá... y mi mujer, pues: ves mientras yo arreglo la cocina porque si no...

Claro.

Sí, sí.

Claro, corriendo, ¿no?

Es que si no, todo el día trabajo allí... trabajo... hago fiesta los lunes o los martes...

Claro, un día a la semana...

Según. Cuando se plega, si no... según, porque hay veces que no se plega. Cuando te metes en semanas así fuertes... estamos 15-20 días sin parar allí. O sea que...

Sí... lo conozco. Es un trabajo muy duro. Yo

siempre voy a casa de mis padres para Navidades a ayudarles y... en general nos vemos poco.

Sí. Nosotros el mes de diciembre... pues un día se paró... hasta pasao Reyes, ¿eh? He estao 40 días sin parar allí.

Es que es muy artesanal. Es lo que tiene...

Y ahora a lo mejor han pasado 15 días y ya ha venido la Cuaresma...

Sí, sí...

O sea que ahora ya...

Sí, sí... claro. No hay tiempo. Y entonces... ¿qué te ha parecido que fueran de pan las letras? ¿Te ha extrañado?

Sí... digo... ¿qué es lo que hay ahí?

(Risas)

Sí... digo... una frase...

Claro... eran de pan porque para mí me parece un material muy cotidiano.

Sí...

Sí, bueno, a mí me parece un material muy interesante...

...¿y se parten? ¿y se parten cuando las abres?

Pues a veces sí. Sobre todo porque las he pegado un poco con un adhesivo removible para que a la hora de envasarlas quedaran bien envasadas...

Claro porque... ¿cómo las sacas de la funda?

Con la paletina... y si están muy pegadas a veces sí, porque están muy secas.

Es que, claro, al estar al vacío, cuando las vayas a abrir... pum, pueden crujir ahí...

Sí, por eso las dejamos un rato abiertas antes de despegarlas... así se van reblandeciendo... y es más fácil...

Sí, sí... tienes un buen invento, ahí.

(Risas)

No, no sabía que era pan... pensaba... ¿qué será eso de ahí?

Es pan de molde.

(Risas)

¡Ostras!

Es del... bueno, ahora no recuerdo el nombre de la compañía, pero es para hacer panes de atún y así.

(Risas)

¡Ostras! Muy bien, muy buena idea, ¿eh?

(Risas)

¿Y tienes tiempo de leer o así? ¿Te gusta leer?

¿Tienes algún libro favorito?

Es que tengo una hija y... me quedo dormido ahí... cuando vengo de trabajar, pues me quedo dormido ahí...

Claro, no tienes tiempo...

Sí. Me pongo a trabajar por la mañana... tengo el tiempo justo al mediodía para ir a buscar a la niña al colegio porque mi mujer trabaja. Busco de comer... y luego, después de comer... desde las cuatro hasta las ocho, siete...

Claro, yo lo pregunto porque así más o menos puedo saber cuáles son los intereses de las personas que vais viniendo...

Mmm, mmm sí... depende del trabajo y los horarios que tengan... a lo mejor sí tienen tiempo de leer y así... y a veces a mi mujer... es que casi no la veo...

No, no... ya te entiendo por lo que me vas diciendo... porque... con mis padres es difícil de encontrar un momento de tranquilidad...

Sí porque...

Mmm, mmm.

Y luego a lo mejor, nosotros somos tres o cuatro y... si a lo mejor alguno está de baja, aún peor... tela...

Sí, sí... ya... ya...

Es que vamos de bólico...

Sí, sí... claro...

Y luego son tres sucursales... que son las que llevamos...

O sea que el tiempo... A lo mejor cojo el diario y al pasar la página ya...

...te quedas dormido...

Es que... Hay que trabajar.

Hay que trabajar. Esto es así.

Sí. Y tengo una hija de 8 años y otro de once años...

Bueno... es el ritmo que se lleva... a ver si en un futuro... ya con más calma...

Bueno, creo que más o menos ya... pues vamos a poner la C, ¿no?

[...]

Sí. Y digo: voy hoy porque si no mañana, aún peor. Mañana plego a las cuatro-cinco de la tarde. Y cuando llego... luego me tumbo al sofá ya... que llego...

¿Y te ha molestado que te mandara la letra?

No... al contrario. Siempre hay que ayudar...

¿Y ha sido este el motivo por el que venir?

¿Qué?

¿El hecho de contribuir en el proyecto?

Sí... si no hubiera sido por eso de ayudar... no hubiera venido...

O sea que, así en un principio, ¿si pudieras o tuvieras tiempo no descartarías el participar en un proyecto artístico?

¡No, qué va! El tema de ayudaros a que subáis así... pa arriba, que prosperéis... ¡eso se hace con el apoyo de todos!
(Risa)

(Silencio) Gracias, Filemón. Pues mira, yo te firmo este diploma para que tengas un pequeño recuerdo...

¡Muy bien!

[...]

¿Ponemos la letra en su sitio?

Sí.

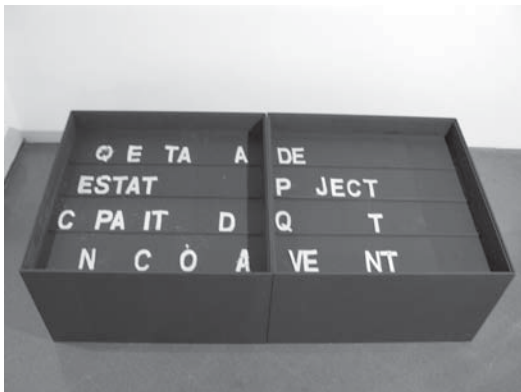
[...]

¿Y el día veintitrés haréis...?

Sí, el día veintitrés haremos una celebración, bueno, una cloenda... porque la idea es, si no te molesta, transcribir esta conversación en un librito y...

Pues vendré con la niña que lo vea...

Sí... y yo pondré este librito en esta vitrina de aquí...

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJE

Així la lletra et va arribar a tu?

La lletra va arribar al meu nom.

Al teu nom. Com et dius?

Anna [...]

Vale. És per buscar... és que donem un diploma, a la gent que veniu, és un petit agraïment. Quina edat tens Anna Maria?

51.

I com ocupes el teu temps lliure?... perquè tens algun vincle amb les arts plàstiques o les arts visuals...?

Sí, sí que m'agraden.

Acostumeu, aleshores, a vindre aquí a la Sala Muncunill o...?

Sí, sí que anem a veure galeries o exposicions d'aquestes. I ens agrada l'art a tots dos.

Quins tipus d'artistes us acostumen a agradar o quin tipus d'art us acostuma a agradar?

Penso que el ventall és bastant ampli: des de passant per Kandinsky o Gaudí o a... per mi no definiria només a un.

Sí, jo tampoc.

Amb un sol artista o una sola línia d'art.

És més el que et mogui, t'impacti, una mica més i la forma més...

Una mica lo que arribi, no?

Sí, sí.

Sí. Exactament, tot l'art que pugui expressar una miqueta el sentiment i l'emoció i el que hi ha darrere d'allò que... no simplement una imatge freda sense que darrere no expressi res, no. Una miqueta... que arribi. Que pugui dir alguna

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECT

cosa.

Clar. Que comuniqui, no? Que realment transmeti. Però, per exemple, sí que havies seguit Processos Oberts em deies abans?

Sí. Poquet, eh, per això... però sí que vam venir a veure'l, van estar allò... però...

Són projectes complicats, potser...

Sí.

No sé si et van arribar o...?

Bueno, déu n'hi do lo que hi havia aquí... vam estar mirant l'exposició que hi havia aquí dintre.

L'exposició vam veure alguna cosa.

Sí, sí, n'hi havia... però ben bé molt record d'exactament de tota l'exposició i el què i el com, no. Sé que hi havia no sé... que hi havia moltes coses... de molta gent, no? Si no vaig confosa.

Sí, perquè són varis artistes...

Exactament! Sí, el que penso que després no sé què se'n va fer... Era tot un... que no el vaig anar seguint...

Sí, és un treball de diversos mesos...

Vam veure'l però no van seguir tot el... procés.

El desenvolupament, no?

Sí, com a estructures i muntatges així... jo tampoc hi entro en aquestes dinàmiques... Quan era a l'Escola [es refereix a l'Escola d'Arts i Oficis] jo he participat en coses perquè es feien a l'Escola, una mica tota aquesta imatge de que... per anar a buscar-la no.

Bueno, és una qüestió de llenguatge, no?

Sí, sí.

De què a què estem més acostumats o què ens interessa més, no?

Mm sí. Una mica em passa que l'art actualment... a mi personalment em deixa bastant fred, no sé...

Mm sí.

És com distant, és una sensació de distància. Que no saps arribar a aquest mitjà. No sé.

Ja. Bueno, jo crec que, potser són altres formes de treballar, no? Les coses van canviant i... potser...

Sí, sí. I tu ja tens un estereotip també d'una manera d'expressar i una feina. I estàs en una època tu personalment i conforme avança el món, d'alguna forma tu vius un procés, no? I les maneres, no sé, totes les tenim una mica al cap... i tampoc te toca. A mi... jo em sento lluny de l'art.

Mmm... bueno, no sé si ben bé...

Bueno és personal ehh, no és una cosa que sigui la realitat social sinó que és una percepció...

És una sensació també.

Sí.

Acostumeu a llegir? Teniu algun llibre així que digueu...? Acostumeu a llegir o potser teniu algun llibre que diguis, mira: aquest llibre realment m'ha interessat o m'ha marcat una mica o potser no... o en teniu depenent de l'època vital, no?

Sí, tinc varios llibres (riu)... i molts lligats amb temes, com poden ser d'emocions com temes de dol, mmmm no, no...

Sí. Precisament de personal, molt.

Sí.

M'interessa molt l'aspecte personal intern, no?

Mmm sí.

I l'art també també com a procés... que dona creixement.

Creixement...

Com a procés. És molt clau.

Provoca...

Sí, no ens eduquen per créixer interiorment.

No.

I és un treball que l'hem de fer nosaltres.

I allavons l'art ajuda moltíssim amb això.

Amb això.

En tenim un exemple aquí al costat, no? [Es refereix a Joan Miró] (Riu)

Sí, sí, sí.

Tant en la pintura com en l'escultura, no? És igual, no? la vessant que...

És cultivar l'ànima a través... L'art cultiva l'ànima. En els nens i en... en tothom...

I sensibilitza cap a altres temes...

I tant, i tant. És una bona eina per afinar l'instrument de dintre.

Home jo... Sí, jo considero que és una eina necessària.

Mmm sí.

Em costa, personalment. Em costa més d'entrar en un art més provocador, per, per provocar, no? Per veure que... aquest provocador tirant a agressiu, no? Aquest art sovint... no acabo de veure ben bé el per què, no? Tot i que l'art en si desvetlla, provoca i mou moltes coses... aquest que esdevé tant així a mi...

(Silenci)

Clar, sembla més una cosa reaccionària, que reacciona, no?

Sí, és com una cosa més... tant, tant, tant de qui ho està fent, tot i que ho faci per provocar a la gent i per despertar... o sigui, ho veig més com un procés molt com de qui ho està fent.

Ja.

I en canvi, hi ha altres tipus d'art que, que... serveix a qui ho està fent i a l'altre jo penso que també, no? I aquest altre, ostres, casi que dius: em sento agredida, no?... no sé, pues que cadascú... està bé que poder tingui el seu... el seu moment o el seu...

També és lo bonic de l'art, no? Que hi ha moltes

veus paral·leles i que un també s'até al que li interessa. No hi ha una uniformitat, no?

Home. És un espai de llibertat personal.

Sí.

I és important que la gent que tingui aquesta oportunitat de poder accedir a aquest espai, que és socialment difícil d'accedir... i en canvi, davant d'un paper, davant d'una pedra o... (silenci) és la llibertat absoluta, eh? Si t'ho mires bé... igual és una experiència que no es pot traslladar a un altre àmbit. No sé, és molt important en que socialment no es consideri una cosa... que és com algo secundari a nivell social. Està bé tenir unes institucions polítiques... és un instrument, no es un mitjà tan important... com és lo que és, no?

Mmm, mmm. Sí, és cert. Bueno, no sé si us ha molestat rebre aquesta lletra o no?

No, dic bueno: per què no participar? Està bé... (Riu).

I... vosaltres, que sí que teniu una vinculació amb l'art, creieu que hauria de fer algun tipus d'esforç per acostar-se a la gent, per comunicar molt millor, per arribar...?

L'art, les sales o a què et refereixes?

En general, a l'art, sales, difusió, artistes... en general, eh?

No, jo no crec que el tema sigui aquí. El tema està en el nen.

En l'educació del nen o...?

Sí, ahí està. L'altre és un condicionament. I no estàs creant allò... i després posar una cosa a sobre és un esquema mental. No té res a veure amb aquella persona. I lo altre és, bueno, és molt comerç i molta història.

A mi, per exemple, em va agradar l'art i em va agradar l'art de petita. Una mestra de quan jo estava a primària i, doncs, ostres! vivia tant l'art!... Me'l va fer transmetre de tal manera i vaig disfrutar tant amb el que fèiem que, que...

bueno, a partir d'aquí, ja estava, no? Ja està. Ja tens l'inter-ruptor a tot aquest món. Si això no succeeix, doncs... per més difusió que es faci... per més, doncs bueno, sí... però... no? Falta aquella xispa que s'encén quan algú, ostres!... et transmet això, no? Aquella vivència que té del que està visquent de l'art i, per tant, ja està i a partir d'aquí... I per tant, jo, per exemple, en la meva feina intento... intento això, no? Uns nens que tinc per allà, intento doncs realment, que puguin disfrutar amb les coses que feien i les coses que...

Puc saber quina és la teva feina?

Estic de mestra.

De primària? De secundària?

Bueno. En aquest moment no. Estic a l'hospitalària. Estic a hospitals amb nens que estan ingressats. Bueno, això és d'ara, no? Des fa x anys, però anteriorment també. És a dir, he intentat que els nens disfrutessin de la plàstica, de l'art, de... de tant, tant... amb totes les vessants que pugui tocar més directament jo, no?... que seria la part més de plàstica o pintura o fangs o com la part música, no? Sobre aquesta part que pots treballar concentrat. I ara d'una altra manera, on estic, també, també representa que intento que... que descobreixin noves maneres d'art i que realment poden disfrutar amb allò que estan fent i poden veure el món des d'un altre... amb uns altres colors, no? Doncs a partir d'aquí, ja... ostres! No? A la que hi ha cartells o hi ha... o se'n parla a la tele o... qui ha tingut el mínim de contacte, ostres! A veure si m'enganxa, no?

Clar, té un interès...

Penso que és per aquí.

A mi m'havia passat. Per exemple, m'ho vaig passar molt bé, donant unes classes a nanos, d'art contemporani, que mai a la ESO, mai havien fet res. I, bueno, els hi transmetes, els hi busques artistes que realment utilitzen un llenguatge

molt semblant al seu. I tenia nanos molt rebels perquè eren crèdits variables... la primera vegada... les professores aprofiten o els professors... per... clar, a vegades també portes bastants anys, estàs cansat i, bueno, i si pots, doncs, te'n treus alguna. I em vaig trobar amb una classe molt conflictiva i justament els més conflictius, que vull pensar que són els més inquietos també o en aquest cas coincidia, que... se'n van anar a un centre d'art. Estaven a Barcelona... ells són de Pallegà i em van tornar després del cap de setmana, al cap d'uns dies, em van dir: mira, vam anar al centre d'art Santa Mònica i vam veure això, això i això... i va ser molt gratificant. Clar, és un esforç molt gran, no? Però va ser molt gratificant. Per això que quan m'explicaves això... ho sentia, no? M'ho transmeties.

Aquestes experiències són...

Són molt maques...

Queden gravades... Està clar. I gravades per tothom, no? Per tu com a experiència súper gratificant i pels... alumnes, siguin de l'edat que siguin, perquè doncs és igual l'edat que tinguis. És igual que tinguis nens de tres anys o fins a la ESO, no? I per ells també, no?

I a més, parlaves que potser et trobes que estan hospitalitzats durant una temporada bastant llarga.

N'hi ha de temporada llarga, n'hi ha que no... A veure... Poder amb aquests nanos de vegades no pots fer un... un... tantes coses com podries fer amb una tutoria, per exemple o en un aula... vull dir, bueno... hi ha una miqueta de tot... Home, t'has de saber adaptar molt bé, no? Has de tenir una capacitat molt gran d'adaptació, no? Sí. Déu n'hi do... Vull dir, hi ha molta varietat de nens, molta

varietat d'edats, molta varietat de situacions... és anar buscant allà una mica per on pots... per on pots entrar...

I puc saber quina és la teva professió?

No té res a veure amb tot això!

(Riures)

Doncs jo estic a la universitat de manteniment d'instal·lacions. El que passa que porto anys estudiant i em van vindre ganes... teràpies a nivell de discapacitat. Teràpies... jo no sóc un artista en el sentit de... jo he fet escola d'art, però per trobar... eines, no perquè vulgui crear grans històries... i una mica és... et dona un bagatge personal, tot això... per poder treballar... fer coses amb persones discapacitades i per acumular algo que... amb preparació.

Fas una tasca molt important...

Pues sí. Sí que ho és... i més que l'aliat que tens sempre és l'art. El principal es l'art. És... impressionant.

Mm sí. Mm sí. Bueno, no sé... Jo crec que ja està...

Bueno. Doncs molt bé.

M'ha agradat molt parlar amb vosaltres (riu).

Molt bé, molt bé... també a nosaltres.

Sí. És veritat.

Ah... això?...

Sí. Col·locarem...

La frase la podem saber en algun moment?

Ara te l'anava a explicar... Us dono aquest full que és una mica el projecte. La idea és que... ensenyar una mica també com es va construint el projecte... Avui fèiem la recepció de la gent, la que volia venir a portar la lletra... i després... anem transcrivint les converses... les anirem posant aquí conforme vagin passant els dies... i també anem contactant amb les altres persones que no han vingut i... la idea és que el 23 de febrer ho tinguem tot llest i farem una clausura. Es

tanca el 24 però el dia 23 farem una petita festa amb una petita... copa de cava o així. I esteu tots convidats a vindre. També lo que... m'he compromès a... bueno a escriure un blog on escriure una mica doncs... les sensacions que vaig tenint o com es va portant a terme el projecte... en aquesta pàgina web, per si voleu anar seguint. Per mi era molt significatiu doncs... descriure quina seria la resposta de la gent... si hi havia persones que ja de per sí descartaven participar en un projecte artístic o no... i bueno... quins eren... les vostres inquietuds, els vostres motius per vindre... No sé si en aquest cas era perquè esteu vinculats a l'art d'una manera o una altra, és igual... o per curiositat, o per compromís de portar la lletra...

Home... Jo no sé... A veure... Pel fet de l'art no ha pogut tibar més, però no és la clau, eh? penso, en aquest cas... Sinó perquè, doncs, bueno... es fa una cosa, un acte... i et demanen poder participar... i dius, doncs per què no? Jo penso que com a ciutadans que estem en una ciutat doncs, bueno... jo penso que és important. Si et demanen per poder participar i pots... i pots... que en aquest el cas, doncs, la demanda tampoc no era tant...

Bueno doncs gràcies... Vale...

I ara la pregunta que... que... És un projecte d'investigació que està lligat a què? A una, jo què sé, estàs fent...

Personalment sorgeix de la inquietud de que, per exemple, he fet projectes al carrer, intentant fer viure un moment especial a la gent o intentant qüestionar però no és algo... més... ehh... no sé com dir-ho... estàvem parlant d'aquest art provocador... la idea potser no era tant provocar, però sí despertar preguntes o fer viure a la gent un moment especial. I em despertava... em despertava

aquesta inquietud, no? De saber fins a quin punt es pot implicar la gent en un projecte artístic i com et respon. No només pels meus projectes sinó perquè també se n'estan fent, se n'estan portant a terme des de fa anys, projectes en el què, amb aquest intent d'acostar-te a la gent o fer participar a la gent... de que... que no sigui tan llunyà... l'art doncs, també ha fet participar a les persones, no? I suposo que em sento bastant vinculada a aquesta manera de treballar i per mi era important fer això... El que sí ha passat, ja que coneixes una mica la situació, és que s'ha cancel·lat "Processos Oberts" i s'ha cancel·lat "Interferències" què eren com les dues apostes d'art contemporani de Terrassa... Hi ha hagut un canvi de regidor i bueno... hi han hagut canvis. Aleshores el que s'està fent és una proposta que es diu "Punt de Partida" que és com una taula de treball on s'està convidant a artistes que havien participat en les mostres i en els projectes d'art contemporani fins ara, a artistes que són de Terrassa... o gent d'Amics de les Arts o gent de l'Ajuntament... gent bastant diversa a treballar conjuntament... gent de l'Escola d'Arts i Oficis també... A treballar conjuntament i pensar com s'ha de dirigir a partir d'ara el suport a la creació... I mentre s'està fent aquesta taula de treball que l'estan portant dos nois que tenen molta pràctica en tot això de les converses, de... bueno... el treball participatiu... s'estan fent aquestes mostres d'art contemporani... bueno... aquí en aquest espai. Jo començo amb aquest projecte i després hi ha dos altres nois. Potser som els artistes amb vint-i-pico d'anys que en aquests moments estem intentant

treballar... tenim la sort també de treballar fent això... lluitant força, però fent això... Mmmm.

[...]

Col·loquem la T al seu lloc...

¿Sí?

¿Hola?

Dígame

¿Hablo con [...]?

[...] yo soy.

¿Es usted? ¿Puede hablar en este momento?

Sí, sí.

De acuerdo, es que oía mucho ruido de fondo y no sabía si estaba ocupado.

¿Cómo?

Mire, llamo de un proyecto, le mandamos una carta a usted, hace un mes.

No le entiendo nada.

¿No me oye?

No le entiendo nada ¿de dónde llama?

¿Me oye bien ahora?

Sí, sí.

A ver, llamo porque le mandamos a usted una carta certificada hace como un mes, le invitábamos a usted a participar en un proyecto artístico que se llama EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA ¿recibió usted el paquete?

Pero es que no sé de qué se trata.

¿Pero recibió usted el paquete?

Sí, sí. ¿De una carta donde venía una L o una E?

Exacto, venía una letra.

Sí ¿Y qué?

Y le invitábamos a usted a traer la letra a la Sala Muncunill para formar una frase.

Sí, pero que no me interesó ir o no pude ir.

Sí, le llamábamos para saber si no pudo ir o no le interesó o no quería participar.

No, no, que no me interesó.

De acuerdo, solamente era eso, muy bien, gracias.

Vale, venga.

Adiós.

Bueno, Tomás, os explico un poco de qué va el proyecto antes que nada, porque... bueno, hoy en día muchos proyectos de arte, muchos proyectos artísticos lo que hacen es intentar hacer participar a la gente, ya sea de un barrio o de una ciudad, de una comunidad en concreto... y no tiene que ser gente que tenga un vínculo con el arte, sino que, a veces, son escogidos al azar o se intenta que expliquen algo importante de su vida o... no sé, les voy a ir explicando así algo muy general, ¿ehh?

Sí.

Pero es más un intento de acercarse a la gente, de acercar el arte al día a día de las personas, y siempre lo que se intenta es hacer participar a esas personas. Entonces, a mí me quedaba esta cosa de pensar hasta qué punto o de saber hasta qué punto la gente le interesa participar o le molesta o reacciona de forma positiva, porque yo misma también había hecho proyectos intentando trabajar con la gente, a veces, en la calle...

Mmm sí.

...intentando, a veces, hacer un momento especial y... bueno, pues, un poco este proyecto es así de esta forma que es estas letras, que las he mandado con la carta, pero en la carta no explicaba bien bien de qué se trataba el proyecto. Sino que os comentaba que formaba parte de un proyecto artístico para saber si vendríaís o no vendríaís. Pues un poco me gustaría saber cuáles han sido

tus motivos para venir, no sé si ha sido un poco también toda la familia que ha decidido...

No, como hoy es fiesta pensé: ya que se han molestao...

Sí.

...en mandarme la carta, pues, lo menos que puedo hacer es devolverla, o sea, traer la letra.

¿No le molestó que le mandáramos la carta?

No, no, no...

¿Con acuse de recibo?

No, no, no, no me molestó nada.

Vale.

Lo que pasa que nosotros no sabíamos...

Como ellos hace cuatro años que viven aquí, antes vivían en Barcelona, ellos no conocen mucho Terrassa. Pero yo digo: bueno, pues ya os llevo yo...

¿Tú eres de Terrassa?

Sí, yo soy de Terrassa.

Sí, ella sí.

Yo les comentaba que justamente yo soy de aquí, de Terrassa, pero ahora vivo en Barcelona.

¡Ahhh!

(Risas)

Nos intercambiamos los papeles...

También va bien, ¿no?

Sí, va bien, a veces... temporadas... conviene más una cosa u otra y se hace.

Sí, sí, sí.

Me imagino Tomás que usted está jubilado ya.

Sí.

¿Y a qué se dedicaba?

Pues yo estaba de conserje en un bloque de oficinas.

Bien. Os pregunto esto para saber, un poco, el perfil de cada persona que viene y por ejemplo, también me gusta, os pregunto si leéis... tenéis

alguna novela favorita o...

No... no, porque ¡esto ya falla!

Ya falla la vista. Claro.

Tenemos que ir a poner gafas.

Tenéis que ir a poner gafas. Es la edad. Es la experiencia.

Sí, sí, sí.

¡Ya falla todo! El oído, la vista, la ligereza... todo.

Lo principal es la vista y el oído.

Sí, claro, porque si tienes que ir a un sitio y no vas en media hora, vas en una hora, vamos a suponer. Pero que la vista y el oído son más fundamentales.

Bueno, hay que cuidarse. Ahora hay que cuidarse, mirarse un poco... Tomárselo todo con calma... y ya está.

El día 4 tengo que ir a que me vean la vista.

Mmm. Mmm. A ver qué dicen.

Sí, el oído ya fui esos días atrás.

Sí, porque le tienen que poner un aparatito.

Bueno...

¡Es que ya son muchos años!

Bueno, pero tiene unos nietos preciosos.

Vale, vale, pero es que los años no pasan en balde.

Tengo un nieto mayor que es de aquí, ya está casado, después tengo una de 14 años y luego ésta de 3.

Y tengo dos más, en Barcelona, de mi hijo el mayor.

Mmm sí.

Son mayores ya, trabajan, son mayores ya.

Por eso. Por lo menos por nietos, por las nueras, por los... todos, por los hijos.

Y ésta es un tesoro, es un tesoro.

La quiere mucho a su yaya.

Ayer se enfada conmigo porque no iba a verla...

(Risas)

...no se quería poner... y por teléfono me dice que estaba enfadada conmigo, dice: ¡que no has venido a casa!

A verle.

Estamos cerca, por eso, pero a veces...

¿La quieres mucho a la yaya?

¿La quieres mucho verdad?

Sí.

(Risas)

Sí, y yo también la quiero mucho. Para mí es una cosa... me gustan los niños, veo a los niños...

(La nieta ríe)

Los niños y todo, ¿no? Pero que... lo que dan mucha alegría los niños...

¡Ay sí!

...a los abuelos...

Son unos diamantes...

Sí, es verdad ehh...

(Risas)

Hay niños que son...

Más cariñosos, ésta es muy cariñosa.

Y al teléfono me dice que estaba enfadada: ¡es que no has venido a verme! Y digo: ¡es que no podía ir a verte! ¿Quieres que venga cada día, verdad?

¿Quieres que venga cada día la yaya a verte?

Sí, sí, sí.

A lo mejor no puede cada día, a veces. ¿Te enfadas si no puede?

No, si yo estoy bien...

(Risas)

Bueno, ¿y acostumbran a ir a museos o a galerías?

¿Acostumbran a visitar...?

No. No, porque pasa una cosa: yo tengo una jubilación muy pequeña y no puedo, dijéramos, gastar ni en desplazamientos siquiera. Tengo una jubilación muy pequeña y no, hay

que...

Pues es una lástima.

En principio debería ser gratuito porque tener que pagar en un museo...

Esta sala es gratuita, por ejemplo.

Sí, pero vas a... algunos sitios no.

Aunque hay precios reducidos para jubilados pero, claro, hay que pagar entrada.

Sí, no, no. Y aunque sea poco el pago, ya el transporte y unas cosas y otras, es imposible.

No llegaría a final de mes ninguno.

¡Bueno, pues gracias por venir, ehh! Tengo que daros las gracias por venir.

(Risas)

Sí... porque ya me dijo...

Pero yo me veía en la obligación de traerla, porque ya que se han molestao en mandártela, lo menos que puedes hacer es corresponder a llevársela.

Pero claro, hay que reconocer que tampoco sabíamos dónde teníamos que venir.

Es que ella no sabe venir a la Sala Muncunill. Si tuviera que venir sola no sabría venir.

Claro, es que a mí se me olvidó poner la dirección en la carta.

No, no, no... hace muy poco que estamos aquí... hace poco tiempo... luego al verano, dijéramos el año pasao, nos fuimos el día 2 de abril y hemos vuelto el día 22 de octubre. Hemos estao en un pueblo, en Cuenca.

¿Son de allí?

Sí, y claro, pues. Poco tiempo que hace que estamos y poco tiempo que estamos... yo Terrassa no lo conozco. Por el barrio sí. Por donde yo vivo, yo por allí ya me definiendo...

Hay un pinar muy grande, vamos por allí.

Pero desplazarte para... para... si no es con ellos, no.

Bueno, ¿y entonces usted cree que las salas de los museos deberían de ser todos gratuitos?

¡Hombre!

¿Para que la gente pudiera tener acceso al arte, por ejemplo? ¿Qué cree que tendría que hacerse para que, de alguna forma, el arte le llegara más a la gente?

En el caso mío, sí. Pero claro, reconozco que esto es un gasto que de algún sitio tiene que salir, o sea que, aunque la entrada sea pequeña, pues ya por lo menos cubren gastos. Pero si es gratuito todo, si no es porque lo subvencione una persona u otra, es imposible.

Es difícil de gestionar, sí.

Y las subvenciones, también... no es tan fácil.

Y sale de los contribuyentes o de fundaciones, es complicado.

Sí que es verdad.

Bueno, pues Tomás, yo lo que sí que voy a hacer es que le voy a dar un diploma, es un pequeño símbolo para agradecer que hayas venido.

Vale, gracias.

[...]

Y vamos a poner la letra.

El telèfon correspon a un fax

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QU

Sí?

Hola, bona nit.

Perdoni?

Hola, em sent? Hola?

Hola.

Hola, parlo amb [...], amb la senyora o el senyor [...]?

Amb el senyor Enrich Pons?

Sí, o la senyora.

Què volia?

Em sent bé?

Digui.

Em sent bé?

Digui.

Val, aviam, li truco perquè li van enviar una carta certificada fa quatre setmanes aproximadament a convidar-los a participar en un projecte que es diu EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, els enviàvem una lletra E, no sé si la van rebre...

No ho sé. A nom de qui anava?

[...]

És el meu sogre, fa molt temps que, fa nou anys que es va morir, eh?

Ai, perdoni és que, doncs, nosaltres hem tret les seves dades del llistí de telèfons...

Doncs no eh, doncs en principi el senyor és mort.

Doncs hauria de modificar les dades del llistí de telèfons perquè nosaltres hem tret, ja li dic, les dades...

Bueno...

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE

Bueno, em sap greu que l'hagi molestada, no era la intenció... perdoni eh... Bona nit, Déu-siau.
Déu.

¿Sí?

Hola.

Hola.

¿Es usted el señor [...]

Sí.

Es que antes se ha puesto su mujer y no...

Sí, sí, és que m'ha dit que des l'altre telèfon no la sentia bé.

Ja. Aviam li explico, li hem enviat una carta fa quatre setmanes, una carta certificada.

Sí, de què?

De l'Ajuntament, invitant-lo a participar en un projecte que es diu EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA... bueno, no sé si li va arribar la carta.

Ah! Pues no sé.

Era...

No me'n recordo, no, eh.

Perquè en principi l'objectiu del projecte era convidar a diferent gent de Terrassa a participar en el projecte. No necessàriament les persones convidades haurien de tenir un vincle amb el context artístic, i la intenció també era saber quins havien sigut els motius de les persones per assistir a la convocatòria o per no assistir. I una mica li trucàvem per això, per saber perquè no havia vingut a la Sala Muncunill a dipositar la seva lletra.

No estic enterat i tampoc m'interessa molt les convocatòries aquestes.

Ja, bueno, jo m'imagino que no li pugui interessar, una mica per això també trucàvem.

Doncs imagines bé, eh.

Doncs sí que va rebre la carta?

Doncs gràcies per trucar, doncs no ho recordo eh, ara fa quatre setmanes.

D'acord. Bueno, gràcies pel seu temps eh.

De res. Adió.

Adéu-siau, bona tarda, déu.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE E

Sí?

Hola, bona tarda!

Hola.

Parlo amb la senyora o senyor [...] ? És aquí?

Tu busques al meu avi, el [...].

Jo busco al propietari de la línia de telèfon.

Llavors sóc jo, Anna Maria.

Aleshores és vostè?

Mm sí.

D'acord. Li vam enviar un sobre certificat fa cosa d'un mes amb una lletra dintre, li va arribar? És del projecte EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA.

Em sembla que no, certificat no m'ha arribat res.

Una carta certificada amb acús de rebut, de l'IM-CET, de l'Ajuntament de Terrassa on la convidàvem a vostè a participar en un projecte artístic.

No.

No?

No, no he rebut res.

I això és el passeig Vint-i-dos de Juliol on viu vostè?

Sí, sí.

I no li ha arribat cap carta no?

No, no m'ha arribat res.

És que, aviam, li explico una mica en què consistia la proposta, convidàvem a diferents ciutadans de Terrassa a participar en un projecte artístic i els havíem triat a tots del llistí de telèfons, a l'atzar, i la idea era saber quanta gent s'acabaria implicant en la proposta i quanta gent no

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE ES

i quins eren els motius tant per implicar-se com per no implicar-se.

Jo és que no tinc temps de res. Tinc feina, tinc la mare que ha tingut un infart cerebral.

Em sap greu.

Estic molt ocupada ara.

Ja.

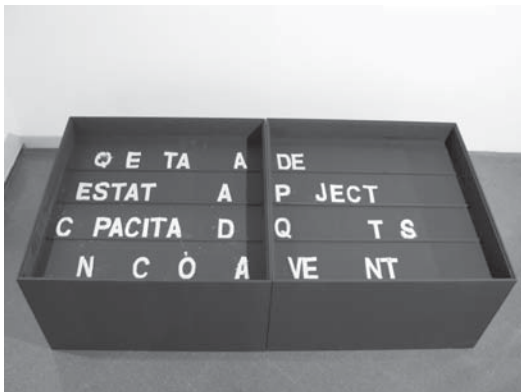
Ho sento.

Ho sento. Perdona si t'he molestat, eh?

No, no, tranquil·la.

D'acord. Vinga, bona tarda. Adéu.

Adéu, gràcies.

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE ES

¿Qué tal? Yo soy Mireia.

Y yo Mireia.

¿También?

También.

(Risas)

¿De qué año eres? Porque hubo una época en que empezaron...

Del 78.

¡Yo también!

¿También? Pues mira...

¡Ves! Es que hubo un año en que empezaron a haber muchas Mireias.

Sí.. Yo me acuerdo que en mi clase había 3, conmigo 3.

¡Uau! Nosotras éramos 2, sí también... pero en años anteriores no habían tantas. Es curioso... Bueno, son cosas que pasan con los nombres... ¿Y tú eres su novio, no, supongo?

Mi marido.

¿Estáis casados?

Hace 4 años... 4 años y medio... (Ríe)

Qué pasada... bueno. La carta entonces le llegó a...

A mi yayo... Tiene 82... 83... años. Está muy mayor y no puede ni andar. Lleva casi 2 años sin salir de casa.

Claro.

Entonces... pues mi yaya, claro, tampoco puede venir porque no puede dejarlo sólo.

Claro, es normal.

Y me dio la carta...

Ah, pues gracias por venir, ¿eh? La verdad es que ya me imaginaba que podía pasar que hubiera gente

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE EST

que no pudiera venir... claro, la idea del proyecto era un poco convocar a personas que... que no conociera... que no sabía si estaban vinculadas al arte o no y... si acostumbran a ir a museos o no... pero... para saber más o menos si la gente estaría interesada en participar en un proyecto o... o lo descartaría. Un poco la idea de hacer esto viene porque... yo misma he hecho proyectos en la calle a veces intentando... eh, hacer vivir un momento especial a la gente que pasa por la calle y porque... en el arte, en general, hoy en día ya no se pinta tanto o se hace escultura o así, no se habla tanto de sentimientos del artista mismo o... se pintan retratos o paisajes; sino que lo que se hace más es, por ejemplo, intentar hacer participar a la gente, intentar acercarse al día a día de las personas, las preocupaciones de esas personas y, claro, la forma de hacerlo es involucrarlos en el proyecto, hacerlos participar y hacer como un proyecto colectivo, de alguna manera... Entonces a mí siempre... bueno... no sé, me rondaba esta duda de hasta qué punto molestaba a la gente o la gente se interesaba por un proyecto artístico o no y... se me ocurrió hacer esta propuesta. Por eso en la carta no explico tampoco de qué se trata sino que alguna forma lo dejo en incógnita.

Ya. A mí me llamó mi yaya. Me leyó la carta por teléfono y decía: ¿y esto qué es?

Claro... ¿Se quedó muy extrañada?

Sí.

¿Estaba preocupada?

No, no. Le parecía raro...

Si, es un poco...

Y más una persona mayor.

Sí, claro. Entonces la idea era, de las personas que veníais, que un poco ya no descartaban así de primeras no participar, hacer una pequeña entrevista y saber a qué os dedicabais, cuáles son vuestras inquietudes culturales, si tenéis alguna, y... y bueno, describir un poco vuestro perfil para poder publicar o bueno, transcribir la conversación que tengamos. En esta parte de aquí, tendremos los libritos, con estas transcripciones. Y la idea es que cada persona que venga aquí a la sala pueda leer pues... por qué habéis venido vosotros... y a los que no han venido, también, por qué no han venido, porque también los llamaré... e intentaré ponerme en contacto con ellos y hablar con ellos... y bueno un poco el proyecto es éste... es como una especie de investigación, ¿no?

Está bien, sí... Está muy bien.

Gracias.

(Risas)

Si es verdad.

Bueno. No sé hasta qué punto hay personas que realmente les parece bien pero para mí es muy significativo hacer este proyecto, ¿no? Y bueno... no sé... os voy a preguntar a qué os dedicáis un poco... y esas cosas...

Vale.

Yo trabajo en... de fontanería.

De fontanería... ¿Y tú?

Yo haciendo pedidos...

¿En qué sector?

De menaje. En menaje del hogar.

¡Ah! De menaje del hogar... Vale...

Soy auxiliar administrativa pero estar siempre ahí sentada

delante de un ordenador sola en una oficina y...

No apetece...

Prefiero estar con más gente.

Sí, yo creo que también me aburriría... o se me haría muy pesado.

Tantas horas de... Mira.

¿Y acostumbráis a ir a galerías o a museos o...?

Cuando vamos de viaje, ¿no? En vacaciones...

Cuando salimos a algún viaje, en vacaciones, pues intentamos ver lo que podemos. Cosas significativas que nos gusten pero... normalmente en día a día no... aquí en Terrassa, no. Entre el poco tiempo que tenemos y yo dedico el tiempo libre que tengo a entrenar un equipo de niños de fútbol...

¿Sí? Uau...

Y ella el poco tiempo libre que tiene...

Yo a hacer la comida.

(Risas)

¿La ayudas mucho en la casa?

Pues la verdad es que no mucho, para qué nos vamos a engañar.

(Risas)

Bueno, yo no digo nada, ¿eh?

No soy machista, ¿eh? Ni nada de eso, ya lo sabe. Cuando puedo...

Cuando puede...

Bueno. Cada uno se organiza como... Cada uno sabe en su casa cómo lleva las cosas, ¿no? Y a veces a mí me toca también más hacer la comida, también porque me sale por iniciativa... eh... no sé... siempre estoy pensando en ello y me sale por iniciativa la verdad. También mi chico pues... quizás hace otras cosas de la casa en las que yo no pienso tanto, ¿no? Y nos organizamos así, también...

Claro hay que compartirlo, si no... se hace muy pesado.

Después de 8 horas trabajar vuelve a casa...

Sí es mucho trabajo el de ama de casa...

Mucho, ¿eh?... Y la comida, la cena, los bocadillos... todo.

Todo... todo... Es que es normal que quede poco tiempo libre.

Muy poco, ¿eh? Entre semana, es que... nada.

¿Y tenéis tiempo para leer o leéis algo?

A mí sí que me gusta leer.

Tú por las mañanas sobre todo antes de entrar a trabajar...

Sí, bueno. Hace poquito que me he sacado el carné de conducir y cuando él me dejaba en el trabajo estaba media hora en la calle y me llevaba un libro y leía.

Yo tengo que tener mucho interés en el libro para leérmelo.

Tiene que ser un tema que me guste mucho, mucho... o una persona que me guste mucho para leer, si no, no...

Y tenéis alguna... algún libro así que os haya marcado un poco, que digáis: mira, este realmente ha sido...

Uno, pero no me acuerdo cómo se llama... Tenía muchas ganas de leerlo y me lo regalaron mis padres.

¿Y de qué iba la historia? ¿Es una novela?

Sí. Fue en el colegio y no... en el colegio no lo terminamos de leer y me lo compraron mis padres... no, pero a mí sí que me gusta leer mucho.

¿Y tú tienes algún libro así que...?

Un libro así en especial no, pero...

Él es más así de deportes...

A lo mejor miras más los periódicos de deportes...

Sí bueno... siempre que puedo. Cuando no lo puedo leer pues me lo miro por la noche en Internet o...

Leo el Diari de Terrassa, eso sí...

(Risas)

Yo tampoco puedo vivir sin mirarme el diario,

¿eh? Bueno, pues... ¿Se os ocurre alguna cosa... más

que nada por lo que os explicaba que a veces... los artistas, el arte, intenta acercarse a la gente... se os ocurre alguna cosa para acercarse a la gente? De decir... bueno, pues tiene que haber más comunicación o tiene que haber más educación en las escuelas o tendría que haber, no sé... que el acceso fuera gratuito o... no sé...

¿A los museos?

El que hay al lao de la iglesia esta... como se llama...

¿El Santa Mónica?

No... Donde ponen la Fira de Santa Llúcia siempre...

La catedral.

La catedral...

Hay un museo muy bonito de Miró.

Sí.

Pero valía 16 euros.

No, no vale tanto.

Sí...

No. 7 o 8 euros... ¡Ah! Bueno los 2 claro...

Y la verdad... Si te apetece mucho y es una cosa que ya te digo, te interesa mucho pues sí, pagas para verlo.

No entramos.

Claro...

Que luego quizás te lo gastas igual en otra tontería que...

Pero bueno. A veces ya te tira para atrás ¿no?

Piensas tú: 16 euros...

Claro... a lo mejor me compensa más ir al cine, ¿no?

A él sí.

A mí sobre todo sí.

Le encanta el cine...

Es la cosa más sencilla que hay. Bueno, o sea, mucho más...

Ya, es un esfuerzo también ver una exposición...

Requiere cierto...

No. Ningún esfuerzo. Si pasamos por el lao y la vemos y nos gusta, pues nos gustaría verlo. Pero claro... No sé... Igual también es tontería porque pagar lo mismo por ver cine que por ver arte pero... A ciertas horas tú vas a una exposición y la ves en 5 minutos y lo otro... tienes 2 horas. Y... ¡que igual el arte te gusta más que la película, también, pero...!

Quizás... A lo mejor lo mismo... es un poco relativo... Pero quizás el llegar a... es más difícil, ¿no? que llegar como el cine...

Sí, que no es lo mismo un actor que...

Ya, ya te entiendo... Bueno pues os voy a dar un diploma por haber venido... No sé si ponerlo a vuestro nombre o a nombre de vuestro abuelo... ¿Cómo lo hacemos?

A nombre de tu abuelo.

A nombre de mi yayo, sí... Como vamos los domingos por la tarde a verlos...

Vale. Está bien escrito, ¿no?

Sí...

[...]

¿Sí?

Hola.

Hola.

¿Hablo con [...]?

Soy su señora, dígame.

Mire, llamo porque le mandamos a su marido una carta certificada, hace un mes aproximadamente, donde le invitábamos a participar en un proyecto artístico que se llama EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA. No sé si le suena a usted esta carta.

Pues yo no lo sé.

Lo digo porque invitábamos a diferentes personas de Terrassa a participar en este proyecto artístico y queríamos saber cuáles habían sido los motivos... ¿me oye? ¿Hola? ¿Me oye? ¿Hola? ¿Hola?

[Otra vez]

¿Sí?

Hola buenas noches, ¿es usted [...]?

Sí ¿quién llama?

A ver, llamo porque le mandamos una carta certificada hace cosa de cuatro semanas donde le invitábamos a usted a participar en un proyecto que se llama EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA.

¿De qué, de qué?

¿Le suena...? ¿Me oye bien?

No, le oigo fatal.

A ver, ¿me oye mejor ahora?

Igual de mal.

Igual de mal. Es que llamo desde un sistema informático, no llamo desde un teléfono.

Pero ¿qué es lo que quieren?

Nosotros le mandamos a usted una carta certificada hace cosa de cuatro semanas.

Aquí no ha mandao ninguna carta.

A nombre de [...].

No.

Le invitábamos a usted a participar en un proyecto.

¿Un proyecto de qué?

Un proyecto artístico organizado por el Ayuntamiento que se llama EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA

¿Y?

Y el proyecto en sí consistía en saber cuánta gente participaría y cuánta gente no participaría así como los motivos de ambos para participar o no participar... y por eso llamaba ahora.

Primero me tendrán que mandar una carta y decirme para qué es ¿no? porque no tengo ni idea.

En la carta se lo explicábamos para qué era.

Pero yo no recibí ninguna carta.

No ha recibido ninguna carta... es que aquí consta que sí porque tenía un acuse de recibo. Estas cartas son certificadas.

Pues yo que yo sepa, yo aquí no tengo ninguna carta.

Ya.

Bueno, lo siento eh, pero yo no he recibido nada, eh.

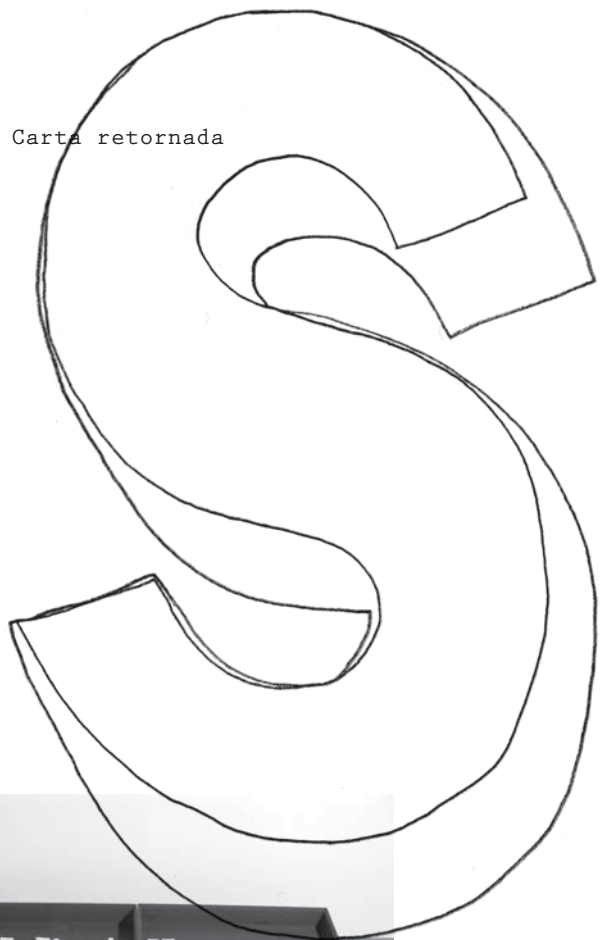
Bueno, perdone entonces, eh. Buenas noches.

Buenas noches.

Adiós.

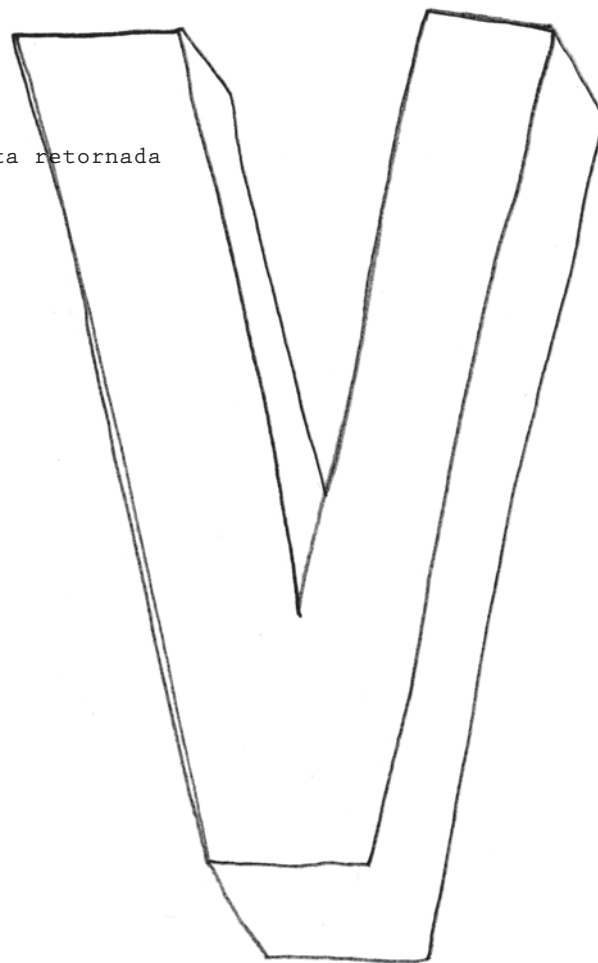
Adiós.

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE ESTÀS

Carta retornada

AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA
DEL PROJECTE QUE ESTÀS V

Coneixes una mica... Estàs una mica al tanto de propostes d'art contemporani o així...?

No. No massa, la veritat.

Vale. No, jo pregunto abans d'explicar de què va la cosa...

Vale.

Eh... És un projecte que... que surt... Estic ensenyant el procés, com va funcionant, com va creixent, perquè... és un projecte de recerca. És com una investigació, vale? Últimament molts dels projectes artístics que es porten a terme lo que intenten fer és involucrar la gent, de fer-los participar. En un intent d'acostar-se a la gent, de no ser tan distants... I bueno, també jo mateixa havia fet projectes al carrer... intentant involucrar la gent o intentant proporcionar-los una experiència especial...

Ja.

I sempre amb aquest dubte de fins a quin punt a la gent li interessa implicar-se en un projecte artístic o no. Quina es la seva motivació, no?

Vale.

Aleshores per això... doncs aquestes lletres. Per això a la carta no explico realment de què es tracta el projecte. Perquè m'interessava posar... posar en dubte, no? De... de aviam què passava si només per dir que era un projecte artístic vindríeu o no vindríeu o... què passava, una mica, no?

Ja.

I (tos)... crec que un dels moments importants és realment la conversa i no (tos)... Vaig a buscar aigua...

Tranquil·la, tranquil·la.

[Després]

I una mica la idea era saber això, si... quina és la vostra resposta, no? Però el moment més important pues és aquesta conversa, perquè m'interessa saber més detalladament doncs per què has vingut...

Per què he vingut?

...a què et dediques i aquestes coses...

Bueno jo... ara, ara... Jo he sigut esportista tota la vida i ara he deixat la natació que era el meu esport i ara estic treballant en un banc.

Ostres!

Que aquest matí estava treballant en un banc... estava treballant al banc perquè els bancs obrim els dissabtes. Mala sort, perquè, hòstia, costa treballar un dissabte, la veritat.

Per això de les caixes.

Sí, les caixes obren els dijous. I res, i... bueno això és al que ara m'estic dedicant. És el primer treball fora de lo que és l'esport i ja veurem... Fins ara l'únic... o buscaré una altra cosa perquè m'agrada molt el tema de l'esport i bueno, ho trobo a faltar una miqueta. I la motivació, pues res, no sé a mi el que... algú ha preparat tot això, no? i... i em poso a la seva pell i dic: hòstia, si ha preparat això, ha organitzat, ha enviat aquestes cartes i tot això... pues home, una miqueta... que tu... si jo ho fes m'agradaria que la gent respongués suposo i per això... la meva motivació principal és això.

O sigui que de bones a primeres no descartaries el fet de participar en un projecte, no? Si... si realment et motivessin d'alguna forma...

Sí, home, clar. Sempre que... Clar, jo porto un ritme de vida bastant... d'això i sempre que em motivés o m'agradés i

tingués temps per fer-ho bé, ben fet, pues sí. No ho descarto, no? Però sobre tot això, ehh... dic: si jo muntés tot això i després no vingués ningú, saps? Seria una putada la veritat i per això, pues mira... m'ho he muntat de la manera que he pogut i... he vingut tot i que sigui a última hora però...

Ja... Bueno... Quants anys tens, Teo?

Jo ara 27. Ai!, 27 no, 28! És que acabo de complir 28 al desembre i encara tinc... Automàticament surto amb el 27 (Riures) Sí, sí... em poso un any menys... 28...

Jo en tinc 29.

29... ah, casi igual.

Més o menys. Bueno jo sóc la Mireia. Suposo que ja ho has suposat.

Sí.

I... acostumes a llegir?

Pues no massa la veritat. No... no sóc un gran lector.

Bueno però segurament tens alguna novel·la o algun llibre que diguis: mira aquest em va... no sé... em va interessar peculiarment per alguna raó.

Pues si et dic la veritat, fa temps que no... no he llegit un... una novel·la, eh?... o un llibre.

No tens per què buscar-ne cap, ara.

Ja, ja, no. Ara no me'n recordo, la veritat.

Dediques el teu temps a l'esport.

Fins ara sí, a l'esport. I ara molt al tema del banc, que la veritat, és que són... masses hores... També estic estudiant un màster per les tardes-nits, i bueno...

Ostres! Déu n'hi do!

Sí, sí, no... no paro en tot el dia... No sé, quan arribo a casa miro l'internet. Llegeixo coses, però d'informació... d'esport o econòmica i... m'agradaria llegir, però em costa molt, la veritat...

Bueno, també és una mica el ritme que et toca portar ara a aquesta edat, no?

Sí. La veritat és que sí.

Ja vindran...

Ja vindran èpoques més tranquil·les, sí... El dia que comenci amb els nens i tot això (riures) tocarà perquè si no els pobres no... no veuran el seu pare (riures) en tot el dia... però bueno...

Bueno... ja arribarà...

Quan arribi això ja veurem què fem...

Sí. Jo també hauré de canviar de ritme... (Riures)

Perquè també estàs tot el dia fora...?

He acabat un doctorat... també com un postgrau que he estat fent a la vegada... projectes artístics, que van sortint de tant en tant... i clar, combinat amb feines per buscar-te un sou, no?

Un sou, clar.

Perquè moltes vegades...

El tema de l'art és difícil, no?

Has de posar molta energia, però bueno... va així, no?

Si és el que t'agrada i això, no? (Riures)

Doncs em sembla que ja està. No t'has sentit utilitzat, no, per aquest projecte?

No home, per res!

Molt bé. I se t'acut algo que hauria de fer l'art contemporani per acostar-se a la gent?

Tampoc. La veritat és que d'art contemporani tampoc entenc massa com per donar-te un consell de què es tindria que... Home, són iniciatives que estan bé, això, per apropiarse a la gent, no? Però... No sé... a lo millor buscar més... més mitjans de comunicació, més coses per arribar a la gent, per explicar el que és, no?... no sé. Perquè si tu em dius art contemporani la veritat és que no sabria dir-te casi ni obres ni...

Ni artistes.

Ni artistes, ni... ni com... exactament què... de què tracta l'art contemporani, no? No sé, una miqueta... home, perquè la gent sàpiga lo primer és el tema de la informació. És el que li passa a la natació... la gent no sap res de natació... A la gent no li arriba informació de natació i llavors és molt difícil que s'aficioni a la natació.

Competies?

Sí, competia.

Aquí al CN Terrassa?

No. Bueno, vaig estar al Sabadell, al Sant Andreu. A nivell nacional, internacional...

Uau!

Molt, molt sacrificat també...

Molt sacrificat també...

Moltes hores d'entrenament i tot això, sí... Però bueno. Per això jo crec que és més el tema de la informació per animar la gent a qualsevol cosa. Si ho desconeixen, pues...

Mmm, mmm.

És difícil que s'aficionin.

Estic d'acord. Doncs posem la lletra i et donc el diploma, vale?

Ah. Un diploma també?

Sí. Tens un record simbòlic.

[...]

Posem la lletra, eh? i...

¿Sí?

Hola, bona nit!

Hola.

Hola, està [...]?

De part de qui?

Aviam, truco perquè li vam enviar una carta certificada fa quatre setmanes d'un projecte... EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, li enviàvem des de l'Ajuntament, des de l'IMCET.

Mm sí.

És vostè mateixa?

No, és el meu marit.

Ah, és el seu marit. I ell hi és a casa?

Sí.

Podia parlar amb ell?

Sí, a veure un momentet, eh...

Molt bé, gràcies.

Sí?

Hola, bona tarda.

Bona tarda.

Miri, truco del projecte EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA, li van enviar una carta fa quatre setmanes on li enviàvem una lletra i el convidàvem a participar en el projecte.

Sí, sí.

La va rebre?

Sí, sí.

Val, doncs la idea del projecte, en sí mateixa, era la de convidar a diferent gent com vostè i la de saber quins eren els seus motius per

participar o per no participar a la convocatòria, una mica li trucava per això.

Jo vaig veure que tenia una reserva en un hotel i no vaig poder anar.

Perdona, és que no t'he entès, em pots parlar en castellà, si quieres.

Vale. Que tenía una reserva en un hotel y no pude ir, por eso más que nada.

Ya, bueno... ¿Y puedo saber más o menos a qué te dedicas y cómo ocupas tu tiempo libre?

Pues mira, soy camarero y mi tiempo libre pues en casa. En casa o ya te digo, que este fin de semana estaba de hotel, que una vez al mes voy de fin de semana y por eso no pude ir.

Bueno, también dábamos la opción de dar la letra a otra persona que sí que pudiera venir en caso de que no pudieras venir tú...

Mm sí.

Bueno, no sé, tampoco, a lo mejor, no te interesó, no te motivó el proyecto o...

Fue el hecho ese de que tenía la reserva, y por eso no pude ir, no fue por otra cosa.

De acuerdo, pues entonces nada más.

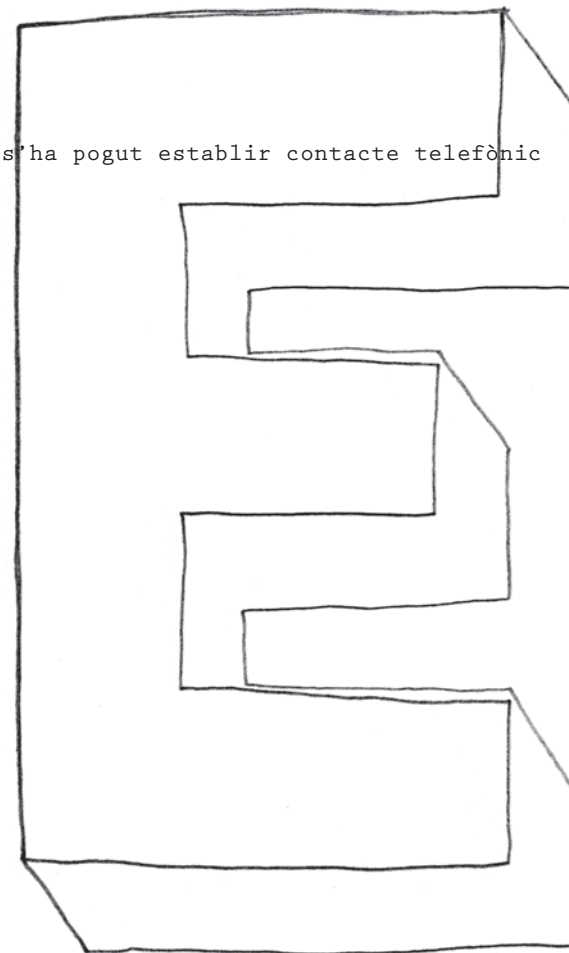
Vale.

Gracias por su tiempo.

Venga adiós.

Adiós.

No s'ha pogut establir contacte telefònic

Bueno, ¿os ha explicado un poco María de qué iba el proyecto?

Bueno, no...

El proyecto, el proyecto, no.

Os lo explico yo un poco. Bueno, no lo explico expresamente en la carta porque es como un proyecto de investigación, ¿vale? Emm, hoy en día muchos proyectos de arte en vez de pintar o hacer esculturas y de hablar de los sentimientos del artista o retratar la ciudad o el paisaje...

Eeeehmmm.

(Risas)

...¿dime? No, sí. Sí, ya me gusta, ¿dime?

La que era novia, noia de Dalí es deia Gala?

Sí, es diu Gala. Es deia Gala.

Eso ya lo sabíamos. Ahora pregúntale en qué año nació él y en qué año murió. Dalí.

Dalí va neixer al 1904?

No me'n recuerdo. Però va morir a finals del vuitanta. Va morir al vuitanta-nou... si ho recuerdo bé. Perquè jo era petiteta, me'n recordo...

Que ella decía que había nacido en el 1904... Pero bueno, ya lo consultaremos luego...por internet.

Sí.

Això... que ho has estudiat a l'escola?

Sí, és que vam fer un taller de Picasso, de Miró i de Dalí.

Ah sí? Què xulo! A quina escola vas?

A l'Abat Marcet.

A l'Abat Marcet. I quants anys tens?

Ara ja tinc 7 però el meu aniversari ja està...

Sí? Quan? Quan faràs els vuit?

El 30 de Març.

Uiii, ja queda poquet. O sigui que ara estàs a tercer o a segon?

No, a segon.

A segon. Molt bé! I feu els taller aquests molt, molt...

Sí.

Molt sovint, de Miró, Picasso... Què teniu, un professor o una professora?

Una professora.

Una professora. Què bé! Què xulo! Jo no en tenia, d'aquests tallers, a l'escola quan era petita. Jo lo que vaig aprendre d'art ho aprenia perquè anava a pintar quan sortia del cole... i després em va interessar molt i vaig poder estudiar això quan vaig ser més gran.

Has vist?

(Riures)

Bueno.

Vale. ¿En castellano mejor, quizás? Me da igual, ehh..

Me da igual, yo entiendo catalán pero que no lo hablo bien.

En castellano.

Como quieras, sí.

Porque os sentiréis más cómodos. A mí me da igual, tengo una parte de familia castellana, soy bilingüe.

Vale.

Emmm, aah perfecto... lo que pasa hoy en día es que muchos de los artistas en vez de retratar o pintar o esculpir sobre su entorno: sobre la mujer como hacía Dalí con Gala... intentan implicar a personas, personas de su ciudad... de su barrio.

Yo soy de Terrassa y me interesaba mucho poder hacer un proyecto para saber si personas al azar, escogidas del listín de teléfono, como he hecho aquí, con vosotros, se implicarían en un proyecto o no, ¿no? Si responderían al hecho de decirles que bueno...

Pero en el proyecto éste han que traer la letra...

Sí, han de traer la letra. Bueno!

(Risas)

No, yo por mi parte ha sido curiosidad.

Sí.

Bueno, yo una vez que la recibo de esa manera... ya te queda la cosilla esa de... no sé, de llevarla, tampoco, no sé...

Mmm, mmm.

De ver lo que era, pero... tampoco...

Yo lo que no entiendo de Dalí...

¡Pero que ahora no estamos hablando de Dalí!

(Risas)

Estamos hablando de otro proyecto, de otro proyecto...

(Risas)

No te vayas por las ramas.

Ahora es otro proyecto.

Luego ya...

(Risas)

Después lo hablamos...

Bueno, pues eso, que tampoco... es lo que le decía a la chica, que yo de arte y eso... Que a actos así no había ido nunca. Más que nada ha sido la curiosidad.

Mmm, mmm.

Bueno, de saber por qué me habían mandado la letra no, porque ya lo había visto en la carta que había sido elegido al azar del listín telefónico.

Mmm, mmm.

Pero bueno, una vez que la tenía tampoco me costaba tanto

traerla.

Mmm, mmm. Bueno, pero creo que ya es algo positivo que hayáis venido, sea por el motivo que sea.

Ya, pero me refiero que bueno, que en cuestión de arte... yo por lo menos no estoy enterao. La niña no porque lo va estudiando.

¡Creo que ella os acabará llevando a los museos y a ver arte donde sea!

(Risas)

Pero justamente muchas propuestas lo que intentan hacer es trabajar con gente que no está, no tiene... no sé... no ha tenido estudios con el arte o no tiene un interés... justamente para despertar interés, ¿no? O también con esa voluntad de acercarse, ¿no? De no ser tan lejano, de alguna forma.

Eso ya es un arte, ¿verdad?

Sí. Comunicarse ya... sí, sí es cierto, es difícil a veces. A mí me cuesta un poco, ¿eh? Estoy un poco nerviosa.

Pues si tú estás nerviosa, nosotros...

No, yo no.

¿Tú no? Bueno yo tampoco.

(Risas)

¿Cuándo vas a tener las letras juntas?

Pues la idea es montar una frase, no sé si la habéis visto.

Sí.

Vale.

"El poder de la convocatoria es..."

No, eso es el nombre del proyecto pero es muy similar. AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA DEL PROJECTE QUE ESTÀS VEIENT.

Claro, no sé si todas las letras se van a juntar. Creo que es bonito que visualmente se vea si han

venido todos o no han venido todos.

¿Pero el proyecto en sí cuál es? ¿Juntar la frase?

No. El proyecto en sí es saber si la gente responde a participar en un proyecto artístico o no responde.

Ya. Pero barajáis las dos posibilidades porque seguramente no se va a completar, creo yo, vaya.

Puede ser que no.

Sí, pero serán la mayoría, los que vengan.

Bueno, no sé. Yo soy un poco escéptico porque también entiendo que la gente recibe la carta esa o la letra y a lo mejor quizá... bueno. A lo mejor también lo pensaba en mi caso, sinceramente pero, bueno a lo mejor por ella o por lo que sea pues... ¡pues vamos a ver lo que es! ¿no? Y a lo mejor hay gente que es mayor o que se relaciona menos que nosotros con estas cosas y que dice: ¡yo paso!

Han venido dos ancianos ya.

Sí, ya he visto.

Claro, como no tienen otra cosa que hacer.

Y un señor de 62 años.

Sí.

Son los que más van a venir.

A ver, de hecho...

Y cuándo se sabrá eso si se ha...

Hay un blog.

Sí, he cogido la dirección.

Lo podéis consultar. Lo abrí ayer. Entonces...

He cogido el papel y está la dirección aquí.

Sí, está aquí. Y también aquí explico que el 23 de febrero haremos una clausura.

Ya.

Entonces podéis venir. Tomaremos un cava...

La intención... que es lo que os iba a decir, era...

El motor del proyecto es... saber esto: si la gente

se implicaría en un principio o no. Así a primeras, eh... luego ya...

¿Pero con alguna finalidad luego?

No, con la finalidad de implicarse en un proyecto artístico sin tener que estar vinculado al arte, necesariamente. Y luego también lo importante eran estas conversaciones. Yo si no os molesta, y si me autorizáis para ello, transcribiría esta conversación que hemos tenido en un librito.

¿Pero tú la estás grabando ahora la conversación?

Ahora la estoy grabando. La puedo borrar si no queréis.

No, a mí no me importa.

Vale. Entonces, en esta parte de aquí habrán las letras y en esa de allí estarán los libritos. Y el fin de semana del 23 y el 24 es cuando se podrá ver qué ha movido a la gente a venir, o quiénes han venido y quiénes no han venido... porque los que no vienen les llamaré por teléfono. Intentaré concertar una entrevista.

¿A los que no vienen?

Sí.

Pues te arriesgarás a...

¡A que me digan de todo! ¿no?

Sí.

(Risas)

¡Bueno! Es parte del riesgo...

Ya, ya, bueno.

...es parte del proyecto.

Pero no tendrás que llamar a mucha gente.

Pues no lo sé, no tengo ni idea.

Bueno, es que ella es muy positiva siempre.

Es mejor ser positivo, ¿ehhh?

(Risas)

Sí, sí.

Pero bueno, seguiremos el deste porque si en tu blog irás poniendo si...

Sí.

Entonces cuando tú ya veas que la gente se implica en un proyecto artístico, ¿qué vas a hacer?

...pues yo voy a estar tranquila.

(Risas)

Pero es que esto no tiene ninguna finalidad. Esto es lo que yo...

No... tiene una finalidad... como más de una investigación. Porque...

Si te sirve de algo así...

Sí, a mí me sirve. Yo he hecho proyectos en la calle. No sé, siempre la cosa ésta de: ¿la gente qué piensa...? ¿o realmente se implica? ¿o les estoy molestando...?

Claro.

¿...o no les estoy molestando...?

Que la gente que tenga ya bastante con sus problemas diarios que...

Claro.

Que vengan a estas cosas. Que el grado de implicación que no sea... que pasen. Bastante tengo yo en mi casa como pa...

Pero eso es un error.

Ya, cariño pero...

Ya.

Estoy de acuerdo con ella.

Es que a veces decimos... cuando nos enteramos de cosas: según las estadísticas esto y lo otro... pero, claro tiene que venir de algún sitio, ¿no? Las estadísticas, las entrevistas o como lo llamen... está claro... las cosas.

Claro, claro. Es que un problema, por ejemplo...

justamente es que han sacado las estadísticas. Muchas veces para valorar si un museo funciona, o si una galería funciona... miran las estadísticas de asistencia, o sea, cuentan cuánta gente ha ido a visitar una exposición y no valoran tanto cuál es la calidad de esa exposición o de la propuesta. Y muchas salas o museos o espacios...

O sea que puede ir mucha gente...

Se guían por cuestiones de números.

Puede ir mucha gente pero no es importante lo que es. Viene gente pero cuenta la cantidad de gente pero no...

Claro.

Pero su idea ha sido buena, porque si no hubiera sido por la letra, no habiéramos venido a ver la exposición, por ejemplo...

Es verdad, sí.

Claro, claro.

Yo no. Nunca habiéramos venido a un sitio así.

Claro, claro.

Yo tampoco.

Que el formato de la exposición quizá es un poco extraño porque es como una especie de proyecto de laboratorio o algo así, ¿no? Para más, como... un poco frío... de hecho tiene esta parte de... como digo, ¿no? de investigación. No, no va más allá, ¿no?

Ya.

De hecho la idea era hacer un proyecto sencillo pero centrado en esta idea. Claro, quizá es un poco extraño así de golpe, así a primeras... pero bueno...

No, pero está bien. ¡Es muy moderno!

Sí.

Sí. Claro, ¡es moderno!

Bueno...

Mira, ¡ella puede decir el lunes en el cole que ha ido a ver una exposición de Miró!

Sí, habéis visto la exposición mientras os esperabais, ¿no? Has vist la dona ocell?

Sí. Hi ha una molt gran també a Barcelona.

Sí. Has anat a la Fundació Miro?

No.

Amb el cole?

Aún no.

És molt xula eh!

Ja.

(Riures)

Bueno...

A mi m'agrada molt, la Fundació Miró. L'edifici és molt maco, és blanc per fora, està pintat per fora. I després té unes pintures al final... el Miró, lo que fa, és que conforme es va fent gran, les seves pintures són més senzilles. I al final són molt... Sembla que només ha fet una ratlla i ja està, però... per arribar a fer això...

Però quan va començar va fer molts altres...

Sí, sí, clar. Va començar a aprendre a pintar.

Li agradaven molt els colors alegres, però després quan va veure la guerra civil ja va a... amb els colors més... més tristos.

Més apagats, ¿no? Clar. I saps què feia el Miró? Cada dia feia una migdiada...

Ja.

...i després anava a passejar...

Ja.

...per ell era molt important passejar... i es fixava molt en les textures de les... com eren les pedres, com era el terra, el cel i per això, per exemple,

pintava les estrelles, el cel blau o els ocells... les taques que feia, moltes recorden a pedres.
Però el sol el feia una rodona negra i tot vermell. Això no semblava un sol.

Però bueno, també li agradava utilitzar un llenguatge com si fos de nen petit.

Ja.

Buscava un llenguatge molt senzill.

Como lo veía él a lo mejor.

Bueno, però a vegades ens pot agradar més un artista que un altre també. No ho penses?

A mi lo que em fa pena de Picasso, és quan va fer al Guernika.

El Guernika.

La guerra civil.

Però et fa pena per la guerra civil o pel Picasso?

No, per aquell... aquell quadre... quan el vaig veure... em va sentir una mica malament.

Bueno...

Bueno.

Bueno, pues nada...

A l'igual el pots anar a veure un dia a Madrid...

Sí.

És molt gran aquest quadro ehh...

Sí.

És molt gran. Us haig de buscar... Us vull entregar un diploma.

¿Ah sí?

Sí, és per saber...

La N, la segunda creo que ha dicho. Es que me lo ha dicho ella que era la segunda N.

Vale.

¿O la primera?

¿Qué edad tienes?

43.

¿Y a qué te dedicas?

Trabajo, soy electrónico.

Bueno, yo soy Mireia, ¿lo he dicho, no?

Ya, bueno, no lo has dicho. Pero ya nos lo imaginábamos.

Tengo 29 años e intento tirar para adelante en el mundo del arte.

¿Lo consigues?

Con mucho esfuerzo.

¿Sí, verdad? Claro... debe de ser complicado a lo mejor.

A veces, lo más complicado... lo que se me hace es... pues claro, que a veces tienes que trabajar doble, ¿no? Trabajo para sacar un sueldo y luego hago mis proyectos...

Y también que, a veces pues no sé... mis tíos o familia... nunca entienden lo que haces...

Ya.

Tanto mi entorno más cercano, no, ¿no?

Eso siempre pasa...

Pero el más lejano sí. Quizá es lo que se hace un poco más duro.

...claro, porque cuando ven que haces algo diferente o algo que no ha hecho la familia pues ya parece que... seas ¡la rara!

(Risas)

¡ Sí, exacto!

Y parece que tenga más mérito, también.

Sí, es así. Hay que creer en lo que uno hace.

Claro.

Y ya está.

Sí, sí, sí. Es lo más importante.

Hay que darle importancia si... Y ya está. Mira, pues...

¿Firmo aquí?

Sí. Esto es para vosotros.

Tú eres el protagonista.

Te ha tocado a ti, bueno... eso es lo que pasa cuando se tiene el nombre de la línea de teléfono, a nombre de uno, ¿no?

[...]

Tendremos que colocar la letra, ahora. Vamos para allá... ¿vale?

Avui en dia, hi ha moltes propostes de projectes artístics, d'art...

Sí.

...que a vegades en comptes de fer escultures o pintures...

Sí.

...més que intentar explicar els sentiments del propi artista o dels paisatges o així, el que intenten és treballar amb gent, amb la gent del carrer, amb la gent de la ciutat... intentant parlar de les històries personals de cada persona o, per exemple, li podria preguntar a algú que expliqués alguna anècdota important de la seva vida. Això són projectes que s'estan fent avui en dia en el món de l'art.

Sí.

Intenten participar, o intenten fer participar a gent de la ciutat, per exemple.

Sí.

Aleshores, a mi m'interessava molt fer un projecte en el que... potser jo a vostè no li demanaria que m'expliqués una anècdota personal que hagués sigut molt important en la seva vida, però jo lo que volia saber, era saber... Jo d'alguna forma volia fer un projecte per saber quanta gent acceptaria participar en una proposta d'art. No sé si m'he explicat bé.

Sí. A veure si ens interessa l'art.

Exacte! La idea en principi és aquesta.

Jo... jo ja dic que no, a mi ja no m'interessa.

Sí.

L'únic que sóc molt gran, després tinc molts mals: tinc sucre, tinc sal, tinc el citrón, tinc el cor que em batega, tinc 87 anys.

No ho sembla!

Doncs escolti, tinc això.

Està molt bé!

Sí, i tinc totes aquestes altres coses i, de fet, molt afició-nada amb això de l'art, ja no ho he estat mai perquè hem passat molt temps patint, molt...

Ahhh.

Jo he patit molt. Joveneta, joveneta ja em van posar a treballar... I he treballat tota la vida. Sabia les quatre regles i una mica de lletra, però poca cosa més... I els vestits i tot el que fèiem ens els havíem de fer nosaltres, perquè vàrem passar uns anys molt malament fins que em vaig casar. I llavors quan em vaig casar sí, allò, vaig estar bé, perquè em vaig casar amb un pagès, i en aquell temps, l'any 44, un pagès...

Clar.

Era com ara el més ric que hi hagi. I llavors ja em vaig aposentar una mica bé. Però fins allavorens vam passar la guerra i la postguerra perquè era joveneta també... vam passar més malament la postguerra amb el Franco, vam patir molt allavorens, vam passar uns anys de patir molt moralment perquè si no enraonàvem el castellà ja no podíem anar enlloc, i nosaltres sempre havíem parlat el català. Doncs, moralment vam patir molt. I llavors ja mataven en el Camp de la Bóta i apa. I vam tenir uns anys molt dolents, fins, ja et dic, fins que em vaig casar, i llavors sí, llavors ja està bé. Llavors ja podem menjar i està bé, però fins allavorens, la postguerra va ser molt dolenta, molt, molt, molt. Ens van donar un pa de blat de moro que era així, pla així que em va llevar tota la boca perquè jo aleshores era jove, i

és clar, tenia gana. I tenia gana i em va llevar tota la boca. Vam patir molt allavorens, sí... després es va anar arreglant, i va anar bé, vaig anar bé. Vaig tenir un marit molt bo, que el vaig perdre que era bastant jove, encara. Era un bon home, molt bo, molt bo. Després em vaig tornar a casar, i tot el que era bo en un era dolent en l'altre. Vaig tenir el cel i l'infern. Fins que també vaig tenir la sort que el segon se'm va morir. I ja mai més casar-me!

Ja s'ha acabat!

Ja s'ha acabat, eh! En tinc prou ja!

Clar.

Sí, però molt aficionada a llegir coses d'art i coses... no. Érem pobres, a casa meva érem pobres i ens van pujar així... Treballadors molt! Honrats, també. Molt. Però per l'art, diguéssim, no!

Clar.

No érem aficionats...

No, clar. Ja ho entenc. No hi havia temps.

Ni aficionada, ni n'entenia, ni res...

Clar, clar, clar... Bueno, a vegades hi ha un interès, o no es pot tindre l'interès perquè és això, la vida, la vida... l'hem d'encaixar.

Jo lo que tinc és dels meus nebots... que hi ha una noia diguéssim del meu nebot que ella és l'única que té interès en això, és l'única.

Ja.

No crec que hi hagi ningú.

Clar. Bueno, no passa res.

Em sap greu perquè...

No cal que justifiqui, jo una mica... ja volia saber si hi havia gent que no està interessada en l'art...

Sí.

Podria involucrar-se en un projecte com aquest.

Perquè vostè per què ha vingut, ben bé? perquè li demanava que vingués o...?

Sí. Perquè dic, a veure què és això...

Clar.

(Riures)

Em van fer firmar amb el carnet i tot i dic: bueno, bueno, jo haig de sapiguer què és això!

Clar, clar!

Perquè per tirar-ho, per llançar-ho o per no mirar-ho més; jo vaig pensar: no, no... S'ha d'aclarir. I ara com havia d'anar a comprar, m'he dit: mira, vés. A veure què és.

Aviam què és.

A veure què és.

Doncs aquestes lletres construeixen una frase.

Sí.

Aleshores cada persona que l'he escollit, a vostè, mirant el llistí de telèfons, i li he enviat una lletra diferent.

Sí.

I la idea és, la idea era més que res, fer-li aquesta petita entrevista a vostè, i d'això, si a vostè no li molesta, publicar com uns llibrets. Com un document explicant lo que vostè m'ha explicat. Si hi ha alguna cosa que li molesta no l'explicarem.

No, no.

No.

Vull dir, ja la poden explicar. Ja la podem explicar. Sí perquè és algo que he passat.

Clar.

I ho passava jo i ho passaven tots, eh!

Clar, clar. Jo d'alguna forma volia estudiar si la gent vindria o no vindria i per això havia fet aquestes lletres i les havia enviat.

Amb certificat.

Exacte! Per saber si vostè vindria.

Sí.

Aleshores, tenim unes estanteries aquí on posarem les lletres, i després tindrem uns llibrets on explicarem lo que vostè m'ha comentat.

Si serveix, si serveix, ja m'està bé. Vull dir que ja es pot explicar.

Molt bé.

Ara ja dic: per entendre d'art, no.

Bueno, acostuma a llegir vostè o ja no?

No puc llegir tant, ja. No puc gaire.

I havia tingut algun llibre preferit de lectura que li agradés?

Mira, jo... m'agradava molt, quan era joveneta, el Patufet. I després les novel·les de Josep Maria Folch i Torres. Jo era aficionada a ell. S'ha de dir que el Josep Maria Folch i Torres, que llegia en la meua joventut, em va com educar, em va a ensenyar, diguéssim.

Ja.

Sí, sí.

Això és maco...

Sí. Molt bé. Del Josep Maria Folch i Torres, tenia novel·les d'ell, i ho llegia. I era la meua afició de quan era joveneta, sí. I L'Esquitx, L'Esquitx també...

Sí.

I també llegia L'Esquitx que en sortien quatre, i havia cada xistet i cada cosa que jo hi disfrutava molt. Era el meu hobby, diguéssim.

Clar.

Lo que jo llegia i lo que jo tenia.

És important tenir aquestes motivacions, eh?

Sí, sí.

Sí.

Del Josep Maria Folch i Torres encara tinc del seu fill.

Sí.

La que deia *El meu pare* la vaig comprar també. [Es refereix al llibre]

Sí.

Per sapiguer com havia anat tot, diguéssim.

Sí.

Que també va a patir el Josep Maria Folch i Torres perquè li van matar un fill a la guerra... i també va patir molt.

Va fer molt de mal la guerra.

Sí. Doncs va a ser el meu, com diguéssim, educador. De joveneta, el Josep Maria Folch i Torres.

Molt bé...

Els demás no m'interessaven, ni castellà, ni res, res, res...

Res. Bueno, la busco aquí a vostè, que tinc aquí una llista de totes les persones. I posaré que ha vingut. Ah, miri és la número 64 vostè, eh!

L'última?

Sí.

Sí.

(Riures)

Molt bé!

Bueno, doncs així vostè no descarta, així de bones i primeres, o en un principi, no descarta-ria participar en un projecte d'art si li demanessin participar? Clar, segons el que fos, no?

No hi entenc res i no...

Però si li demanessin la participació descarta-ria? No ho sap.

No ho sé.

Bueno.

Un altre dia!

Sí.

Perquè tinc moltes coses, molts mals i quan he de planxar,

no aguanto la feina.

Clar.

No aguanto, no aguanto una mica... I avui, ara, perquè he menjat i tot perquè tinc baixons de sucre.

De sucre. Clar, s'ha de controlar.

Això deu anys enradera sí, que hagués pogut, però ara ja...

Ara ja no.

I l'edat també castiga, eh!

Ja està! Posarem la lletra al seu lloc.

Aviam, doncs, si hi ha èxit amb tot això...

Doncs jo no sabia on era la Sala Muncunill i guaita, tan maca que és!

Sí, sí que ho és...

Sí. És gran, és maca...

Doncs vol posar la lletra vostè o vol que la posi jo?

Posa-la tu mateixa...

D'acord, doncs ara la posarem...

Moltes gràcies.

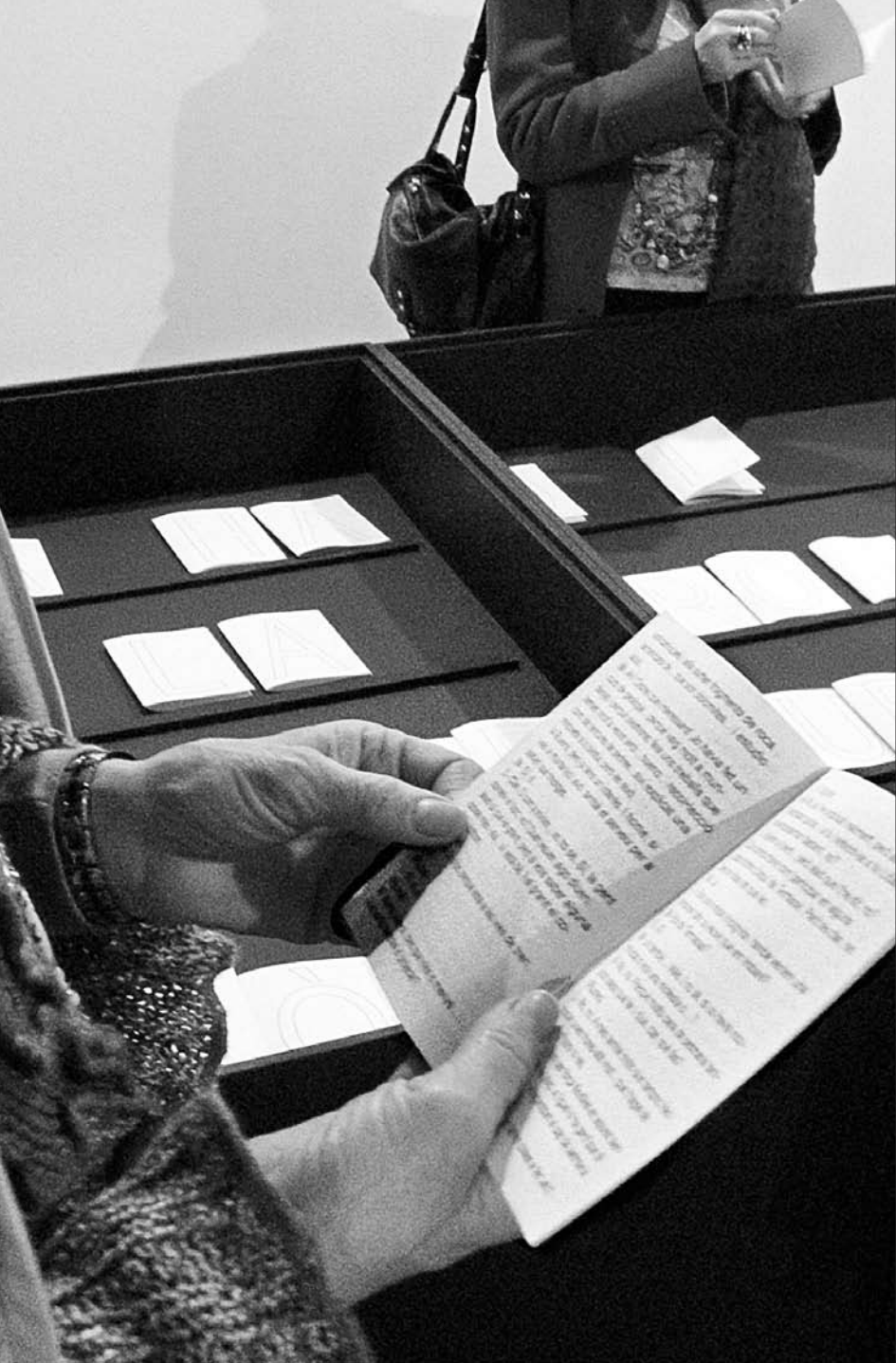
Doncs gràcies a vostè per vindre, eh?

De res, sí. Moltes gràcies.

Fins el dia 23.

Déu-siau, fins el dia 23.

[...]

Ajuntament de Terrassa

CO 00446666 100

CORREOS

CERTIFICADO

DEVUELTO
RETOUR

DEL PINO ADOCA, E.
C/ Mont Perdu, 45
08227 Terrassa

11 FNE 2006

Oficina

107

2012

4

IMCET Institut Municipal de Cultura i Esports Casa Soler i Palet. C/ Font Vella, 28. 08221 Terrassa (Barcelona)

IMCET Institut Municipal de Cultura i Esports Casa Soler i Palet. C/ Font Vella, 28. 08221 Terrassa (Barcelona)

IMCET Institut Municipal de Cultura i Esports Casa Soler i Palet. C/ Font Vella, 28. 08221 Terrassa (Barcelona)

IMCET Institut Municipal de Cultura i Esports Casa Soler i Palet. C/ Font Vella, 28. 08221 Terrassa (Barcelona)

Ajuntament de Terrassa

IMPRINT

El poder de la convocatòria
Mireia C. Saladrigues

Disseny de NODE Berlin Oslo

Correccions d'Open Idiomes
Traduccions de AAdimatiq

Imprès per l'no reproducciones
Edició de 300 exemplars

Departament d'Arts Visuals.
Ajuntament de Terrassa
Secretaria de Joventut.
Generalitat de Catalunya

Aquesta publicació s'ha realitzat amb l'ajut proporcionat pel Departament d'Arts Visuals de l'Ajuntament de Terrassa en el marc del projecte Punt de Partida, així com amb el suport de la convocatòria de projectes d'edició 2008 de la Sala d'Art Jove de la Secretaria de Joventut, amb el procés de tutoria a càrrec de Txuma Sánchez.

Agraïments a Jens Paulus, Jorge Luis Marzo i Elisenda Fontarnau

ISBN 9788461327485

Barcelona, maig del 2009

"El poder de la convocatòria"
(The power of the open call)
Mireia C. Saladrigues

Design by NODE Berlin Oslo

Proof-reading by Open Idiomes
Translation by AAdimatiq

Printed by l'no reproducciones
300 copy edition

Department of Visual Arts.
Terrassa City Council
Youth Secretariat.
Government of Catalonia

This publication has been produced with funding from Terrassa City Council's Department of Visual Arts as part of the Punt de Partida (Starting Point) project and from the 2008 publishing projects awards by the Sala d'Art Jove in the Catalan Government's Youth Secretariat. The author has been mentored by Txuma Sánchez.

Thanks to Jens Paulus, Jorge Luis Marzo and Elisenda Fontarnau

ISBN 9788461327485

Barcelona, May 2009

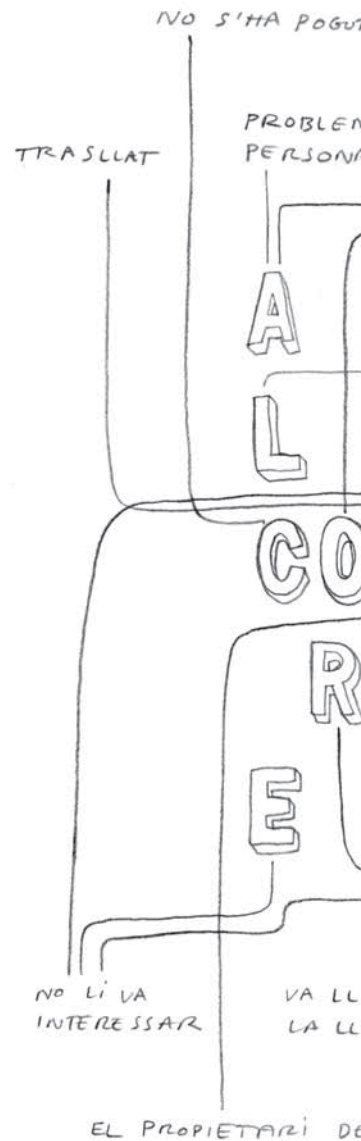
Ajuntament de Terrassa
Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania
Secretaria de Joventut

agència catalana
de la joventut

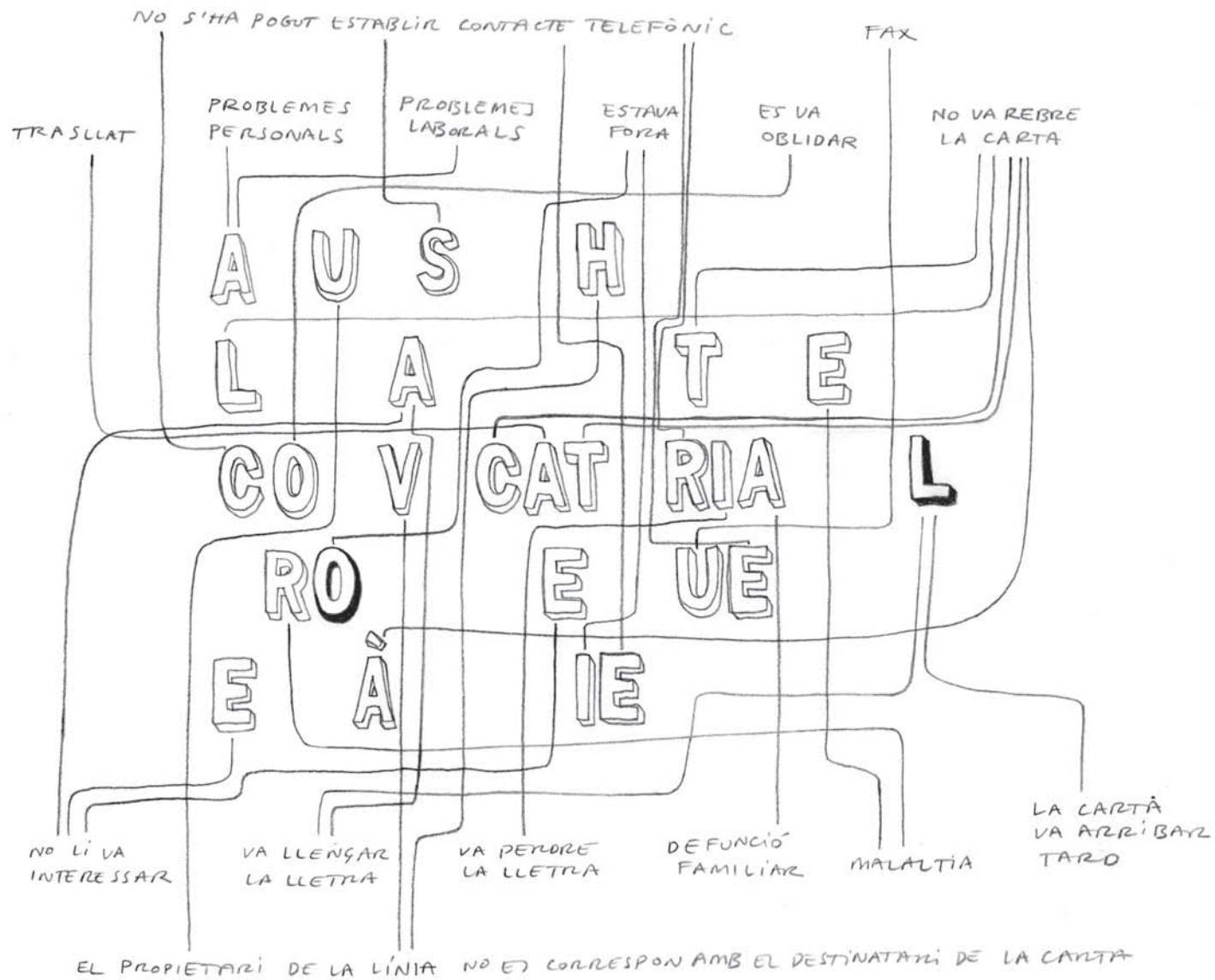

El poder de la convocatòria (The power of the open call) looks at how an artistic project seeks the involvement of the recipients of the work, together with the reasons why people do, or do not, take part in the dynamics of interaction.

To carry out this research, the letters making up the sentence «AQUESTA HA ESTAT LA CAPACITAT DE CONVOCATÒRIA DEL PROJECTE QUE ESTÀS VEIENT» (YOU ARE LOOKING AT THE POTENTIAL OF THE OPEN CALL OF THIS PROJECT) were cut out of bread –it was important that the material should be commonly available and not long-lasting. Each letter was then sent to a person chosen at random from the phone book, asking the recipient to bring the letter to the EspaiDos at the Sala Muncunill in Terrassa so that the sentence could be reconstructed. A dozen of the sixty-four letters sent out were returned.

The main goal of the project was to interview both the twenty-five people who finally came along to the exhibition hall with their letter and also the twenty-seven who did not. The interviews were used to compile the people's opinions, find out what they do in their free time, and gather other personal information.

This publication contains the conversations that we had, along with some conceptual maps which show what the response of the public was like.

MOTIUS PER A NO DIPOSITAR LA LLETRA

- ☐ NO RELACIONAT AMB L'ART
- ☐ RELACIONAT AMB L'ART

Terrassa, 8 de gener del 2008

Apreciat/da _____ ,

has estat escollit/da a l'atzar¹ per a participar en el projecte
EL PODER DE LA CONVOCATÒRIA de l'artista Mireia C.
Saladrigues.

Aquesta proposta consisteix en formar una frase amb 64 lletres
que han estat enviades a 64 terrassencs i terrassenques. A tu et
fem arribar la lletra ____.

La frase només serà llegible quan ajuntem el major nombre de
lletres. I és per això que la teva participació és molt important.

Et demanem, doncs, que dipositis la teva lletra sobre una
estructura que s'ha muntat per a l'ocasió a la Sala Muncunill
els dies 26 i 27 de gener d'11:30 a 14 i de 17 a 21h.

Estarem molt contents de rebre't. Però en cas de no poder
assistir a la trobada, et demanem, si us plau, que facis arribar
aquest paquet a algú altre que pugui venir a dipositar la teva
lletra.

Allà estarem per a poder atendre't o atendre-us. També tindrem
un petit refrigeri per a l'ocasió.

En cas de qualsevol dubte et pots posar en contacte amb
nosaltres al telèfon 629 984 824.

Et saluda atentament,

Mireia C. Saladrigues

¹ Les teves dades personals han estat extretes del llistí telefònic.